

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

koruyucu

graham

çevirici: funda poyraz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://www.pdfkitap.com>

Annesinin ölümünden sonra Irlanda'ya dönen Elizabeth Keane'in aklında yalnızca hayatının o karanlık ve kasvetli dönemine veda etmek vardır. Çocukluğunun geçtiği evde annesinin varlığı kaybolmakta, ev gereksiz eşyalarla dolup taşmaktadır. Bir vadeden ise kendi hayatında beklenmedik gelişmeler olmaktadır. Geçmişle bir an önce vedalaşmak ve Amerika'daki hayatına geri dönmek isteyen Elizabeth, evde bulduğu eski mektuplar aracılığıyla gerçeği keşledecek, kendi kimliğini de şekillendiren olayları haberecek olacaktır.

Ünlü sunucu Graham Norton'dan Kayıp duygusu ve kimlik üzerine akıllıca bir roman. - The Guardian

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.yedi yayinlan.com/>

yedi yayinlan

ROMAN

Koruyucu
A Keeper
Yazar: Graham Norton
İngilizceden Çeviren: Tuna Poyraz
Editör: Seda Sevinç
Yayına Hazırlayan: Mahir Koçak
Dizgi ve Kapak: Naz Yıldız

Türkçe Yayın Hakları: AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Hodder & Stoughton Limited.

Sertifika No: 43569
Baskı ve Cilt: İşkur Matbaa
Ağaç İşleri Sanayi Sitesi 1370 Cadde No: 5 İvedik OSB. / Ankara (0312) 394 52 62
ISBN: 978-605-80500-9-9
Sertifika No: 19371
Birinci Basım: Ağustos 2020
Baskı Adedi: 2000

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yedi Kültür Sanat ve Yayıncılık Faaliyetleri A.Ş.
Birlik Mah. 448.Cad. 455.Sok. No:18 Çankaya/Ankara
Tel: (312) 496 27 10 Faks: (312) 496 27 19
www.yediyayinlari.com info@yediyayinlari.com

Graham Norton: Graham William Walker, sahne adıyla Graham Norton, İrlandalı oyuncu, yazar, komedyen ve televizyon sunucusu. The Graham Norton Show isimli programın sunucusu ve BBC yorumcusudur.

Tuna Poyraz: 1980 yılında, Ankara’da doğdu. TED Ankara Koleji’ni, ardından da Bilkent Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü’nü bitirdi. İzmir’de yaşıyor. Koruyucu, kendisinin ilk roman çevirisidir.

GRAHAM NORTON

KORUYUCU

Çeviren: Tuna Poyraz

Jono için.

ÖNCE

Sessizliğe hasret kalmıştı. Rüzgârın kükremesi dalgaların rastgele ritmiyle çalkalanıp başının içine doldu. Edward, her sabah bu seslerle uyanıyor, geceleri sızlayan kollarıyla battanibesini üzerine çektiğinde aynı gürültü yığını bu defa rüyalarını dolduruyordu. Ne zaman huzur bulacaktı?

Edward Foley, çayırda deniz arasındaki sınırı belirleyen küçük kayalar üzerinde, kamburunu çıkarmış, öylece duruyordu. Bulutlar, yıldızlarla ayı gökyüzünün elinden almışlardı. Bu da seslerin karanlık örtüsünü daha da kalınlaştırıyordu. Gözyaşları kurumuştu ama şimdi yüzü bir kez daha kıyıya vuran köpüklü dalgaların tuzlu serpintisiyle ıslanıyordu. Arkasından ara sıra, birtakım sesler geliyordu. Sonra bir araba kapısının çarpıldığını duydu.

Keşke düşünebilecek durumda olsaydı. Geleceği düşünmek zorundaydı. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Kimsenin artık genç diyeceği bir yaşta olmasa da, henüz kırk birinde, hayatının sona erdiğini ilan edemezdi. Uzun zaman önce dalgalar tarafından götürülen ağabeyi James'i düşündü. Vazgeçme lüksü yoktu ama Edward'ın yapmak istediği tam olarak buydu. Gelgit onu almaya gelene dek, olduğu yerde dizlerine sarılmak ve oturmak istiyordu.

Rüzgârın ve dalgaların ıslak çıtırtıları arasında bir motorun çalıştığını duydu ve etrafındaki nemli otların üzerinde önce kırmızı, sonra mavi renkte ışıklar parladı. Kafasını çevirdi ve ambulansın meyve bahçesinden yola doğru, yavaşça ilerleyişini izledi; aptal gibi hissederek. Hangi hakla mutlu

olmayı bekliyordu ki? Aniden onun için yazılmış olan hikâyenin sonu gelmiş gibi göründü.

Ayağa kalktı ve eve doğru baktı. Evin bütün ışıkları yanıyor ya da yanıyormuş gibi görünüyordu. Denizden tekneyle geçenler, evde parti verildiğini düşünebilirlerdi. Edward parlak pencerelerin ardından, eve adını veren kale kalıntılarının belirsiz gölgesini ancak seçebiliyordu. Foley ailesinin sayısız ferdi, on yıllardır bu topraklarda yaşamıştı, şimdi ise tüm bu tarih, geleceğe pamuk ipliğiyle bağlıydı.

Geri dönmesi gerektiğini biliyor ama annesini görme fikrine katlanamıyordu. Onu mutfak masasında otururken hayal etti. Bu görüntüde, annesinin önünde tabağıyla birlikte bir fincan, masanın diğer tarafında da kendine ait bir kupa çay vardı. Annesinin sonsuz söz akışı sessizliği doldururken, gerçekte ne düşündüğünü kendisine söyleyen ise yüzündeki o ifade olacaktı. Her nasılsa her şey onun hatasıydı. Annesinin yüzünde, James öldüğünde ona attığı bakışın aynısı olacaktı; onu hâlâ sevdiğini ancak onu asla affetmeyeceğini söyleyen bir ifade.

Edward'ın annesi, yaşadığınız şeyler artık çok fazla üzerinize geldiğinde sizi kucağına alıp hoplatacak ya da bağrına basıp rahatlatacak türden bir kadın değil, güçlü, becerikli ve kararlı bir kadındı. Edward eğer tüm bunları atlatacaksa annesine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Yakasını gecenin uğultusuna doğru kaldırıp evin ışıklarına doğru, çayırda yürümeye başladı. Emin olduğu bir şey vardı.

Annesinin her zaman bir planı olurdu.

1

Ana caddede iki sıra Noel lambası yere sarkıyordu. Kimisi kırmızı, kimisi yeşil ama çoğu patlamış ampuller sağanak yağmurun altında, terkedilmiş bir hâlde sallanıyorlardı.

Elizabeth Keane küçük kiralık arabasını köprünün üzerinden şehre sürerken, biraz New York - Dublin yolculuğunun üzerinde yarattığı yorgunluktan ama özellikle de ocak ayının ilk haftasındaki yağışlı bir Buncarragh öğleden sonrasının hatırlattığı anılar yüzünden içini çekti. Parlak hediyeler çoktan unutulmuş, kutunun dibindeki birkaç *Quality Street* şekerlemesi isteksizce karıştırılıyordu, öğleden sonra televizyonda gösterilen filmlerin cazibesi çoktan ve sahiden tükenmiş ve her ev artık okulların yeniden açılmasının beklendiği birer bekleme salonu hâline gelmişti. Buradan ayrıldığından beri geçen yirmi yıl içerisinde değişen bir şey olup olmadığını merak etti; muhtemelen yoktu. Çocuklar artık telefonlarla oynuyorlardı şüphesiz, televizyonda yüzlerce kanal olmasına rağmen Bridge Sokağı'ndan başlayıp, aşağı doğru uzanan sıralı evlerden dışarı sızan aşırı can sıkıntısını neredeyse hissedebiliyordu.

Yolculuğunun bu kadar hızlı geçmesine şaşırmıştı. Burada büyürken Dublin ona çok uzak bir büyük şehir gibi görünürdü. Şimdiyse ıslıl ıslıl yeni otoyol sayesinde, Kilkenny'nin kuzeyinden hemen birkaç çıkış sonrasında Buncarragh'a ulaşılıyordu. Ülke mi küçülmüştü yoksa Amerika onun uzaklık

anlayışını mı değiştirmişti? Geçmişe kök salmış, uyuşuk ve gri taşra kasabalarına giden yeni, temiz ve mavi yol tabelaları, parlak harfleri ve kilometreleriyle, yönlendirdikleri yerlerle her nasılsa bir çelişki içerisinde görünüyordular.

Bu yolculuğu son kez mi yapıyordu? Şimdi, annesi de öldükten sonra burayla arasında gerçek hiçbir bağ kalmamıştı. Elbette hâlâ birkaç kuzeni, dayısı ve yengesi vardı ama onlarla hiç yakın olmamışlardı. Hem ev de satıldıktan sonra buraya geri dönmek için bir sebebi var mıydı ki? İleride, küçük Metodist kilisesinin parmaklıklarının hemen solunda, aile dükkânı olan Keane ve Oğulları'nı görebiliyordu. Elizabeth kendini bildi bileli burası değişmemişti; dükkânın ismi binanın cephesine süslü püslü bir alçıyla yazılmış ve ona çiğ tavuğu hatırlatan sönük bir renge boyanmıştı. Pencerelerden içeriye bakmak için yavaşladı. Kapıların solunda yapay Noel ağaçlarından bir koruluk ve sağ taraftaki vitrinde ise birkaç düz ekran televizyon ile üç adet parıldayan siyah, krom bebek arabası vardı.

Arabayla tam kapının önünden geçtiği sırada açılan kapıdan, yersizce gösterişli bir kadın dışarı çıktı. Siktir. Bu kadın, kuzeni Paul'un karısı Noelle'di. Dükkânı artık onlar işletiyordu. Acaba Noelle onu görmüş müydü? Elizabeth dikiz aynasından uzun ince bir kolun sallandığını gördü. Hay Allah, kadın şahin gözlü olmalıydı. Elizabeth kendi kendine sızlandı; kimseye görünmeden Convent Hill'e kadar gitmeyi ummuştu fakat artık durmak zorunda olduğunu biliyordu. Ailenin bu tarafı, kendisinin burnu havada bir kaltak olduğunu düşünüyordu zaten. Arabayı ters yöne çevirip parlak sarı saçlarını yağmurdan korumak için başının üzerinde bir Keane ve Oğulları poşeti tutan Noelle'in yanına çekti. Noelle'in düzgün fiziğini herkesin beğenisine sunan daracık kot pantolonunu ve kısa anorak montunu süzdü. Bu kadının üç çocuk doğurmuş olması nasıl mümkün olabilirdi? Elizabeth kendi üzerindeki kapüşonluyu, oğlu Zach'in bir saç stilinden ziyade bir saç tıraşı olduğunu söylemekten büyük zevk aldığı, aralarda beyazların da olduğu kırpılmış koyu renkli saçlarını düşündü. Yolcu camını açmayı becerene kadar bazı yanlış düğmelere basar-

ken, makyajsız, uykusuz yüzünün ne kadar kötü görüldüğü konusundaki endişelerini cesurca kafasından atmaya çalıştı ve cama doğru eğilerek dışarı seslendi.

“Selam Noelle! Berbat bir gün, değil mi?”

“Öyle. Öyle. Sen olduğunu anlamıştım! Saçımdan tanıdım önce.” Noelle, kendi sezgilerinden ne kadar memnun olduğunu gösteren küçük bir çığlık atarak “Zorlu bir yolculuk yapmış olmalısın. Geleceğini bilmiyorduk,” dedi, sesinde hafif suçlayıcı bir tonla.

“Kendim de bilmiyordum,” diye yalan söyledi Elizabeth. “Zach arkadaşlarını görmeye gitti. Ben de dönem başlamadan önce gelip ev işini halledeyim diye düşündüm.” Bir yalan daha. Oğlu, batı yakasında yaşayan babasını ziyarete gitmişti. Neden gerçeği söylememiştir ki? Kendini utandırmaktan mı yoksa Noelle’den mi çekiniyordu?

“Bize önceden haber vermeliydin. Senin için ısıtmayı açardık. Akşam yemeği için gelirsın artık, değil mi?”

“Çok nazıksın ama gelmeyeyim. Dublin’den gelirken yolda ufak bir şeyler atıştırdım ve şimdi ciddi uyumak istiyorum. Yarın ararım. İçeri girmelisin Noelle, sırlıslık oluyorsun.”

“Peki, eğer eminsen. Oraya gittiğinde fikrini değiştirirsen mutlaka gel. Hâlâ Noel yemeklerini yiyoruz! Tabii bu yıl anneni misafir etmeyi özledik.” Noelle, dizlerini yaralamış bir çocuğa göstereceğiniz türden bir üzüntü ifadesiyle parlak kırmızı dudaklarını aşağı sarkıttı. “Her neyse, evine hoş geldin!”

Elizabeth zorla gülümseyip el salladı. Peşin hükümlü kaltak! Noelle, Elizabeth’i az önce kendisinin sebep olduğundan daha fazla suçlu hissettirmenin mümkün olmadığını anlamıyor olabilir miydi? Hem ölmekte olan bir kadının bekâr çocuğu olmak hem de binlerce mil ötede yaşayan bekâr bir ebeveyn olmak arasındaki korkunç mücadele nihayet sona ermişti ve Elizabeth bu durumdan aslında memnun olduğunu kabul ediyordu. Arabayı vitesle takıp yeniden yola koyuldu.

Yol, bir bank ve iki çöp kutusundan ibaret, arnavut kaldırım döşemeli daracık bir alan olmasına rağmen *Yeşillik* olarak adlandırılan yere çıktı. *Yeşillik*’in ardında, kasabanın yegâne trafik lambası kırmızıya dönüp ıslak, ıssız sokağa baktı. Sile-

cekler ön camdaki damlaları bıkkınlıkla dışarı atarken Elizabeth'in içinde tuhaf bir öfke fokurduyordu. Elini direksiyona sertçe vurdu, Buncarragh'a döneli henüz beş dakika olmamıştı ama burayı terk etmesine neden olan tüm o hisler canlanmıştı bile. Ne kadar uğraştığı veya doğum gününe kimi davet ettiği hiç mühim değildi. Bu kasabada her zaman önemsiz hissettirilmişti. Zavallı Liz Keane... Yetim büyümüş, rahibelerin eğitimi verdiği bir okulda "Baba" sözcüğünün bu kadar sık kullanılmasını hep şaşırtıcı bulmuş ve sözcüğün her kullanılışında da bütün gözlerin kendi üzerine döndüğünü hissetmişti.

Artık kendisi de bekâr bir anneydi. Daha da fenası, Zach'in babası ortadan kaybolmak dışında hiçbir işe yaramamıştı. 1970'lerde kendisinin içinde olduğu çocuk arabasını iterken yan yan bakışlara ve dedikodulara katlanmak zorunda kalan annesinin ne kadar güçlü bir kadın olduğunu nihayet anlamıştı. Bazen evlilikte çektiği çilenin, kendisi henüz bir genç kızken annesine karşı takındığı yargılayıcı tavrın bir cezası olup olmadığını merak ediyordu. Bir kocası olmadığı için annesinden nasıl da nefret ediyordu o zamanlar! Ne tür bir kadın bir adam bulmayı beceremezdi? Arkadaşlarının ebeveynlerini incelerdi. Saçları hırpani ve bazen dudaklarında ruj izi bile olmayan bu kadınlar, annesi kadar güzel olmamalarına rağmen, evlenecek ve kilise çıkışında, grup hâlinde yürürken kızlarının elinden tutabilecek birilerini bulmuşlardı. Anne siyle beraber şapelden evlerine doğru kaldırımında tıngır mıngır yürürken kendilerine aptal aptal bakan, terli küçük yüzlerle dolu araba camlarını hatırlamak, içinde hâlâ derin bir yalnızlık azabını canlandırıyorlardı: O, bir şekilde eksik olma hissini. Baba yok, kardeş yok, gerçek bir aile olma duygusu yok.

Noel. Elizabeth'in Noel zamanından bu kadar nefret etmesine şaşmamalı. Noel'de diğer herkesin etrafı uyumsuz sandalyelerle çevrili masalara tıkmış gürültücü kabileler tarafından sarılırken kendisi ve annesi, pazar sessizliği içerisinde tabaklarını sıyıırırlardı. Dayısı, yengesi ve üç kuzeni onları Noel'de kendilerine katılmak üzere çağırırsalar da annesi her defasında bu davetleri reddeder, "Biz ikimiz, sessiz ve hoş bir aile Noel'i yaşayacağız. Bırakalım onlar başlarının çaresi-

ne baksınlar,” derdi. Bir yetişkin olarak Elizabeth, annesinin gururunu ve göğüs girmesi gereken tüm suçluluk duygusunu anlamış olsa da çocuk aklıyla cezalandırıldığını hissetmişti. Annesinin dış görünüşü -ev, saç, yeni okul ayakkabıları- gerçek mutluluğun üzerinde tuttuğunu sanmıştı.

Annesi de dâhil hiç kimse, Elizabeth’i karşısına alıp babasının hikâyesini ayrıntılı olarak anlatmamış olsa da Elizabeth seneler içerisinde hikâyenin ana hatlarını derlemişti.

Annesi Patricia, ölene dek kendi annesine bakmıştı. Bu noktada pek çok kişi, konu erkeklere geldiğinde, Patricia’nın treni kaçırdığına inanıyordu. Fakat sonra, evde kalmış kız kardeş ve haladan daha fazlası olamayacak gibi görülürken, beklenmedik bir şekilde, Patricia’nın birisiyle flört ettiği haberi geldi. İnsanlar henüz bu haberi sindirememişken konu evliliğe gelmişti bile. Patricia, yeni evli hayatına başlamak için Buncarragh’ı terk etmişti. Şüpheli derecede kısa bir süre sonra ve aniden geri döndüğünde ise kucağında bebek Elizabeth’i taşıyordu. Ortada kocadan herhangi bir iz yoktu ve dedikodu çarkı hızla dönüyordu. Bu dedikodulara göre kocası onu dövmüş, kayınvalidesi onu kovmuş, bu evlilik hiç gerçekleşmemişti. Keane soyadını korumuş olması, olayı çevreleyen gizem ve skandal unsurlarını destekliyordu. Aslında kimse gerçeği bilmiyordu. Elizabeth, yaşı büyüdükten sonra, annesiyle babasının akıbetine dair konuşmak istediye de annesi her defasında aynı basmakalıp cevabı vermişti: “Çok genç yaşta öldü ama hoş bir adamdı, kibar bir adamdı.” Biraz ısrarcı olduğunda da annesi, Elizabeth’in tek çocuk ve ailelerinin yalnız ikisinden ibaret olduğunu söylerdi. Soyağacını, üzerine kadim bir akbabanın tünediği çıplak dallardan ibaret bir ağaç olarak hayal ederdi.

Cenazenin üzerinden henüz üç ay geçmiş olmasına karşın Convent Hill’in görüntüsü garip biçimde yabancıydı. Altmış iki numaraya ulaşana dek yükseklikleriyle beraber evlerin büyüklüğü de artmıştı. Arabasını büyüdüğü evin önüne park ederken sokak lambaları cızırdadı. Boş olan birçok park yerini görünce insanlar hâlâ tatilde, diye düşündü. Arabadan indikten sonra yüzüne çarpan yağmurla kendini iyi hissediy-

yor, bu sırada her şeye karşın yine de etkileyici görünmeyi başaran eve bakıyordu. Üç katlı, simetrik yapısının tam ortasında kapısı olan bu ev, bir banka müdürü için yapılmış olsa da dükkânda işler iyi gitmeye başlayınca dedesi tarafından satın alınmıştı. Annesi, dedesi öldükten sonra Jerry dayısı ve özellikle de Jerry'nin karısı Gillian yengesi tarafından evin nasıl ele geçirilmeye çalışıldığını anlatmıştı. Ne var ki annelerinin vasiyeti gayet açıktı: Jerry dükkânı, Patricia ise evi alacaktı.

Karanlık camlara vuran yağmur, pencere pervazlarından aşağı damlarken Elizabeth, burada mutlu olup olmadığını hatırlamakta zorlansa da mutlu zamanlarının geçtiğini pekâlâ biliyordu. Evi sokaktan ayıran siyah parmaklıklara balonlar bağlanmış ve şeker pembesi elbiseler giymiş küçük kızlar anneleri tarafından ağır kışlık paltolara sarılmıştı. En eski anılarından birinde, elinden tutan annesi ile birlikte sokağın karşı tarafına geçip, kaldırımında dururken evlerinin yemek odası penceresinden beraber kurdukları Noel ağacının ışıklarını izlemişlerdi. Çok, çok öncedendi bu. Elizabeth bir an, bunlar sanki bir başkasına ait anıarmış gibi hissetti. Kendi yaşamı bu evden, bu insanlardan ve Buncarragh kasabasından alabildiğine uzaklaşmıştı.

Şimdi yaşadığı yeri düşündü: Üçüncü Cadde'de, bir manikürcünün üst katında, iki yatak odalı, sıkışık bir apartman dairesi. Kendisinin ve Zach'in hayatı, çocukluğunda sahip olduğu yatak odasından çok da büyük olmayan bir alana sıkıştırılmıştı. Annesi hiç ziyarete gelmediği için memnundu. Yaşadığı yeri annesinin gözleri ile görmek kendisi için her şeyi mahvedebilirdi. Elizabeth, bütün kısıtlamalarına karşın, küçük yuvasını seviyordu; akşamları lambaların sıcak parıltısı, etraftaki binaların arasındaki boşluklardan sızıp küçük mutfığa dolan gündüz güneşi, sokakta bulup acemice boyadığı çürük çarık masanın başında gururla oturan Zach ve en önemlisi, tüm bunların kendisine verdiği başarı duygusu. Elliot'tan sonraki hayat kolay olmamıştı. Tek seçeneğinin Buncarragh'a geri dönmek olduğunu düşündüğü uykusuz geceler geçirmişti, bu yüzden Manhattan'daki dairesinin anahtarını her çevirişi, ona bir zafermiş gibi gelirdi.

Şimdi, aşınmış taş basamakların çevresinde, yabani otların yeşil bir çerçeve oluşturduğunu fark ederken, tıka basa dolu çantasında Convent Hill'in anahtarlarını arıyordu. Kilidin zor açılabilceğinden çekinse de anahtar kolayca döndü. Gillian yengesi almak istediği şeyler için eve gelip gitmiş olmalıydı. Elizabeth, alçak verandanın her iki yanındaki saksılarda birer nöbetçi gibi duran gül ağaçlarının yerinde yeller estiğini fark ettiğinde, yengesinin nelere göz dikmiş olabileceğini düşünüyordu. O alçak kadın... Öfkeli bir homurtuyla kapıyı açıp el yordamıyla antrenin lambasının düğmesini aradı. Hemen önünde, düzensiz bir posta yığını seriliydi. Yerdekenden daha fazlası da birisi tarafından holdeki büfenin üzerine konmuştu. Her şey aynı görünüyordu: Merdivenlerden yukarıya doğru uzayan altın rengi ve yeşil desenli o yolluk; Külkedisi balodan kaçarken böyle bir halının üzerinden geçmiş olmalıydı, pop yıldızları jumbo jetlerden piste indiklerinde hayranlarını işte böyle halıların üzerinde selamlıyorlardı. Oturma odası kapısının her iki tarafında çerçeveli Çin baskıları hâlâ asılıydı. Dar koridor, merdivenleri geçip mutfağa ulaşıyordu. Okuldan döndüğünde ilk uğradığı yer hep mutfak olurdu. Burası öyle tanıdıktı ki aynada kendi yüzünü görmek gibiydi, ama yine de bir şey değişmişti. Mobilya cilası ve yanmış kömürün rahatlatıcı kokusuyla rutubet ve ilgisizliğin yabancı kokuları birbirine karışıyordu. Burada kimse yaşamıyordu. Bunun farkına varmak, Elizabeth'i beklediğinden daha fazla sarstı. Kendisinden bir şey çalınmış gibi hissetti.

Arabasını boşaltan Elizabeth, mutfağa geçip önüne bir kâse domates çorbası koydu. Onu burada izleyecek kimse olmamasına karşın kaşığına ağzına doğru götürürken kendisini tuhaf biçimde sıkılğan ve hareketlerinin farkında hissetti. İçeri kimse girmeyecekti. Bu evde daha önce hiç yalnız kalmamış olduğu geldi aklına. Bakıcıların, komşuların, okul arkadaşlarının ve elbette annesinin varlığı, evdeyken yanında hep başka birilerinin de olduğu anlamına geliyordu. Kaşığı masaya bırakıp mutfağa bakındı. Her taraf artık toz ve yağ ile kaplanmış eski tabak çanak yığınlarıyla doluydu. Çam ağacından kapakları kapalı dolapların içerisinde daha fazla tabak ve kap

kacak olduğunu biliyordu. Kavanoz kavanoz Hint turşuları ve bezelye konserveleleri muhtemelen kendinden daha yaşlıydılar. Burada çok fazla şey vardı ve burası evin daha sadece bir odasıydı. Üzerinden ağır bir yorgunluk dalgası geçti ve önündeki görevin büyüklüğü karşısında kendisini bozguna uğratmış hissetti. Saatine baktı. Yalnızca sekiz. Umurunda değil. Tamamen motive olmuş bir şekilde uyanmak ümidiyle yatağa gitmeye karar verip, küçük boy valizini alarak merdivenlere yöneldi.

Yukarı kata vardığında tereddüt etti. Kendi çocukluk odasında mı yoksa annesinin odasında mı yatmalıydı? Küçük tek kişilik yatağında uyuma düşüncesi çekici gelmedi. Böyle yaparsa annesinin odasının daha da boş görünmesine neden olacağını hissetti. New York'tayken annesini daha fazla özlemediği için suçluluk duyardı, oysa bu evde onun yokluğu bedensel bir ağrı gibiydi. Annesinin odasının kapısını açtı. Tavan lambası çok parlak olduğu için bunu hızlıca kapatıp başucu lambalarından birini açtı. Bir kenara atılmış yürüteç ve annesinin ölmeden önce ihtiyaç duyduğu pratik klozet dışında oda, hatırladığı gibiydi. Yatağı kaplayan parlak, koyu yeşil yorganın üzerine oturunca ağırlığı altında yatağın yayları gıcırdadı. Elizabeth bir anda, odasından bu gıcırtiları işiten, annesinin yatağında ve her şeyin güvende olduğunu bilen o küçük kız oldu tekrardan. Bu güven hissini hayatı boyunca bir daha asla yaşamamıştı. Kendisini beklenmedik bir şekilde ağlarken buldu. Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirip başını önüne eğdi ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. Annesi gitmişti ve eve bir daha asla dönemezdi. Gözyaşlarının bir kısmı, kendi çocuğu içindi. Zach'i de kendisi çocukken hissettiği kadar güvende ve seviliyor hissettirmiş olduğunu umsa da bundan şüpheliydi. Dünya korkutucu bir yerdi ve kimse, küçük ve kiralık bir dairede yaşayan, Romantik şiir hocasının, hassas ve dikkatsiz bir genç adamı bu dünyanın taşıdığı tehlikelerden koruyabileceğini sanacak kadar aptal olamazdı. Yatağa uzandı; zaman farkı, uzun uçuşun verdiği sersemlik ve uykusuzluk birleşimiyle oluşan bir duygusal boşluğa düştü ve uykunun getirdiği kaçışı içtenlikle karşıladı.

Uyandığında lambanın sıcak ışığı, şeftali rengi ipek abajur şapkasının ardında hâlâ parlıyordu. Pencereden baktığında, gün ışığına dair hiçbir emare göremedi. Saatine baktı. Altı olmuştu ama bu hangi altıydı? Saatini ayarlamış mıydı? Hatırlayamadı. Elini kot pantolonunun cebine sokup telefonunu çıkardı. Saat sabahın altısıydı. Tekrar uykuya dalması pek muhtemel olmadığından, dişlerini fırçalamak ve tuvalete gitmek için yataktan kalktı. Baktığı her yerde bazı “şeyler” vardı. Bütün yüzeylerde anlamsız ıvır zıvır diziliydi. Dişlerini fırçalarken kafasını çevirdiğinde, muhtemelen çocukluğundan beri orada olan *No More Tears* şampuan ve *Matey Sailor* banyo köpüğü şişelerini görebiliyordu. Lavabonun üzerindeki banyo dolabının aynalı kapağını açtı. Ağzına kadar dolmuş. Son kırk yılda yazılan bütün reçeteler, bu dolabın raflarına tıkıştırılmış vaziyetteydi.

Yatak odasına döndüğünde daha az belirgin bir karmaşa ile karşılaştı ancak Elizabeth büyük gül ağacı gardırobun ve aynı takıma ait şifonyerin içerisinde neler saklandığını biliyordu. Bunu kendisine neden yapıyordu? Bu evde, son yirmi yıl içerisinde özlediği veya gerçekten istediği herhangi bir şey var mıydı acaba? Eve özel bir temizlik şirketi getirmeli ya da Noelle’in ve Gillian yengenin istedikleri eşyaları yağmalamalarına izin vermeliydi.

Çekinerek gardırobunu açtı. Kapağı açınca gördüğü ilk şey, kendisinin aynadaki yansıması oldu. Aman Allah’ım, berbat görünüyordu. Bazı kız arkadaşlarının çocuksu bir güzelliği olduğunu söyledikleri yüzünü inceledi. Bunu söyleyen kadınların genellikle düğme burunlu, dolgun dudaklı güzeller olması garipti. Elizabeth’in köşeli çenesi, uzun ve düz burnu onlarda olsaydı, mutsuz olacak tiplerdi bunlar. Normalde canlı ve kırmızı olan teni bile bu ışıktaki solgun ve bitkin görünüyordu. Parlak ela gözleri, şişkin göz kapakları ve ağır gözaltı torbalarının arasında ufalmıştı. Hay Allah! Üstündeki bu leke yolculuğun en başından beri orada mıydı yoksa önceki akşam içtiği çorbadan mı bulaşmıştı? Saçı, sol taraftan tuhaf bir biçimde ayrılmıştı. Tepesini elleriyle düzeltmeye çalıştıysa da

fayda etmedi. Dikkatini nihayet gardırobun içine yöneltince yüzünde bir tebessüm oluştu; evet, dolabın içi ağzına kadar dolu. Öte yandan, elini bütün o manto ve elbiselerin üzerinde gezdirmek, kendi hatıralar müzesini ziyaret etmek gibi gelmişti; annesinin okul kapısında kendisini dimdik beklerken giydiği mavi tüvit palto, vaftiz törenlerinde ve düğünlerde bir ömür boyu giyilmek üzere alınmış dar kesim elbiseler. Elizabeth ve Elliot'ın Ann Arbor'daki düğünlerinde giydiği iki parça, deniz mavisi örgü elbise de içlerindeydi. Zavallı annesi. Michigan'da görüp görülebilecek en sıcak mart ayında olmuştu düğün. Örgü elbise içerisindeki kadıncağızın kırmızı ve terli yüzü her fotoğrafta açıkça seçilebiliyordu. Elliot'ın annesi, kendi annesinin yanında mermerden yontulmuş gibi duruyordu. Elizabeth o günün anısıyla ürperdi. Her iki anne de yüzlerinde endişe ve şüpheyile gelmişlerdi yanına. "Sen şampanya içmiyor musun?"

Elbise askılarının üstündeki rafa baktı; bir taraf katlanmış kazaklar ve hırkalarla doluydu, diğer yanda ise dürülüp katlanmış eski bir yorgandan başka bir şey yoktu. Elizabeth, ısıtmanın çalışmaması hâlinde faydalı olabileceğini düşünüp, yorganı aşağı çekince yumuşak ve büyük bir kütle olarak ayaklarının önüne yığıldı yorgan. Boşalan gardırop rafının sağ arka köşesinde koyu renk, ahşap bir kutu olduğunu gördü ve daha önce hiç görmediği bu kutuyu almak için uzandı. Çok ağır olmaması onu biraz hayal kırıklığına uğratsa da kutuyu yere koyup önünde diz çöktü. Kapağın üzerindeki toz tabakasını silince ahşabın koyu parıltısı ortaya çıktı. Köşeleri küçük pirinç kakmalarla korunan kutu, ceviz ağacından yapılmış olmalıydı. Elizabeth, kutunun kilitli olmamasını umdu. Neyse ki kapak kolayca açıldı ve içine baktığında, pek de heyecan verici şeyler olmadığını gördü; sarı renkli, örgü bir bebek ayakkabısı ile bunun altında çok eski, krem rengi bir kurdeleye sarılmış, ince bir mektup yığını vardı. Elizabeth en üstteki mektubu çekip okumaya başladı.

Castle House,
Muirinish,
Batı Cork
30 Kasım 1973

Sevgili Yalnız Leinster Leydisi,

Nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Daha önce bu ilanlardan birine cevap yazmamıştım. Sanırım öncelikle sana biraz kendimden bahsetmeliyim. Böylece sen de bana ilgi duyup duymadığına karar verebilirsin.

Kırk bir yaşımdayım, yani belirlediğin üst sınır olan ellinin epey altındayım. Boyum 182 cm ve tepemde hâlâ epey saç var. Mektubumla beraber bir de fotoğrafımı gönderiyorum ki iyi görünüp görünmediğime kendin karar ver! İlanında özellikle belirttiğin gibi çiftçiyim. Çiftliğim Batı Cork'ta, Muirinish yakınlarındadır. Yüz yirmi dönümlük bir çiftlik burası ama dürüst olmak gerekirse bunun sadece seksen dönüm kadarı verimlidir. Geri kalan bölge bataklıktır. Benimki bir mandıra çiftliği. Biraz bağlayıcı da olsa işimden zevk alıyorum.

Peki, bu büyük balık neden bu zamana kadar tutulabilmiş değil? Doğrusu evde işler pek de kolay olmadı. Babam öldükten sonra işleri ağabeyim yürütüyordu ama kendisi, ben on yedi yaşımdayken kaza geçirip öldü. Ben de işleri devralmak ve anneme elimden geldiğince yardım etmek zorundaydım. Bu durumda dışarı çıkıp birileriyle tanışmak bana çok zor geliyordu ve dürüst olmak gerekirse yaşadıklarım beni biraz da çekingen birisi yaptı. Zaman hızla akıp geçiyor ve ben de çok geç olmadan bir eş bulmak için bir şeyler yapmak zorunda olduğumu hissettim.

Çiftlik işleri yüzünden seni görmek için gelmem çok zor ama seninle Cork'ta, dilersen öğle yemeğinde veya çay içmek üzere görüşmekten memnun olurum. Tren biletinin ücretini göndermemi istersen de bunu şüphesiz ayarlayabilirim. Kaba görünmek istemem ama bana bir fotoğraf gönderebilirsen de iyi olur. Böylece tahmin ettiğim kadar güzel olup olmadığını önceden görebilirim!

Senden bir cevap bekliyorum ama bu cevabı yazmazsan da sana hayatta mutluluklar dilerim.

*İyi dileklerle,
Edward Foley*

*Castle House,
Muirinish,
Batı Cork
15 Aralık 1973*

Sevgili Patricia,

Mektubun için çok teşekkür ederim. Aldığımda çok mutlu oldum. Fotoğrafın için de teşekkür ederim. Hayal ettiğim kadar güzelsin. Fotoğrafımla ilgili iyi bir tahminde bulundun -evet, Upton'daki buharlı makinalar panayırında çekildi!

Anneni kaybetmene çok üzüldüm. Başın sağ olsun. Senin için çok zor bir durum olmalı, özellikle de Noel yaklaşırken. Kardeşinin sana daha fazla yardımcı olmaması da çok yazık. Son mektubumda bahsetmemiştim ama ben de annemle yaşıyorum. Endişelenme lütfen! Eğer bir eş bulursam küçük bir bungalov için inşaat izni aldık. Yani evin hanımı sen olacaksın! Yanlış anlama, doğmamış çocuğa don biçiyor değilim!

Yeni yılda benimle buluşmayı kabul etmiş olmandan ötürü çok mutluyum. Annem, istasyona çok yakın olan Metropole Hotel'in çok güzel rosto yaptığını söylüyor. Burada buluşmak senin için de uygun olur mu? Doğruyu söylemek gerekirse bu konuda çok gerginim ve umarım senin için fazla sessiz biri değilimdir.

Umarım iyi bir Noel geçirirsin ve çok üzgün olmazsın.

*İyi dileklerle,
Edward*

Castle House,
Muirinish,
Batı Cork
3 Ocak 1974

Sevgili Patricia,

Kartpostal için teşekkür ederim. Fotoğraftaki yer Buncarragh mı? Annem de teşekkür ediyor.

Gelecek hafta için çok heyecanlıyım. İstasyonda buluşuruz. Herhalde birbirimizi fotoğraflarımızdan tanırız ancak her ihtimale karşın, girişteki Cork Examiner büfesinin yanında bekliyor olacağım. Tüvit bir ceket giyeceğim çünkü dürüst olmak gerekirse, sadece bir tane iyi ceketim var!

Öğle yemeği için biraz erken olacak. Hava çok kötü olmazsa yemekten önce nehir boyunca yürüyüş yapabiliriz. Eğer pek konuşmazsam lütfen bunu senden hoşlanmadığıma yorma. Ne kadar heyecanlı olacağımı tahmin bile edemiyorum.

Ayın onunda görüşürüz. Ha bir de trenin rötar yaparsa da endişelenme. Seni bekleyeceğim.

İyi dileklerle,

Edward

Not: Fikrini değiştirirsen lütfen bana önceden bildir.

Castle House,
Muirinish,
Batı Cork
11 Ocak 1974

Sevgili Patricia,

Dün seninle buluşmanın ne kadar harika bir şey olduğunu kelimelerle tarif edemem. Gerçekte, uzaktan görüldüğünden de daha sevimli, eğlenceli ve nazik birisin.

Senden ayrıldıktan sonra, eve giderken sana sormak ve söylemek istediğim şeyleri düşündüm. Bir dahaki sefere artık! Umarım benimle tekrar görüşmek istersin.

Karşılama için özür dilerim. Sadece fazla heyecanlıydım.

Önümden geçip gitmene izin vermeyecek, merhaba diyecektim ama dilim tutuldu! Her andan zevk aldım -rüzgârlı yürüyüşten bile! Öğle yemeği bana iyi gibi geldi. Yalnız, sen aksini söyleyen de senin tavuğun biraz kuru görünüyordu. Çok naziksin.

Günün en sevdiğim kısmı veda öpücüğüydü dersem patavatsız olduğumu düşünmezsin umarım. Dudaklarını hissetmek çok hoşuma gitti. Keşke seni daha uzun süre öpebilseydim. O zamandan beri bunu düşünüyorum. Sana ne zaman merhaba öpücüğü verebileceğim? Umarım yakında olur.

Annem bizi Castle House'da ziyaret etmenden çok memnun olacağını söylüyor. Tepemizde annem olacağından herhangi bir skandal ihtimali söz konusu dahi olamaz! Annem, bu ziyaret konusunda kendisini rahat hissetmesi için, kardeşine bir mektup yazabileceğini söylüyor.

Doğruyu söylemeliyim. Çok uzun zamandır kendimi bu kadar mutlu hissetmemiştim.

*Yakında tekrar görüşmek dileğiyle,
Edward*

Elizabeth mektup yığınını yere koydu ve duvara yaslandı. Babasıydı bu! Edward Foley. Bugüne dek babası hakkında bildiği tek şey bu isimdi. Sayfaları tekrar yerden aldı. Elleri titriyordu. Bu kâğıt parçalarına, annesinin tanınmasına asla müsaade etmediği o adam dokunmuştu. Gülünç olduğunu biliyordu ama adamın düzgün el yazısına, mavi Basildon Bond kâğıdının emdiği siyah mürekkep izlerine baktığında, babası ile aralarında bir bağ oluştuğunu hissetti. Annesi, Elizabeth'in onları bulacağını bilerek mi buraya koymuştu? Annesinin öteki taraftan verdiği bir hediye miydi bu?

Elizabeth okumaya devam etti. Cork'a başka bir ziyaret... Castle House'ta geçirilen bir hafta sonu... Tam anlamıyla aşk mektuplarıydı bunlar. İçlerinde daha fazla öpüşme ve hatta annesinin göğüslerini hissetmeye dair yüz kızartıcı bir gönderme bile vardı. Belki de onları bulmaması gerekiyordu. Yı-

ğının en altında, aynı güzel yazı kâğıdının üzerinde ama bu defa mavi tükenmez kalem ile yazılmış bir şeyler yer alıyor, sayfayı kocaman yazılmış on bir harf dolduruyordu. İnce ve uzun harflerle, kargacık burgacık bir şekilde yazıldıysa da Elizabeth bunun ÖZÜR DİLERİM olduğundan emindi.

1

Masadaki fazladan kâse onunla alay etti. Mutfak tavanındaki floresan lamba masadaki kirli tabağın üzerine gülümseyen, dişsiz bir ağzı andırırcasına yansıdı ve Patricia Keane, bekâr hayatını geride bırakmaya karar verdi.

Yaşlı annesi öldüğünden beri neredeyse beş ay geçmiş olsa da o hâlâ masayı iki kişilik hazırlıyor, su ısıtıcısının yanına iki fincan koyuyordu. Annesi çok uzun zamandır hasta ve zar zor oradaydı ama yine de ölümü Patricia'ya çok ani gibi gelmişti. Yaşlı kadının hırıltılı nefesi, bir saatin tıkırtısını ya da pencerenin dışındaki yaprakların hışırtısını andırıyordu. Duruncaya kadar fark etmediğiniz seslerdendi ama kesildiğinde ardında bıraktığı sessizlik şaşırtıcı derecede büyük olmuştu. Sessizliğin yerini, ellerinde sandviç tabakları ile ziyarete gelen insanların ve evin mutfağını temizlemek için birbiri ile yarışmaktan keyif alan garip kadınların sesleri aldı. Sessizlik ancak cenazenin ardından döndü eve. Fakat bu defa dönen şey öncekinden daha fazlaydı. Odalar boş değildi; birisinin yokluğu ile doluydular. Ölümler ortadan kaybolmaz, dünyaya damgalanmış hâlde negatiflerini bırakırlar. Patricia, *Reader's Digest*'te, uzuvlarını kaybeden kişilerin olmayan uzuvlarında hâlâ kaşıntı hissettiklerine dair bir makale okumuştı. Bunun, gerçeği hatırlamadan önce merdivenlerden yukarı doğru "Anne, çay içer misin?" diye bağırdığında hissettiği gibi bir his olduğunu düşünüyordu.

Yalnız Kalpler köşesine ilan vermek kendi fikri değildi. Okul arkadaşlarından kendisi dışında hâlâ bekâr olan tek kişiye; Rosemary O'Shea'ye aitti bu parlak öneri. Her ikisi de otuz iki yaşında olan Patricia ve Rosemary evde kalmışlar, onlar dışında herkes koca bulmuştu kendine. Hatta yağlı Annie ve talihsiz görünüşlü, nam-ı diğer "Gagalı" Niamh Rourke, ne yapıp edip parmaklarına yüzüğü geçirmişlerdi. Rosemary diğerlerinden farklıydı. Kendi başına son derece mutlu görünüyordu. Buncarragh Güzellik Salonu'nda kuaför olarak çalışıyordu ama bu salonun en iyi temsilcilerinden biri de sayılmazdı. Çiftlikleriyle beraber ebeveynlerini ve dört erkek kardeşini geride bırakıp Deasy's mağazasının üst katında, küçük bir daire tutmuştu. Hatta geçen sene, ikinci el bir Fiat bile almıştı kendine. Bir erkek ne işine yarayacaktı ki? Patricia nedenini bilmiyordu ama Rosemary'nin sağduyusuna güvenirdi. Dünyayı görmüşlüğü olmasa da onun olan biten hakkındaki kati fikirleri bulaşıcıydı. Onu, saçını kestirmeye ikna eden de Rosemary'ydi. Kendini bildiğinden beri sahip olduğu omuz boyunda, kâküllü, düz ve kahverengi saçlarını küt kestirmiş, yandan ayırmıştı. Rosemary "Manastırda değilsin artık. Yaşayan saçların olmalı," demişti ve Patricia, arkadaşının neyi ima ettiğini bir şekilde anladı. Onu, biçimsiz önlük elbiselerden vazgeçiren de yine Rosemary olmuştu. Rosemary, kendi dolgun bedenini göstererek "Çok şanslısın, en azından bir belin var!" diyordu. "Göstermekten kaçınma!" Bir yığın Simplicity kalıbı ödünç alan Patricia, annesinin tozlanmış dikiş makinasının başına geçip üzerine kendisinin de yakıştırdığı birkaç etek dikti. Rosemary ona, kaderine boyun eğmenin ötesinde bir yaşamın da mümkün olduğunu hissettiriyordu. Patricia'nın çok ihtiyaç duyduğu bir dersti bu.

Daha on sekiz yaşında, hayatı tamamen değişmiş; babasının öldüğü ve annesinin bakıma muhtaç kaldığı araba kazasından sonra, üniversiteye gitmek veya bir bankada hoş ve düzenli bir iş sahibi olmak gibi hayallerini unutmak zorunda kalmıştı. O, artık tam zamanlı bir hasta bakıcı ve evin evlenmemiş kızıydı; kimsenin aklına başka türlü gelmiyordu. Bu durumda Patricia da kendine ait bir hayat fikrini geride bira-

kıp önlüğünü geçirmişti üzerine. Son on dört yıl, annesinin iyileşmesini veya ölmesini bekleyerek geçmiş, şimdiyse elinde hiçbir şeyi kalmamıştı. Aslında teknik olarak tam böyle sayılmazdı. Kasabadaki büyük aile evi kendisine miras kalmıştı ve evden kurtulmanın bir yolunu bulana kadar, ağabeyi Jerry ve karısı Gillian tarafından işletilen aile işinden küçük bir harçlık alıyordu. Patricia'nın üzerinde daha şimdiden, evi satması veya doğru olanı yapıp ağabeyi, karısı ve onların küçük çocuklarına bırakması yönünde bir baskı vardı. "Bu kocaman eve senin ne ihtiyacın var ki?" diye sorsalar da Patricia bu konuda taviz vermiyordu. Rosemary ona "Bu ev senin ödülün," diye hatırlatıyordu.

Buncarragh'da şehirli zevklere en yakın yer olan Cezve'de oturuyorlardı. Buranın sahibi, matbaacı Cathal ile evli olan Eileen Moore'du. Daha gitmeden bile çok konuşulan Paris seyahatinin ardından Eileen, kendi kafesini açmaya karar vermiş, İtalya'dan devasa bir mermer bar tezgâhı ve kocaman, ıslıl ıslıl bir kahve makinası sipariş edilmişti. Tezgâh ne yazık ki nakliye sırasında ikiye ayrılmış ama Eileen sosisli börek teşhirini tam buranın üzerine koymuştu; böylece kırığı ancak dikkatli bakarsanız görebilirdiniz. Kafenin sokakta masa ve sandalyeleri bile vardı. Annesi bu durumu hiç tasvip etmiyor, birilerinin sokağa oturup, gelen geçene yediklerini göstermeyi neden isteyebileceğini anlayamıyordu. Sokaktaki sandalyelere oturursa kendisini tarladaki inek gibi hissedeceğini söylüyordu annesi.

Rosemary, çikolatalı ekleri dikkatlice ikiye böldü. "Evet kimse yok burada. Yani en azından görmek isteyeceğin kimse yok. İyi olan herkes gitti."

"Bu Carol şıllığının kaptığı Cormac Phelan, buralarda beğenir gibi olduğum tek adamdı."

Rosemary, dudaklarının kenarında kalmış bir parça kremayı yalarken "Çok azılı bir orospudur, " diye söylendi.

"Çok azılı!" diye katıldı Patricia. Düşünceli bir hâlde, sessiz kaldılar bir süre. Acaba bir erkek nasıl bulunurdu?

"Kilkenny!"

"Yapamam."

“Gidersin. Bir pazar günü arabayla gideriz. Mayfair binasında şu büyük danslardan yapıyorlar. Erkek kardeşlerim kız tavlamak için oraya gidiyorlar hep.”

“Rosemary, bana bak. Otuz iki yaşındayım ben. Herkes benim danstan çocuklarını almaya gelmiş bir anne olduğumu sanacak. Ben o danslara gidemem artık!”

“Gidersin. Harika görünüyorsun.” Ancak cevabında inanç eksikti.

“Sadece hoş bir çiftçi istiyorum. Çok genç olmasına gerek yok. Buralarda yaşamasa bile olur. Bir çiftçinin karısı... Kulağa çok hoş gelmiyor mu?”

“Evet.” Rosemary de pek ikna olmuş gibi değildi.

“Ne bileyim, kendini faydalı hissedersin bence. Takım olursunuz.”

“Öyle olur sanırım.”

“Peki, nasıl bir çiftçi bulabilirim?”

Bu bilmece onları bir kez daha sessizliğe ittiyse de Rosemary bir anda dikleşip ellerini havaya kaldırdı. Cevabı bulmuştu!

“*Journal!*”

“Ne?”

“*The Farmers’ Journal*¹, orada ilanlar oluyor. Güzellik salonunda okuyorum.”

“Güzellik salonuna *Farmers’ Journal* mı alıyorsunuz?”

“Yok, müşteriler bırakıyor. Mesele şu ki orada ilanlar var; ‘İletişime Geçme’ bölümü. Bu bölüme çiftçiler ve çiftçilerle tanışmak isteyen kadınlar yazıyor.”

Patricia’nın yüzünde meseleyi hâlâ anlamadığını gösteren bir ifade gezindi.

“Aşk aramak yani, şey gibi düşün... Yalnız Kalpler. Senin için en iyi fırsat bu, söylüyorum bak.”

“Off, Rosemary. Emin değilim.”

Rosemary “Yani en azından denemeye değer,” dedi ve eklerin tabakta kalan son parçasını da ağzına tıktı.

1. Çiftçiler Gazetesi. (ç.n.)

İki hafta sonra, aşırı heyecanlı Rosemary, olanca hızı ile Convent Hill'i tırmanıyor, sırtındaki mor renkli paltosu rüzgârda uçuşurken bir eliyle gazeteyi tutuyor, diğer eliyle de siyah omuz çantasına hâkim olmaya çalışıyordu. Bu hâliyle, gece vakti cereyan etmiş uygunsuz bir hadisenin olay yerinden tüymeye çalışan bir piskoposu andırıyordu. Altmış iki numaranın zilini çaldı ve soluk soluğa bir vaziyette veranda direğine tutundu. Patricia kapıyı açtığı anda, arkadaşının olağan hâlinde bile kırmızı yüzü ve terle parıldayan koyu renk bukleleri ile karşılaştı. Rosemary konuşmak yerine elinde rulo yaptığı gazeteyi Patricia'ya uzattı ve beraberce gazeteye bakarak aynı anda çılgılık atmaya başladılar. Zamanı gelmişti işte!

Rosemary gazeteyi mutfak masası üzerinde düzelterek, hızlıca sayfaları çevirip arkadaki bölüme geçti. Çiğnenmiş tırnakları muhtelif ilanlar arasında gezindi; Bantry Bekâr'ı... Fermanagh'tan Orta Ölçekli Çiftçi... Romantik T/T... İşte buradaydı... Yalnız Leinster Leydisi! İlandaki ifadeler Rosemary'nin marifetiydi. Patricia'ya kalsa o biraz daha ihtiyatlı olmayı yeğlerdi ama Rosemary, ihtiyatlı olmanın koca bulmasına yardımcı olmayacağını, lafı hiç gevelemeden söylemişti. Hatta Rosemary, gerçek yaşını küçülterek yazmayı veya yaşından hiç bahsetmemeyi önerdiyse de Patricia, olası bir ilişkinin yalanla başlamasını istemediğini söyleyerek gerçek yaşının belirtilmesi için ayak diremişti. Nihayet 'otuzlarının başında' ifadesi üzerinde uzlaşmaya vardılar. Rosemary büsbütün dürüst davransaydı, okuyanlar arkadaşının en az kırk yaşında olduğunu düşünebilirlerdi sanki.

İlanı basılı olarak görmenin ilk heyecanı geçtikten, kendi ilanlarının ne kadar iyi ve diğerlerine kıyasla daha kaliteli görüldüğüne dair birbirlerini rahatlattıktan sonra, garip bir şekilde hüznü hissettiler. Artık beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Birkaç gün, bir hafta, iki hafta geçti ama bir cevap gelmedi. Patricia, farkında olmadan, her gün postacının yolunu gözler olmuştı. Bazı günler hiçbir şey gelmiyor, diğer günler ise kapıdaki posta yuvasının tanıdık şıkırtısını ve bir zarfın paspasa nazıkçe düşüşünü duyuyor fakat sonu hep hüsrarla

bitiyordu. Rosemary'yi dinlediği için kendisine kızıyor, şu an kendisini eskisinden de beter hissediyordu. İlandan önceki hayatında sadece yalnızdı. Şimdi ise yalnız olmanın yanında reddedilmiş bir kadındı. Sırf Buncarragh Güzellik Salonu'nun önünden geçerken Rosemary'nin beklenti içerisindeki bakışları ile karşılaşmamak için yolunu uzatıp uzun yoldan yürüyordu. Kafasında, Yalnız Leinster Leydisi'nin o olduğunu fark eden insanların yüzüne karşı pis pis sırttıklarını canlandırıyor. Yeni bir başlangıç yapma şansı olabileceğine inanabildiği için de kızılıyordu kendine. Neden herkesin bildiğini kabul etmemişti ki? O bir kız kurusuydu. Ayna karşısında saçını tararken kendi kendine söylemeye çalıştı: "Kız kurusu." Cildinde hâlâ kırıklılık yoktu ama kendi gülmeyen yüzüne doğru bu ifadeyi her tekrar edişinde, saçına grimsi bir renk düştüğünü zannediyordu.

Paspasa düşen zarf, öncekilere kıyasla biraz daha güçlü bir patırtı çıkarmış gibi geldiğinde, Rosemary ile ilanı verişlerinin üçüncü hafta dönümüne bir gün kalmıştı. Patricia mutfakta donakaldı. Hemen antreye koşup kontrol etmek istiyor ama küçük düşmeye bu kadar hevesli olduğu için kendisine kızılıyordu. Çayından bir yudum daha almak için kendisini zorlayarak fincanı masaya bıraktı ve sabit bir hızla mutfak kapısına doğru yürüdü. Kapı kasasına yaslanıp boynunu antreye doğru yavaşça uzattı. Büyük, kahverengi bir zarf... Fatura olmak için fazla büyük. Bu gerçekten... Ağır ağır ilerleyip zarfı çevirmek için öne doğru eğildi. Nefesini tuttu. Sol üst köşede, gün gibi aşikârdı ki "*The Irish Farmers' Journal*" yazıyordu. Zarfı yerden aldı ve tekrar mutfaka seğirtti.

Büyük zarfın içinde dört zarf daha vardı. Bunların ilkinde kimyasal mavilikte bir gökyüzünün altında Ennis Friary harabelerini resmeden bir kartpostal yer alıyordu. Patricia bunun tuhaf bir tercih olduğunu düşündü. Kartın arka yüzünü çevirdi ve ilk cümlelerin "Seksi bir şeye benziyorsun," olduğunu gördü. Elindeki kartı şaşkınlıkla masaya düşürdü. İnsan neden böyle bir şey yazardı ki? Peki *Journal* nasıl olmuş da bu kartı ona iletilebilir bulmuştu? Kartpostalı bir tarafa itip temkinli biçimde sonraki zarfı açtı; en azından bir mektup. Hayli tit-

rek bir el yazısı ile çizgili kâğıda yazılmıştı. Patricia, güçlkle de olsa, mektubun Tullamore'da yaşayan biri tarafından kaleme alındığını çözebildi. Çok uzak sayılmazdı burası. Adam daha önce iki defa evlenmişti -kulağa pek hoş gelmiyordu bu. Adam, Patricia'nın aklını okumuşçasına, geçmiş ilişkilerinin, daha bilinçli davranmasını sağladığını söyleyerek devam ediyordu satırlarına. Patricia bunun aradığı kişi olduğundan şüphe duydu. Adam bir zamanlar çiftçiydi ama şimdi bir bakım evinde yaşıyordu. Allah aşkına! Adam, Patricia'nın kendi evi olup olmadığını soruyordu. Kâğıdı buruşturup top yaptı. Üçüncü zarfın içinde, bu defa ağaç dalına tünemiş bir mavi baştankara kuşunun resmedildiği bir kartpostal vardı. Kendisinin iç çamaşırları içerisinde bir fotoğrafını istemenin son derece doğal olduğunu düşünen Carlowlu bir adamdan gelmişti. Rosemary'ye kızmak ya da sırf Rosemary'nin kahkahalarını duymak için bu şok edici cevapları onunla bir an önce paylaşmak arasında kararsızdı. Ne büyük bir vakit ve para kaybı!

Dördüncü mektup öncekilerden farklı görünüyordu. Ölen annesinin de tercihi olan Basildon Bond marka mavi mektup kâğıdına, siyah mürekkep ile yazılmıştı. El yazısı düzgün ve daha da önemlisi, delice görünmüyordu. Masaya küçük, siyah-beyaz bir fotoğraf düştü. Orta yaşlı, belki kırkında bir adam, eski usul bir buharlı makinanın yanında dikiliyor. Elini, makinist koltuğu tarafındaki tekerleğin büyük metal jantına yaslamış, gözlerini dosdoğru kameraya dikmiş, gülümsemiyor olmasına karşın, ona tuhaf gelen bir şekilde, çok ciddi veya hüzünlü de görünmüyor. Patricia, adamı 'mülayim' olarak tarif edebilirdi. Şakaklarından açılmış koyu renk saçları, alnının ortasından aşağı doğru bir üçgen yapıyordu ve büyük, koyu renk gözleri sevecen bakıyordu. Fotoğrafa daha yakından baktı; evet, kesinlikle sevecen ve sade giyimliydi. Yakası açık beyaz gömleğini dirseklerine kadar sıyırmıştı; siyah pantolonunun kemeri ince belini ortaya çıkarıyordu. Doğrusu, Patricia'yı heyecanlandırmamışsa da en azından diğerleri gibi iğrendirmemişti. Mevcut şartlar altında, kazanan bu son aday olacak gibiydi. Mektubu okumaya başladı.

İnsanlar anlamış olabilir miydi?

Patricia, vagondaki diğer yolcuların yüzlerini taradı. Kel, lastik yüzlü bir iş adamı gazetesine dalmış, genç bir kadın, sıkılmış görünen iki çocuğuyla oyun oynuyor, yaşlı bir kadın ise küçük ve pembe bir şeyler örerken dalgınlıkla dudaklarını çiğniyordu. Kimse onun varlığının farkında değil gibiydi. Patricia'nın, otuz iki yaşında, hayatının en heyecan verici ve utanılacak -evet doğru ifade utanılacak- macerasına başladığı gerçeğinden habersiz görünüyordu hepsi.

Rosemary arabasıyla onu Kilkenny'deki tren istasyonuna bırakmıştı. Platformda birbirlerine sarılmışlar, tren istasyonuna girerken Rosemary, Patricia'nın boynuna parlak kırmızı ve sarı bir fular dolamıştı.

“Seni biraz parlatmak için şöyle.”

Patricia mahzunlaşıp denizci kabanına ve siyah ayakkabılarına bir göz attı. Sesini titreten bir panikle “İyi görünmüyor muyum yani?” diye sordu.

“Hayır, hayır! Gayet güzel görünüyorsun.” Rosemary arkadaşının kollarını sıkıp gözlerinin içine baktı. “Gerçekten güzel görünüyorsun.”

Tren artık neredeyse kalkıyordu; düdükları ötüyor, kapılar çarpıyordu.

“Bol şans! Her şeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum. Bu akşam seni burada bekleyeceğim.”

“Çok teşekkür ederim, Rosemary. Harikasin.”

Patricia trene bindi ve ardına baktı. “Hoşça kal!” Peşinden, yardım ıııııına benzeyen, gürültülü ve sinirli bir kahkaha patlattı.

“Müthiş olacaksın!”

Olan bütün cesareti, iki kez aktarmayı da içeren uzun yolculuk sırasında ağır ağır uçup gitti. Tren Cork istasyonuna doğru bir dizi tünele girip çıkarken Patricia, şüpheler ve tereddütler içerisindeydi. Çocuklardan biri, kırmızı örgü şapkasını takmak istemediğı için ağlıyor, iş adamı ise üzerine paltosunu geçirmeye çalışıyordu. Yolculuk bitmişti.

Patricia ne tarafa gitmesi gerektiğini anlamak için platformun üzerinde bir anlığına durdu. Sağında çıkışı gösteren tabelayı gördü. Paltosunun kemerini yeniden bağladı, Rosemary'nin eşarbını çevirerek düğümünü boynunun yan tarafına aldı; daha havalı görüneceğini umarak. Bir ayağını diğerinin önüne koydu ve ellerinin titremesini engellemek için çantasını sıkıca tuttu. Kalbinin titreşimlerini hissedebiliyordu sanki; öyle hızlı atıyordu. İçinden mantrasını tekrar ediyordu: "Müthiş olacaksın. Müthiş olacaksın."

Dışarısı gözüne fazla aydınlık ve kalabalık göründü. İstasyon otoparkının ötesindeki yolda, arabalar vızır vızır akıyordu. Etrafına bakınırken üzerinde kocaman "*Cork Examiner*" tabelası olan büfeyi çabucak gördü. İşte oradaydı. Büfenin hemen ardında, Edward onu bekliyordu. Aslında, durduğu yere bakılırsa Patricia'yı beklemekten ziyade, ondan saklanıyor gibiydi. Adamın onu görüp görmediğini merak etti. Tam tersi yöne doğru dikkatlice bakıyordu. Tanrım, bunların hepsi korkunç bir hataydı. Dosdoğru perona dönmek, eve veya herhangi bir yere giden ilk trene atlamak istedi. Hayır. Bunca yol tepmişti ve Edward ona çok hoş mektuplar yazmıştı. Edward Foley, istese de istemese de onunla tanışacaktı.

"Edward?"

Cevap yok. Edward hâlâ ters tarafa bakıyordu. Koca adam, yoksa sahiden titriyor muydu?

Biraz daha yüksek sesle tekrar etti: "Edward?" Bu defa büfedeki ihtiyar satıcı Edward'ı omzundan dürttü ve o da yüzünü Patricia'ya dönmek zorunda kaldı. Fotoğrafta çok sevecen görünen o koyu renkli gözler korkudan büyümüş, Edward'ın ağzı aralık kalmıştı. Patricia şimdi ne yapması gerektiğinden emin değildi. Elini uzattı ve "Merhaba. Ben Patricia," dedi.

Edward, daha önce hiç el görmemiş ve kendine uzatılan bu elle ne yapması gerektiğini de kesinlikle bilmiyormuş gibi baktı. Durumdan utanan Patricia'yı ateş bastı. Bu ikisinin sergilediği ağır ve resmi kukla gösterisini izleyen ihtiyar büfeci kıs kıs gülüyordu. Patricia ağlamamak için kendisini zor tutuyordu, ki birileri bir düğmeye basmış gibi Edward nihayet elini tutup sıktı. Cildi sıcak ve sertti. Bu basit el sıkışma, garip

biçimde samimi gelmişti. Edward bakışlarını yere kaçırmadan önce, bir an için de olsa, göz göze geldiler. “Merhaba.” Sesi kalın ve boğuktu. Ağır Cork aksanı, daha ağzını açar açmaz fark ediliyordu. Edward, sosyalleşme çabalarından bitap düşmüş gibiydi. Kolunu indirdi ve başka bir şey söylemedi. Patricia derin bir iç çekti, çok uzun bir gün olacaktı.

“Yürüyüş yapalım mı?” diye önerdi Patricia. Edward kadının yüzüne kaçamak bir bakış attı ve yürümeye başladı. Patricia bunun bir onay işareti olduğunu varsayarak adamın peşine düştü. Bir trafik lambasına varana dek sessizce yürüdüler. Edward sol tarafı işaret ediyordu: “Nehir işte şu yanda.”

Patricia, eski bir şarkıya atıfla “Lee Nehri’nin kıyıları,” diye mırıldandı.

Edward, kadın sanki eski İbranice bir şeyler söylemiş gibi yüzüne baktı. “Evet. Hemen şu tarafta.” Tekrar yürümeye koyuldu. Patricia, takip etmediği takdirde adamın ne yapacağını merak etse de onu takip etmeye devam etti.

Metal bir köprüye yöneldiler. Nehrin karşı kıyısında, art arda otobüsler durağa girip çıkıyorlar, hepsinin acelesi varmış gibi görünen insanlar, kaldırımda yanlarından hızla geçip gidiyorlardı. Patricia kendisine karşı en ufak bir ilgisi bile yokmuş gibi görünen bu tuhaf adamla birlikte hantal hantal yürürken, etraflarındaki hayat olanca hızıyla sürüp gidiyordu.

Edward köprüünün ortasında durdu ve korkulukların üzerinden, akan bulanık suya baktı. Patricia da onu takip etti. Nehirden kuvvetli bir rüzgâr esti ve saçları yüzünün etrafında uçuştı. Darmadağın görünüyor olmalıydı ama umursamadı. Bir şeyler duydu ve dönüp Edward’a baktığında, adamın sessizce bir şeyler mırıldandığını fark etti. Duyabilmek için ona doğru eğildi.

“Onu gerçekten ve içtenlikle, çok sevdim. Bu koca dünyada, onun kadar sevdiğim hiç kimse yok.”

Allah aşkına, neden bahsediyordu bu adam?

“Her çalı, her sarmaşık, her yaban İrlanda çiçeği, bana Lee Nehri’nin kıyılarındaki Mary’mi hatırlatıyor.”

Tabii ya. İşte şimdi anlamıştı. Başını eğdi, dudaklarını araladı ve ikisinin sesi rüzgârda birbirine karıştı.

*Bu yüzden aşkıma biraz gül, biraz da yabani İrlanda gülü
toplayacağım
Aşkıma, biraz gül, şimdiye dek yetişmiş en güzel gülleri
toplayacağım
Ve onları tutup biricik gerçek aşkımın üzerindeki toprak
yığınınına koyacağım
Aşkımın çiy altında yattığı, o soğuk ve sessiz vadide.*

Şarkının sözleri bitince sustular. Edward Patricia'ya döndü ve gülümsedi. Sevimli bir yüzü vardı adamın. Patricia da ona gülümsedi. Yakaladıkları havayı sürdürmek için söyleyecek bir şeyler aradıysa da bulamadı. Edward sırtını dönüp yürümeye başladığında adamı takibe koyuldu yine.

Öğle yemeği tam bir işkenceydi. Edward ağzını şapırdatarak sebze çorbasını içerken Patricia küçük boy üzüm suyunu yudumladı. Genç garson kadın, önlerinden boşları alırken Patricia'ya destek ve şefkat dolu bir şekilde gülümsedi. Edward'ın yolculuğu, çiftliği, annesi hakkındaki bir dizi sorusu da iyi kötü bir sohbet başlatmak için yetersiz kaldı. Adamın bütün gün Patricia'ya sorduğu tek soru, sipariş ettiği tavuğun kuru olup olmadığı ile ilgiliydi.

“Hayır. Hayır, gayet iyi. Teşekkür ederim.”

Kendi önündeki kuzu etinden kalınca bir dilim keserken “Kuru görünüyor ama,” dedi.

Edward'ın haklılığı ve kadının önündeki yemeğin aslında tebeşir gibi olması, işleri daha da can sıkıcı yapıyordu. Patricia'nın böyle kuru bir şeyler yemek zorunda kalması, sanki adamın hatasıydı da Patricia bunu gizlemeye çalışıyordu.

Nihayet istasyona döndüklerinde Patricia'nın trenine daha yarım saat vardı ama o bu durumdan hiç de şikayetçi değildi. Bugünün bir an önce bitmesini istiyordu yalnızca. İstasyon girişinde yüz yüze dururlarken Patricia tam öğle yemeği için teşekkür edip, Edward'ın elini sıkacaktı ki adam duvar saatindeki yuvasından dışarı fırlayan bir guguk kuşu misali öne attı kafasını. O daha ne olduğunu anlayamadan adam dudaklarına bir öpücük kondurmuştu bile. Gayri ihtiyari bir hayret çığlığı attı Patricia.

“Ah, özür dilerim, ben—” Adam bildiği birkaç kelimeyi arar gibiydi.

“Yok, yani—” Patricia da güçlük çekiyordu.

“Peki o zaman.”

“Evet.”

“O zaman gideyim ben.”

“Peki. Öğle yemeği için teşekkür ederim.”

Edward, şimdi kamburunu çıkarmış hâlde duruyor, bir yandan gözlerini dikmiş Patricia’ya bakarken bir yandan da kendi parmakları ile oynuyordu. Patricia Edward’ın gitmesini istiyordu ama adam olduğu yerde dikiliyordu. “Hadi git artık!” diye içinden çığlık attı kadın. Adam da bu durumdan keyif alıyor olamazdı. Edward’ın yüzünde başka bir şeyi düşünüyormuş, sanki büyük bir kederi anımsamış gibi bir ifade vardı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı ve sırtını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Patricia, aniden, güzel bir gün geçirdiğini söylemek, adamın kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak için ardından bağırmak istedi. “Lee Nehri’nin Kıyıları” şarkısının sözlerini ezbere bilen adamı düşündü. Nasıl olmuştu da bu adamla bir öğleden sonrayı beraber geçirememişti? O tatlı mektupları yazan adam, Patricia’yla birlikteyken acaba neden taş kesilmişti?

Patricia, büyük istasyon saatinin altından geçti, bir başka görüşme olmayacağından emindi.

Sanki mektupları okuduğunu annesinden gizlemek ister gibi önündeki kâğıtları dikkatlice katlayıp kutunun tozlu unutulmuşluğuna iade etti. Kendisini büyüten katı ve tutkusuz kadını, bu tatlı ve utangaç notlara cevap yazarken hayal edemiyordu. Tanıdığı kadarıyla annesi, en ufak bir romantizm emaresine dahi küçümseyerek bakardı. Ufak bir üzüntü ve pişmanlık sızısı oturdu yüreğine. Annesinin farklı bir hayatın hayalini kurmuş bu genç yanını tanıma şansı yoktu artık. Aşağı katta asılı olan ve çocukluğunda uzun uzun incelediği eski fotoğrafları düşündü. Annesi ilk komünyonuna gitmeden önce çekilmiş bir fotoğrafta, kısa pantolonlu Jerry dayısı, annesinin elinden tutuyor, bir başka fotoğrafta, bir yaz esintisinin saçlarını gülümseyen yüzlerinin önüne attığı iki genç kız, Convent Hill'in kapısının önünde durmuş, kollarını İrlanda dansı yapar gibi yana açıyorlardı. Bir diğerinde ise annesi, dayısı ve yengesinin düğün gününde, Gillian yengesinin yanında görünüyordu. Pürüzsüz alnı, üzerindeki nedime elbisesi ile uyumlu, soluk mavi satenden bir saç bandı ile çerçevelenmişti. Yalnız yüzü değil, umut ve heyecan okunan gözlerinin içi de gülüyordu. Hiçbir tasası yokmuş, hiçbir şeyi umursamıyormuş gibiydi. Elizabeth, bu kadını hiç tanımamıştı.

Geçmişte, yıllar önce New York'ta doktorasını yaparken Elliot'la ilk tanıştığı günlerde nasıl hissetmiş olduğunu düşündü. Elliot onun ilk erkek arkadaşı olmasa da UCD'deki toy oğlanlarla karşılaştırabileceği biri değildi. Elliot tehlikeli, onu hem heyecanlandıran hem de korkutan biriydi. Bronz tenliy-

di. G mleklerinin yakası, kemikleri bir binanın çatı kirişlerini andıran göğsünü açıkta bırakıyordu. Elleri Elizabeth'in bedene güvenle dokunuyor ve gizemli bir şekilde, her defasında doğru noktaları bulmayı biliyordu. Bazı günler kafedeki işine gitmiyor, makalelerini sırf Elliot'la olmak için alelacele yazıyordu. Ona, bir seçme şansı varmış gibi gelmiyordu. Elliot'a tutulmuştu bir kere. Aşk sarhoşu olup çıkmıştı. Annesinin ömründe hiç böyle hissetmediğine emindi. Bu da demek oluyordu ki annesi, Elizabeth'in katlanmak zorunda kaldığı eziyet dolu on senelik düşüşü de hiç yaşamamıştı. Şüphe dolu, tam olarak neyin yanlış olduğunu bilmemekle birlikte işlerin iyi gitmediğinin de farkında olduğu yıllar... Dersten sonra okuldan çıkarken bol paltolu ve koyu renk saçlı bir adamın kendisine baktığını fark ettiği o akşamın üzerinden artık yedi, hatta neredeyse sekiz sene geçmişti. İlk bakışta adamın bir öğrenci olduğunu sanmıştı.

“Elizabeth?”

Önünde duruyordu. Adamın burnundaki hızmanın etrafında küçük bir kir halkası olduğunu fark etti. “Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun ama...” Kısa süre içinde öğrendi ve bu öğrendiklerini unutmaması da mümkün olmadı; Elliot, karşısındaki adamın anlattığı şeyleri yaparken, Elizabeth'le aynı yatağı paylaşmaya ve çocuklarının yanağından öpmeye devam etmişti. O anda hissettiği büyük tiksinti hissi, aradan yıllar geçmiş olmasına karşın, hâlâ çok berraktı. Daha önce bazı şeyleri sezmişse de tepkileri Elliot tarafından çarpıtılıp, homofobik olmakla suçlanarak misliyle iade edilmişti. Elliot'ın sebep olduğu karmaşanın sonunda Elizabeth'in duyduğu iğrenme, yine adamı incinen taraf yapıyordu sanki. Onu, kendini beğenmiş öfkesini kuşanmış hâlde, yataklarının ayak ucunda dikilirken görmenin hissettirdiği hayal kırıklığını ve öfkeyi hatırlamak dahi Elizabeth'i sarsmaya yetiyordu. Pek çok arkadaşı, böylesinin Elizabeth için daha hayırlı olduğunu söylemeye çalışmıştı; onu bir kadın için terk etmesi daha kötü olurmuş. Kendisine söylenenleri duygusuz bir ifadeyle dinlerken içinde fırtınalar kopuyordu. Bu başına gelen, hiçbir şeyin daha iyisi filan değildi! Bundan sonra kötünün farklı

katmanları vardı yalnızca. Evliliği bitmişti işte, yalan dalgaları tarafından alınıp götürülmüştü. Aşk serüveninin en karanlık dehlizlerine yaptığı seyahatten geriye, tek kıymetli hatıra olarak Zach kalmıştı elinde. Ebeveynlerinin yaşadıkları başarısızlıklara karşın, Zach'in iyi huylu doğası, şaşırtıcı biçimde korunmuştu. Çok zor zamanlardan geçmişti ama oğluna baktığında, buna değdiğine inanıyordu.

Artık aşına olduğu o pişmanlık bataklığına saplanmamak için aniden ayağa kalkarak, kutuyu yeniden gardıroba yerleştiren Elizabeth bir iç çekti ve az önce öğrendiği bu sırrı paylaşması gerekebileceğini düşündü. Sırlarını paylaşmak, cansız kadına karşı onu sadakatsiz hissettirecekti ama az önce bulduğu şeylerden birilerine bahsetmesi lazımdı. Edward hakkında kim en çok şeyi biliyor olabilirdi? Annesinin mezarında ters döneceğine emin olsa da bu konuda Jerry dayısı ve Gillian yengesi ile konuşması lazımdı. Telefonuna baktı; yedi buçuk ve birileriyle konuşmak için daha çok erken. Kendine bir tost yapabiliirdi.

Mutfak kapısını açtı ama ilk bakışta bir şey fark etmedi. Dikkatini ilk çeken bir kâğıt hışırtısı oldu. Dönüp baktığında, o şey oradaydı işte! Kanvas alışveriş çantasının üzerinde oturmuş, küçük, kirli ve pembe pençelerinin arasında Elizabeth'in sağlıklı atıştırmalığını tutan şey, bir fare. Elizabeth bir çılgılık kopardı ve arkasından kapıyı çarptı. Korkuyla nefes nefese, sırtını duvara yasladı. Görünürde başka bir kemirgen olup olmadığını anlamak için gözleriyle antreyi ve koridoru taradı. Evde toplam kaç farenin bulunuyor olabileceği düşüncesi ile ürperdi. Geçen gece o uyurken yatak odasında acaba bu küçük pembe pençelerden dolanmış mıydı hiç? Tabii ki gece geç saatlerde, New York sokaklarındaki siyah plastik çöp tepelerinin etrafında fır dönen fareleri görmeye alışkındı. Fakat bu durum farklıydı. Bir fareyi kendi meskeninde ve bu kadar yakından görmenin yaşattığı korku, neredeyse müstehcendi. Mutfaktaki onca eşyası geldi aklına. Araba anahtarları, ev anahtarları, içinde pasaportu ve cüzdanı olan el çantası. Bir fare tuzağına, zehre veya çocukluk günlerinden bu yana başka hangi yöntem geliştirildiyse ona ihtiyacı vardı. Ne ararsanız bulabilece-

ğiniz Keane ve Oğulları mağazası, bu konuda başvurabileceği tek adresti şüphesiz. Burada sadece giyim ve yiyecek reyonları bulunmazdı. Gerçi Noelle, Jerry dayısının bütün itirazlarına karşın mağazaya bir bebek butiği de eklemişti.

Dükkan dokuzdan önce açılmazdı. Hızlıca ve buz gibi bir duş aldıktan sonra üzerini giyinip tekrar alt kata indi. Mutfağa girmesi imkânsızdı ve saat daha ancak sekiz olmuştu. Posta yığını, antredeki konsolun üzerine yayılmıştı. İçini çekerek telefonla konuşurken kullandıkları yüksek sırtlı maun sandalyeye oturdu. Sandalye Elizabeth'in oturmasıyla gıcırdadı ve onun da geçmiş tecrübelerden çok iyi bildiği gibi sırt kısmı duvara çarptı. Çok sayıda zarfı yırttığında eşek barınaklarından, kanser vakıflarından, rehber köpek derneklerinden yardım çağrıları, muhtelif elektrik ve telefon faturaları, aldıkları çöp toplama hizmeti süresinin sona erdiğini bildiren bir şirket mektubu ve nihayet annesinin avukatı Ernest O'Sullivan tarafından gönderilmiş bir mektup ile karşılaştı.

Bunun önce bir hizmet faturası olabileceğini düşünse de mektup kendi adına gönderilmişti. Avukat, annesinin vasiyeti ve vasiyetin gün yüzüne çıkan bir eki hakkında konuşmak istediğini yazmıştı. Elizabeth mektuptaki tarihi kontrol etti; annesinin cenazesinden bir hafta sonra. Kâğıdı katlayıp kotunun arka cebine attı. Konunun telefonda çözülebileceğini umuyor, arabayla Kilkenny'ye kadar gitmek istemiyordu. Jerry dayısı ile ilgili olmadığı ve kendi kafasındaki planları karmaşıktırarak bir şey çıkmadığı sürece, vasiyetin içeriğini merak etmiyordu. Hedefi, evi satmak ve New York'a Zach'in üniversite masraflarını karşılayacak kadar bir para ile dönmekti. Zach, üniversiteye gitmek istemediğini söylese de Elliot'ın bu durumdan haberi olunca Zach'i fena haşlayacağını biliyordu Elizabeth. Zach'in tek başına Batı'ya; babası ile görüşmek üzere San Francisco'ya gitmesine izin vermesinin sebeplerinden biri de bu konuydu. Cebinden telefonunu çıkardı. Kaliforniya'da saat gece yarısını çoktan geçmişti. En iyisi akşam olunca aramaktı. Telefonun ekranına bakarken bir cevapsız araması ve bir sesli mesajı olduğunu gördü: Zach! Telefonunu nasıl olup da duymadığını düşünürken önceki gece sessize aldığını hatırladı.

“Selam anne. Benim. Vardığımı söylemek için aradım. Babam beni havaalanından aldı, her şey gayet iyi gidiyor. Burası New York’a göre cidden çok sıcak. Umarım İrlanda çok sıkıcı değildir. Çok yorgunum, kapatıyorum şimdilik. Seni seviyorum.”

Sesini duymak çok iyi gelmişti. Konuşmasındaki New York çalımları, San Francisco seyahatinin hissettirdiği ergen heyecanını gizlemek içindi şüphesiz. Geri aramayı aklından geçirdiyse de vazgeçti. Oğlu Elizabeth’in istediğini yerine getirmiş ve annesine haber vermişti işte. O hâlde, Zach’in arzuladığı o küçük özgürlük hissini yaşamasına izin verme sırası kendisindeydi. Geri aramak için beklemeliydi. O tipte annelerden olmayacaktı. Daha açık söylemek gerekirse, kendi annesi gibi olmak istemiyordu.

Annesine dair en kalıcı anılarından biri, Dublin’de üniversiteye başlamak üzere Buncarragh’tan ayrıldığı güne aitti. Annesinin biraz üzgün olacağını az çok tahmin ediyor ama evden ayrılışının sebep olduğu duygusal patlamaya hiç hazır hissetmiyordu. Annesi, ardından el sallarken birkaç damla gözyaşı dökmekle yetinmemiş; hıçkıra hıçkıra, kendinden geçercesine ağlamıştı. Elizabeth, bu manzara karşısında çok utandığını ve tahammülsüzleştiğini hatırlıyordu. Sonuçta asker olup savaşa veya önemli bir ameliyat için hastaneye gitmiyordu. Buncarraghlı diğer pek çok gencin yaptığını yapıyordu sadece. Oysa kimsenin annesi ya da babası veranda direğine tutunup, batan bir geminin içerisinde mahsur kalmış evladının sulara gömülüşünü izliyormuşçasına inlemiyordu. Daha sonra Dublin’e giden otobüste, annesinin yıllar boyunca Elizabeth’i hiçbir okul gezisine göndermemek için sıraladığı bahaneleri bir bir hatırladı. Önceleri meselenin parayla ilgili olduğunu sanmıştı ama o anda, annesinin kendisine karşı sağlıksız bir bağlılığı olması ihtimali öne çıkıyordu. Bazılarına göre bu, fazla korumacı bir tutumdan ibaret olabilirdi fakat Elizabeth bunun daha ziyade bir tahakküm olduğuna inanıyordu. Lisansüstü çalışmalarını Amerika’da yürütme fikri ortaya çıktığında annesi, Elizabeth’in neden böyle bir şey yapmaması gerektiğine dair tonla sebep saymış, JFK Havalimanı’na uçuş günü

geldiğinde, annesi onu yolcu etmeye yeltenmemişti bile. Hastata olduğunu söylese de Elizabeth tatsız gerçeğin farkındaydı.

Kapüşonlusunun cebinden yirmi Euro çıktı, kafein almaya ihtiyacı vardı. Dış kapıyı kilitlemeden çıktı. Buncarragh hırsızlarına fırsatı altın tepside sunuyordu. Umurunda olan tek şey pasaportuydu ve o da bir fare tarafından korunuyordu zaten.

Boost mağazasına girerken gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Williamsburg'da Zach ve arkadaşlarının dadandıkları, revaçta hipster yuvalarına benziyordu ortam. Tezgâhın arkasındaki sıvasız, tuğla duvar, zincirlerinden sarkan kara tahtalar, eski kesme tahtalarının etrafına serpilmiş metal tabureler. Buncarragh'ta böyle bir yerin varlığı Elizabeth'i hayrete düşürmüştü. Bayan Moore'un işlettiği eski kafeyi anımsadı. Neydi oranın adı? Kahveyle ilgili bir şey. Cezve miydi? İşin garibi, tezgâhın önünde bekleyen iki kadın pekâlâ Bayan Moore'un da müşterileri olabilirlerdi ancak burada, yağsız süttten latte ve köpüksüz kapuçino sipariş ediyorlardı. Kahvesini ve çayını, başına sonuna bir sıfat eklemekten, her zaman sade sipariş ederek İrlandalı kökenlerine sıkı sıkıya tutunduğunu sanırken, şimdi İrlanda halkının kendisini sırtından hançerlediğini fark ediyordu.

Dizüstü bilgisayarını pencerenin önünde boylu boyunca uzanan ahşap rafın üzerine koyup yüksek bir tabureye tünedi. Kablosuz bağlantı şifresi *kirkyilhatirivar*'dı. E-postalarına göz gezdirdi ve önemsiz olanları temizledi. Gerçekten okuması gerekiyormuş gibi gözüken iki e-postayla baş başa kaldı.

Bunlardan ilki, yokluğunda kedisi Shelly'ye bakmaya gönüllü olan alt kat komşusu Linda Jetter'dandı. Kadın öyle içtenlikle gönüllü olmuştu ki Elizabeth kediyi temelli ona vermeyi düşünüyordu. Zach, bir kedi sahibi olmak için ısrarlı yakarıları nihayet karşılık bulduktan kısa bir süre sonra Shelly'ye ilgisini yitirmişti. Elliot'ın evden ayrılmasının ardından Elizabeth, bekâr bir anne olmaya özgü suçluluk duygusuyla cebelleşirken, yanlış olduğunu bile bile eve bir kedi almayı kabul etmişti. Kendisini, eve gelen herkese, kedinin adını aynı isimli şairden almadığını açıklamak zorunda hissediyordu.

Oysa Shelly ismi, Zach'in, kedinin kaplumbağa kabuğunu andıran desenlerini tarif etme biçiminden başka bir şey değildi². E-posta, Shelly'nin Linda Jetter'in dairesinde çekilmiş dört fotoğraftan ibaretti. En iyi ihtimalle sıkılmış, en kötü ihtimalle bunalmış görünüyordu. Linda "Shelly, tıpkı kendi evindeki kadar rahat!" yazmıştı. Elizabeth kısaca bir cevap yazarak nezaketi için Linda'ya tekrar teşekkür etti. Neden olduğunu tam çıkaramasa da Linda, Jetter için üzgün hissediyordu. Oysa kadın hakkında tek bildiği, ellili yaşlarının sonunda olduğu, hiç evlenmediği ve şehir merkezindeki bir hukuk ofisinde avukat yardımcısı olarak çalıştığıydı. Hiçbir zaman bir sosyal yaşama sahip olamamış gibi bir hâli vardı. Her gün döpiyes giyiyor, iş ayakkabılarını eski bir Lord & Taylor torbasında taşıyor ve işe gidiş geliş saatleri de asla şaşmıyordu. Muhtemelen son derece mutluydu hâlinden. Hatta büyük ihtimalle, üst katında yaşayan boşanmış ve yalnız anne için üzülyordu o da.

Diğer e-posta ise iş arkadaşı Jocelyn'den geliyordu. Her ikisi de İngiliz Edebiyatı bölümünde, akademik çalışma alanları ise Romantik dönemdi ve dersleri aralarında paylaşıyorlardı. Elizabeth e-postanın içeriğini taradı. Haberler hiç de iyi değildi. Brian Babst ve Nicole Togler, her ikisi de dersi bırakmışlardı. Jocelyn, Elizabeth'in bu durumdan haberi olup olmadığını soruyordu. Elizabeth'in "Romantikler ve Kelt Geleneği" isimli dersine kayıtlıydılar. Onların gidişi ile derse kayıtlı öğrenci sayısı beşe düşmüştü. Dersi lanetli gibiydi ve bu durum ona tuhaf biçimde Kelt ve Romantik geldi. E-postayı, sonra cevap yazmak üzere, okunmadı olarak işaretledi. Dükân artık açılmış olmalıydı. Kâğıt bardakta bir kahve daha alıp yola koyulabilirdi.

Kasanın yanındaki sepetin içinde bekleyen ev yapımı kekler, tıpkı 34. Cadde'dekilere benziyorlardı. Elizabeth, içlerinden birini almak üzereyken isminin söylendiğini işitti. Arkasını döndüğünde, yüzünde kocaman bir gülümseme olan kuzeni Paul ile karşılaştı.

2. İngilizce'de Shelly "kabuklu" anlamına gelir. Yazarın bahsettiği şair ise Percy Bysshe Shelley. (ç.n.) Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Döndüğünü duymuştum!”

“Evet, öyle.” Başka ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Belli ki dönmüştü işte.

“Noelle seni gördüğünü söyledi.”

“Evet. Öyle oldu.” Elizabeth, cevaplarını kısa kesiyormuş gibi görünmemek için ekleyecek bir şeyler arandı. “Çok iyi gördüm onu.”

Neyse ki ne içeceğini sormak isteyen barista girdi araya. Siparişini verdikten sonra kuzenine döndü tekrar. Paul sahiden hiç değişmemişti; bedeni için biraz fazla uzun kolları, koyu renk saçları hâlâ gözlerinin önünde ve ebleh sırtışı da hâlâ yerli yerindeydi. Elizabeth kuzenini fazla takmıyordu kafasına. Annesinin de dediği gibi içinde kötülük olan birisi değildi.

“Aslında dükkâna geliyordum şimdi, yanınıza.”

“Her zaman bekleriz. Neye ihtiyacın var?”

“Convent Hill’de bir fare gördüm.”

“Bahçede mi?”

“Hayır. Evin içinde. Mutfak masasının üzerinde oturuyordu. Korkudan ölüyordum.” Elizabeth, ağzından çıkanları duyduğunda mutlu oldu. Bunlar annesine yakışan, kendisinin evde veya kampüste asla kullanmayacağı ifadelerdi.

“Eyvah, berbat bir şey bu. Dermot’u göndereyim de birkaç kapan kursun, zehir döksün eve.”

“Sağ ol. Çok iyi olur.” Barista ona doğru eğilerek altı euro gibi bir şeyler söyledi. Elizabeth, bunun kaç dolar ettiğini düşünmek dahi istemedi. Paul’a döndü. “Sana da bir şeyler alayım mı?”

“Emin misin?”

“Yok canım. Lütfen.” İnsanların buralarda tekliflere kibarlıktan önce hayır dediklerini, onlara ısrar etmek gerektiğini hatırladı.

“Peki o hâlde bir latte alayım. Çok teşekkür ederim.”

Onun siparişini de verdikten sonra beklemeye geçtiler.

“Yeni açıldı burası. O’Keefe geçen sene açtı. Çok hoş bir yer, değil mi?”

“Hoş,” dedi Elizabeth, bir yandan burayı gerçekten hoş

bulup bulmadığını düşünürken.

“Geliyor musun şimdi? Annem ve babam da seni görürlerse çok sevinirler.”

“Ha, dükkânda mı oluyor onlar? Tabii onları görmek isterim. Hem onlarla konuşmam gereken bir şeyler de var.”

“Tabii.” Paul’un kafası karışmış gibiydi. Elizabeth son söylediklerinden pişmanlık duydu. Paul bu konuşulması gereken şeylerin şüphesiz vasiyet ve Convent Hill ile ilgili olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Merkezden Keane ve Oğulları’na yürürlerken pek çok kişi Elizabeth’e “Merhaba,” veya arabaların içinden “Eve hoş geldin!” diye bağırdı. Elizabeth her defasında kuzenine dönüp “Bu kimdi lan?” diye fısıltıyla soruyor ve Paul cevabı verdiğinde ise sanki bir gizem aydınlanmış gibi başını sallıyordu. Aslında, Paul’un açıklamalarına rağmen bu insanlardan herhangi birini hatırladığı filan yoktu. Bu insanların kim olduğunu unutmuş muydu yoksa hiç mi tanışmamıştı onlarla? Hunter’da verdiği derse giderken, 68. Cadde’deki merdivenleri tırmandığı sırada kendisini gören öğrencilerin yabancı suratlarında oluşan gülümsemeler ve onu sanki eski bir dostlarıymış gibi selamlamaları geldi aklına.

Keane ve Oğulları’nın kapısından girdiğinde ise az önceki hislerinin aksine, her şeyin nasıl da tanıdık olduğunu görüp hayrete düştü. O koku! Yeryüzünde başka hiçbir yerde yoktu bu aroma. Plastik ve kartonla karıştırılmış kimyasal gübre kokusu, ahşap zeminde katmanlanan ve çoktan uçmuş diğer kokularla dans ediyordu. Dükkânın görünümü de hemen hemen aynıydı; elektrikli eşyalara ve küçük anlamsız mobilyalara giden ortadaki merdiven hâlâ aynı yıpranmış gri muşamba ile kaplı, girişin sol tarafında, yanıp sönen ışıkları ile unutulmuş gibi görünen Noel köşesi ve merdivenlerin solunda ise bahçe malzeme ve aletleri. Arka tarafta köpek yatakları, boyalar ve temizlik ürünleri ile itiş kakış hâlindeyken, önceden parafin ve tohumların durduğu küçük girintide, şimdi yeni bebek butiğinin ışıkları parıltıyordu.

“Yukarıda, evdeler. Çık da kendin gör.” Paul, kuzenini merdivenlere yönlendirdi.

“Elizabeth!” Noelle, özel jetten inen bir güzellik kraliçesi gibi dikkatli adımlarla merdivenlerden aŗađı geliyordu.

Kucağında taŗıdđđı Őeffaf k đđda sarılı bebek tulumu yđđınının üzerinden “Bugün nasılsın?” diye sordu.

“Harika. Sen?”

“Uğursuza uyku yok!” Cümlesinin sonunda burnundan tuhaf bir ses çıkaran Noelle, neredeyse çığlık atacaktı.

“Ben seni tutmayayım.”

Omzunun  st nden “Tamam sonra konuŗuruz,” dedi ve uzun ömürlü ampullerin yanından geçip gitti.

Yüzünde kocaman gülümsemesi ve rujlu dudakları ile Noelle, uđradđđı hayal kırıklđđını saklamayı beceriyordu. Bu yaŗadđđı, Noelle’in kendisi için hayal ettiđđı hayattan çok farklıydı. Bebek tulumları katlamak, satılmamıŗ kuŗ mama kaplarının tozunu almak, kevgirlerin üzerine fiyat etiketi yapıŗtırmak. İçini çekerek dükkânın arkasına yöneldi. Tanıŗtıkları dönemde, Paul, Rathmines’daki Ticaret  niversitesi’nde okuyordu. Noelle, bunun bir Şekilde, genç adamın belli bir hırsı olduğu anlamına geldiđđini d ŗ n yordu. Paul’un özgüveni ve cebinde parası vardı. İnsanlar ondan hoŗlanıyordu. Noelle, genç bir imparatorluk kurucusunun aŗađı yukarı böyle birisi olabileceđđine inanmıŗtı. Hamile olduğunu fark ettiđđinde paniğe kapılmamıŗtı bile. Bu durum, planları ile pekâlâ uyulaŗabilirdi. Paul ve Noelle bir takımdılar ve el ele verip harika Şeyler baŗaracaklardı. Düğünden hemen sonraki günlerde Paul, Buncarragh’a dönüp oraya yerleŗmekle ilgili bir Şeyler s ylemiŗti. Paul’un konuŗma tarzından, sanki önceden konuŗtukları veya Noelle’in zaten her zaman farkında olduğu bir konudan bahsediyormuŗ izlenimi çıkıyordu. Noelle, Buncarragh’ta ıvır zıvır satan bir aile dükkânını iŗletirken çürümeye niyeti olmadđđını yeni kocasına açıkça belirtmiŗti. Paul karısına yalvardı, sözler verdi. Birkaç sene Buncarragh’ta yaŗayıp para biriktireceklerdi ve peŗinden, Dublin’e dönüp kendi iŗlerini kuracaklardı. Bu yeni plan onu heyecanlandırmamıŗtı ama o sırada iki yeni bebek daha geldi. Yetmezmiŗ gibi tam o sırada, Paul’un ailesi emekli olmaya karar verdi ve d kk nla ilgilenecek kendilerinden baŗka bir Allah’ın kulu yoktu. Keane ve Oğulları

değersizdi. Biriktirdikleri para bırakın yeni bir hayat kurmayı, çocuklara yeni bisiklet almayı ancak karşılıyordu. Öte yandan, Paul bu duruma hiç aldırmıyordu gibiydi. Paul'un hayatı boyunca istediği, Noelle'in ise isteklerine karşın gerçekte elde edebildiği şey, işte bu kadardı. Buncarragh. Noelle çocuklarının mutlu olduğunu görüyor ve buradan ayrılma fikrinin artık ihtimal dâhilinde bile olmadığını kabul ediyordu. Bu yüzden, her sabah uyandıktan sonra banyo aynasının karşısına geçiyor ve yüzüne cesur bir ifade takınıyordu.

Üst kata çıkan Elizabeth'i çok sıkı ve çok uzun süren bir sarılma ile Gillian yenge karşıladı.

Yaşlı kadın "Elizabeth!" diye tısladı. Gillian yengenin ağzından dökülen sanki bir isim değil de kederli bir büyü sözcüğüydü. Nihayet sarılmayı bırakıp, yengeninin ellerini tutarak gözlerinin içine baktı. "Nasılsın bakalım? Zordur şimdi. Çok zor. Değil mi? Buraya dönmek çok zor olmuştur sana?"

Yengesinin bileğindeki ağır altın bileklik dikkatini çekti. Hiç şüphe yoktu ki...

"Ah, demek fark ettin! Annen çok ısrar etti almam için. Epey ısrar etti yani. Çok, çok kıymetli benim için." Gillian, bilekliğini diğer eli ile okşadıktan sonra son nefesini verinceye dek ondan ayrılmayacağını ima eden bir hareketle sıkı sıkıya sardı.

Elizabeth'in duyguları karmakarışık; şüphe, öfke, kıskançlık, üzüntü ama çoğunlukla da garip bir pişmanlık. Yengesinin bu hâllerini anlattığında gerçekten anlayabilecek tek kişi artık hayatta değildi. Yengesine ve dayısına gülmek veya görümcesinin haddini aştığı son olaya ilişkin annesinin yorumlarını dinlemek, çok uzun yıllar boyunca aile bağlarının önemli bir parçası olmuştu. Elizabeth, bunun gibi anların kendisini hazırlıksız yakalamaya devam edeceğini, geçmiş hatıraların yakasını kolay bırakmayacağını fark ediyordu.

"Kusura bakma. Bilekliği görünce şaşırdım. Her şey çok garip görünüyor. Ne bileyim, o yokken evde olmak."

"Elbette, elbette." Gillian yenge, Elizabeth'i kolundan tuttu ve sırmalı ipek kumaştan yeşil kanepeye, kendisinin yanına çekti.

“Bir bardak çay içer misin?”

“Yok, sağ ol. Biraz önce kahve içtim.”

“İersin, içersin.” Gillian güçlükle ayağa kalktı. “Yapa-
caktım zaten ay. Jerry’nin dili damağı kurumuştur.” Mutfağa
doğru ilerlerken Elizabeth, yengesinin sandalyelerin arkala-
rından tutunduğunu ve duvarlardan destek alarak yürüdü-
ėn fark etti. Gillian yengenin önünde acaba daha kaç sene
kalmıştı? Koca bir kuşak, denizin aşındırdığı bir kaya parçası
gibi göçüp gidiyordu.

Yalnız kalınca odaya göz gezdirdi. Genç kızılığından
bugüne dikkate değer tek değişim, yeni bir düz ekran tele-
vizyondan ibaretti. Kahverengi ve bej tuğlalarla örülü şmi-
nenin üzerindeki büyük resimde beyaz atlar hâlâ kumsalda
koşuyordu. Şöminenin içerisinde yanan odunların yerini ise
parıldayan, turuncu renkli ısıtıcı rezistansları almıştı. İnce ve
kahverengi bir ereve içerisindeki bu İrlanda haritası motifli
solmuş duvar halısını, annesinin yaptığından oldukça emindi.
Halının yanında, içindeki Waterford kristalleri özel günlerde
dahi kullanılmayan vitrin yer alıyordu.

Odaya birinin gölgesi düştü. Girişe doğru döndüğünde
Jerry dayısını gördü. İşte bir başıka kucaklaşma. Ama bu sefer-
ki hiç konuşmadan geçen ayları ve yılları telafi etmek isteyen
cinsten bir kucaklaşma değildi. Dayısı ufalmıştı gibiydi ama sa
yağının ve sigaranın o erkeksi kokusu hatırladığı kadar kes-
kindi.

“Jerry? Sen mi geldin?” Gillian yenge mutfaktan sesleni-
yordu. “Şu tepsiyi alır mısın?”

Jerry, iyi eğitilmiş bir köpek misali, arkasını dönerek mut-
fağa yöneldi. Pantolonları paalarından sarkıyor ve incelmiş
bacakları üzerinde çok bol görünüyordu. Elizabeth ayağa kal-
kıp yardımcı olmayı düşündüyse de bunun yaşıllar için m-
him bir günlük iş olduğunu düşünüp vazgeçti.

aylarını doldurup oturdular ve sıradan konular üzeri-
ne sohbete daldılar. Emeklilik nasıl gidiyordu, Paul ve Noelle
dükkânı yönetirken harika bir iş çıkartıyorlardı, torunlar ne de
abuk büyüyorlardı... Elizabeth’in New York’taki yaşamı ve
oğlu “Zach” -ismini Elizabeth hatırlatmak zorunda kalmıştı-

hakkında da birkaç soru soruldu. Evliliği ve Elliot konularından ustaca sıyrılmayı bildi Elizabeth.

Havadan sudan sohbet tükendiğinde Elizabeth elindeki fincanı sehpa üzerine bıraktı ve boğazını temizledi.

“Bana Edward Foley hakkında anlatacak bir şeyleriniz olabilir mi diye merak ediyordum?”

Gillian düşünceyle dudaklarını ısırdı. Jerry seyrelen saçlarının üzerinden başını kaşıyarak karısına döndü. Bu sanki daha çok karısının cevaplaması gereken türde bir soruydu.

“Foley mi? Foley soyadlı birini tanıdığımı sanmıyorum. Jerry, sen?” Kocasını omuzlarını silkip karısı kendisinden açık kalp ameliyatı yapmasını istese de zaten ancak bu kadar bilgisi olurmuş gibi ilgisiz baktı.

“Neden soruyorsun ki?”

Elizabeth hızlıca cevap verdi “Babam? Edward Foley.”

Yaşlı çift de fincanlarını sehpa üzerine bıraktı. “Ha, o Edward Foley” dedi Gillian, kasten ağır ağır. Kocasına bir bakış attı.

“Baban,” diye Jerry anlamsızca tekrarladı.

“Nasıl, şey, emin değilim, nasıl şeyler, ne öğrenmek istiyorsun?” Yengesi, alışılmadık biçimde paniklemiş görünüyordu.

“Şöyle ki, dün akşam Convent Hill’de birkaç mektup buldum. Epey bir mektup. Hepsi de Edward Foley’den.”

“Mektup mu?”

“Evet, flört ettikleri günlerden. Sorun şu ki çok az şey biliyorum. Annem asla bir şey anlatmazdı.”

“Biz anlatmalı mıyız bilmiyorum—” Jerry sözünü bitirmek yerine yardım etmesi için karısına döndü.

“Tabii ki Jerry. Patricia yok artık, toprağı bol olsun. Bu konuyu konuşmanın ne gibi bir zararı olabilir?”

“Doğrusu biz de çok az biliyoruz.”

“Nasıl?” Elizabeth cevap istiyordu.

“Anlat ona Jerry.” Yengesi, dayısına izin vermişti.

“Dürüst olmak gerekirse ben de çok şey bilmiyorum. Annenin Cork taraflarında bir çiftçiyle ilişkisi vardı ama o zamanlar adamın adını bile bilmiyorduk. Değil mi?”

Karısı onayladı “Hiçbir fikrimiz yoktu.”

“Her neyse, gidip adamı orada birkaç defa ziyaret etmiş ve ondan sonra da damdan düşer gibi, hiçbir şey söylemeden evlendiklerini duyduk. Böyle oldu, değil mi?” Sözlerini onaylaması için yanında oturan amirine döndü.

“Sadece gazetede bir ilan yayınlanmıştı. Değil mi, Jerry? Ne bir mektup ne bir şey ne bir haber ne de bir telefon. Her şey çok olağandıydı.” Hikâyeyi Gillian devralırken kocası da anlaticılık görevini tamamlamış olmanın rahatlığı ile arkasına yaslandı.

“Biz tabii ona yazdık ama cevap alamadık. Yalnız sonunda bir mektup aldık, yanlış mı hatırlıyorum Jerry? Kayınvalidesi, annenin iyi durumda olmadığını ama kendisini daha iyi hissettiği zaman bize mutlaka haber vereceğini söylüyordu. Muhtemelen buralarda bir yerlerdedir o mektup.” Sanki hemen gözünün önünde olmalıymış gibi arandı. “Her neyse, bir yıl kadar sonra, belki o kadar bile olmadan—”

“Daha birkaç ay sonra,” Jerry lafa daldı.

“İşte, yine öncesinde hiç haber vermeden, telefon bile etmeden dönüverdi annen. Sen de onun kucağında ve kundağıydın. Ona hiçbir şey sormadık. Anneni biliyorsun. Ne bir özür diledi ne de bir açıklama yaptı. Hiçbir zaman daha fazla bir bilgimiz olmadı. Öyle değil mi Jerry?” Jerry dayı başını salladı. Gillian, hikâyenin sona erdiğini ima etmek için çay fincanını tekrar eline aldı.

“Yani ona hiçbir şey sormadınız mı?” Karşısındakilere inanamıyordu Elizabeth.

“Yani ona kocasına dönüp dönmeyeceğini sormuştun sen, değil mi Jerry? Artık temelli burada mı kalacaktı? O da kesin dönüş yaptığını söylemişti. O kadar. Aslında başka birkaç kişi ona kocası hakkında sorular sormuş. Anladığımız kadarı ile adam ölmüş. Öyle sanıyorum ki adam annene bir miktar para da bırakmış. Çünkü sonra annen bir daha hiç çalışmadı.”

“Ben hep dükkândan para aldığını düşünmüştüm.”

“Yok, hayır,” Gillian’ın sesi hafif mahcup çıkmıştı. “O ödeme anneannen öldükten sonra bitti.”

Jerry öksürdü ve önüne bakarak “Doğrusu o zamanlarda annenle biraz bozuştuk. Aramız öyleyken bize sırlarını açma-

dı hâliyle.”

“Kendini eve kapattı ve orada öylece öldürdü vaktini.”

“Kendi eviydi sonuçta.”

Gillian dilini ağzında gezdirdi. Belli ki bu, aralarında daha önce de pek çok defa yaşanmış bir diyalogdu. Elizabeth, bu hikâyenin eksik olduğu aşikâr parçalarının annesini içerip içermediğini merak etti. Muhtemelen yengesi ve dayısı arasında süregelen bir çatışmanın parçalarıydı bunlar.

Jerry atıldı “Bizden daha fazla şey bilmesi muhtemel bir kadın var.” Gillian ona meraklı gözlerle baktı.

“O zamanlar annen ve Rosemary O’Shea arasından su sızmazdı.”

“Rosemary O’Shea mi?” Gillian yenge gözlerini tavana dikti. “Tabii hafif çatlak bir tiptir.”

Elizabeth dayısının konudan sapmasını önlemek niyetiyle sordu: “Hâlâ Buncarragh’ta mı yaşıyor?”

“Ah, öyle. Evini bilirsin mutlaka. Connolly Rıhtımı’ndaki sarmaşık kaplı küçük ev. Eskiden bisiklet dükkânı olan yerin bitişiği hemen. O bisikletçinin yerinde şimdi St. Vincent’s vakfının mağazası var.”

“Sence pat diye arasam olur mu?”

“Neden olmasın? Emekli oldu artık. O yeni kahvecinin yerindeki küçük kuaför onundu.”

Elizabeth bu tesadüften büyülenmiş gibi “Daha bu sabah oradaydım,” dedi.

“Hafif çatlaktır,” diye tekrar etti Gillian yenge, kollarını önünde bağlarken. Elizabeth’i baştan uyarma vazifesini yerine getirmişti.

Bu defa platformda bekliyordu onu. Patricia'yı görünce yüzünde bir gülümseme belirdi ve elini tanıdığı birini görmüş gibi değil de bir otobüsü durdurmak istermiş gibi salladı. Patricia bunu bir ilerleme olarak gördü.

Cork'taki Kent İstasyonu'na neden ve nasıl tekrar geldiğini kendisi de bilmiyordu. Coşkusundan dolayı Rosemary'yi suçlamak istiyordu ama buraya dönmesinin daha önemli sebepleri olduğunun da farkındaydı. İlk buluşmalarını takip eden haftalarda adamdan hoşlanmaya başlamıştı. Gözlerinin içine güçlkle bakabilen bu adam, süreç içerisinde ona samimi, açık ve mütevazı gelmeye başlamış, başka hemen hiçbir şeyin olmadığı karanlık günlerde Patricia, Edward'dan gelecek mektupların yolunu gözler olmuştu. Her nasıl olduysa Cork ziyaretini, kendisinin de artık adamın hatırladığı gibi hatırlamaya başladığını fark etti. Onun gözlerinden bakıldığı zaman söz konusu ziyaret, zoraki ve garip olmaktan çıkıp hoş ve romantik bir hatıraya dönüşüyor ve Edward'a ikinci bir şans vermesi gerektiğini hissediyordu. Trenden indiğinde adamın yüzünde bir an için gördüğü kocaman gülümseme, doğru kararı verdiğine dair inancını pekiştirdi.

Platformun sonuna kadar yürüyüp yanına vardığında Edward ona elini uzattı. "Tam bir beyefendi," diye düşündü Patricia. Annesinin ölüm döşeginin altından çıkardığı krem rengi, küçük bavulunu adama uzattı. Bavul Edward'ın açık hâldeki avuç içine çarptığında, Patricia adamın çantasını almak için değil, elini sıkmak için uzandığını anladı.

Bavulu tekrar kendisine çekerken “Özür dilerim,” dedi.

“Kusura bakma. Lütfen, izin ver.” Bavulun kulpunu kadının elinden kapmaya çalışıyordu.

“Yok, taşırım ben.”

“Hayır. Hayır, yapmalıyım.” Bavulun kulpu ile beraber kadının elini de avucuna alıp sıktı. Patricia, kendi elinin üzerinde adamın avuç içini hissedince sımsıkı tuttuğu valizi bıraktı.

“Teşekkür ederim.”

Konuşmadan otoparka kadar yürüdüler. Şehrin gürültüsü, suskunluklarını derinleştiriyordu. Adamın nasıl bir arabası olduğunu merak ediyordu.

Ford’un modellerinden biri olan koyu yeşil bir steysına yöneldiler. Arabanın çok eski görünmemesi Patricia için hoş bir sürpriz oldu. Yolcu koltuğuna otururken burnuna dolan koku, ilk izlenimlerini ezip geçti. Ekşimiş süt ve babasının eskiden “buram buram taşra kokusu” -diğer bir deyişle bok kokusu- dediği, kesif bir karışım olan koku sardı etrafını. Edward kapıyı kapatır kapatmaz can havliyle cam açma kolunu aradı. Burnundan nefes almamaya çalıştıysa bile bu defa o kokunun tadını ağzında hissetti. Kusmamak için dua ediyordu. El çantasının deri sapına iki eliyle sımsıkı tutundu. Belli ki zaman uçup gitmeyecekti.

Edward araba kullanırken kamburunu çıkarıp direksiyona yapışıyordu. İç çekerek ve homurdanarak şehir trafiğinde seyrederken, ön göğüslüğün üzerinden bakışları ile arabanın doğru şeritte olup olmadığını kontrol ediyordu. Patricia, hazırladığı sohbet konularını açıp adamın dikkatini dağıtmanın akıllıca olmayacağını ve hatta tehlikeli olabileceğini hissetti. Fakat Bishoptown’ı geçmeleri ve evlerin yerlerini tarlalara bırakmasıyla birlikte, Edward nihayet rahatlamış göründü ve direksiyondan ayrılıp koltuğuna yaslandı. Patricia, önceden hazırladığı bazı soruları sormaya karar verdi.

“Çiftlikte işler yoğun mu şu sıralar?”

“Eh işte.”

“Çiftlik bir köye yakın mı peki?”

“Pek sayılmaz. Muirinish var en yakın. Ama orada da hiçbir şey yok.”

Patricia gözlerini kapattı ve alabildiği kadar derin bir nefes aldı. Kafasındaki bütün soruları şöyle bir taradıktan sonra her birinin “hayır” veya benzer bir biçimde, kısaca cevaplanacağını kabul etti.

“Üşümüyor musun?”

Bu defa konuşan Edward olmuştu. Adamın konuşmasına öyle şaşırmıştı ki adamın ne dediğini işitemedi.

“Pardon?”

“Camın. Hiç üşümüyor musun?”

“Ah! Belki biraz kapatmalıyım. Temiz havayı severim.” Arabanın camını ufak bir aralık kalıncaya kadar kapattı. Edward gerçekten bir konuşma başlattığı için neredeyse heyecanlanmıştı. “Sen üşüdün mü peki?” diye sordu Patricia.

“Hayır.”

Boşlukta yalnız motorun hırıltısı duyuluyordu.

Yoldaki bir çukurun sarsıntısı onu uyandırdı. Acaba ne kadar zamandır uyuyordu? Kış mevsiminin parlak gün ışıkları sönmüş ve yanlarından geçtikleri çitlerin bulanık görüntüsü de gri bir loşluk tarafından yutuluyordu. Koltuğunda doğruldu. Ağzından akan salyanın, paltosunun önünde koyu bir leke yaptığını fark etti. Hızlıca temizlendi. Edward ona baktı ve gülümsedi. Pek önemli bir şey değildi bu hareket ama açlıktan ölmek üzereyseniz, yemek kırıntıları dahi bir ziyafet gibi gelir insana. Patricia da ona gülümsedi. “Kusura bakma. Sabah erken kalktım da. Çok oldu mu uyuyalı?”

“Biraz oldu. Bandon’ı ve Timoleague’i kaçırdın. Çok yolumuz kalmadı artık.”

“Ah, tamam.” Patricia, Edward’ın annesiyle tanışmadan önce rujunu gizlice nasıl tazeleyebileceğini düşündü.

“Şu taraftaki benim ilkokulumdu.” Uzun pencereleri olan, çatısı kayrak taşından bir kutuyu işaret ediyordu. Patricia, rehberi Arc de Triomphe’u ya da İspanyol Merdivenlerini işaret etmiş gibi ilgiyle baktı. Uygun bir tepki vermek için arandı. Buraya “hoş” demek bile samimiyetsiz kaçacağından, ortaokula nerede gittiğini sordu.

“Clonteer. Ağabeyim James ölmeden önce, birkaç sene gittim. Ondan sonra tam zamanlı olarak çiftlikteydim.”

Ölüm. Nasıl olmuştu da havadan sudan sohbet ederken konu hemen ölüme gelmişti.

“Ah... Çok üzücü.” Kardeşinin zamansız vefatı mı yoksa eğitiminin yarıda kalması mıydı üzücü olan biraz belirsiz kalmıştı, Patricia’nın kendisi bile anlamadı.

“Yok, sorun değil. Zaten çok okuyacak bir tip değildim.”

Araba ağaçlıklı bir tepeden indi ve çakıl kaplı, dar bir şoseye saptı. Yolun her iki tarafındaki su kanallarına serpilmiş biçimsiz ot ve sazlık yığınları, dev mantarları andırıyorlardı.

Edward “Deniz alçalmış,” diye gözlemde bulundu.

Arabanın içindeki kokuya alışmış olan Patricia, bu defa da dışarıdan gelen tuzlu ve sülfürik bir kokunun tehdidi altındaydı.

Patricia kolu hızlıca çevirirken Edward “Camını kapatsan iyi olur,” dedi. “Her zaman bu kadar kötü değildir,” diye ekledi özür dilercesine.

Bataklık kanalının genişlediği noktadaki ufak köprünün üzerinden geçerken yol hafifçe yükseldi.

“İhtiyar Pat Whelan’ın daldığı yer burası. Bar dönüşü zil zurna sarhoşken bisikletiyle dalmış.” Edward hafifçe kıkırdarken Patricia da memnuniyetle katıldı ona.

“Yaralanmış mıydı peki?”

“Bilmiyorum. Cesedi bulunamadı. Deniz alçaldığında bisikletini buldular ama Pat’ten hiçbir iz yoktu. Çamur her şeyi yutar. Geçen senelerde biz de birkaç ineğimizi kaybettik.”

“Anlıyorum.” Ne diyeceğini bilemediği için camdan dışarıya, geniş bataklık düzlüğüne doğru baktı. Çamurun pürüzsüz ve parıltılı karanlığı altında yatan dehşeti hayal ediyordu.

Bataklığın ilerisinde çitlerin ve ağaçların güven verici sağlamlığı vardı. Buraya ulaştıklarında Edward yeniden konuştu.

“İyi topraklar burada başlıyor. Hayvanlar burada otluyor işte.” Edward sağını işaret ederken Patricia’nın gözleri de neye baktığı hakkında hiçbir fikri olmamasına karşın işaret edilen yere döndü. Araba yavaşladı.

“İşte geldik.”

Birkaç boyasız taş sütunun arasından ve ortasında yeşil

otlar bitmiş dar bir yoldan geçtiler. Tepenin başında Patricia derin bir nefes aldı. Denizi görüyordu! Uzun kumsalla arasında yalnız bir çayır vardı. Kumsalın her iki yanında da uzun kayalıklar yükseliyordu. Uzaktaki kayalara doğru, mavi ve beyaz bir çiftlik evi, onun da ardında ise bir kale harabesinin yıkık silueti seçiliyordu.

Gerçekten, içinden gelerek “Burası çok güzel,” dedi Patricia. Önünde uzanan manzara ancak bir okul gezisi ile Dublin’e gittiğinde, oradaki bir galeride görebileceği cinstendi.

Edward, aldırışsız bir şekilde “Burası benim evim,” diye cevapladı.

Geçtikleri dar yol sahile ve eve yaklaşırken Patricia dalgaların sesini ve rüzgârın uğultusunu işitebiliyordu. Doğru kararı vermiş olabileceği düşüncesi kuvvetlenirken kendisini daha canlı hissetti. Bu yolculuk, bugüne kadarki en kötü fikri olamazdı.

Evin önüne geldiklerinde Edward arabayı durdurdu. Patricia, durduğu yerden, yolun evin arkasına doğru uzayarak bir avluya doğru devam ettiğini, bir dizi ek yapının, kale kalıntılarının ve evin arka cephesinin birleşerek U şekli oluşturduğunu görebiliyordu. Avluya bakan yapılardan birinin önünde bir çoban köpeği ayağa kalkarak kuyruğunu salladı ama onlara yaklaşmadı. Patricia evin dış kapısını açmaya çalıştıysa da kuvvetli rüzgârda aralanan kapıyı elinden kaçırdı. Edward, kadına yardım etmek için arabanın öteki tarafından koşturdu.

“İyi misin?” Köpüklü dalgaların ve fırtınanın kumlu uğultusuna karşı sesini yükseltmişti.

“Evet,” diyerek ayağa kalktı. Rüzgâr Patricia’nın saçını ve paltosunu yakalamış, merhametsizce çırpıyordu. Küçük bavulu Edward’ın elindeydi. “Haydi seni içeri sokalım.” Evin Meriem Ana mavisî pencereleri ile aynı tondaki küçük dış kapısını açtı. Dar ve çakıllı bir yol onları yandan evin önüne doğru götürdü. Gri saçlı, zarif bir kadın onları kapıda bekliyordu. Kadının koyu renk gözleri bu yeni misafiri hızlıca inceledi. Patricia kendini, bir tilkinin gözüne yakalanan tavşan gibi hissetti. Dişlerini göstererek gülümseyen ev sahibesi kemikli ellerinden birini Edward’a doğru sallarken diğeri ile sarı renk

hırkasının önünü tutuyordu.

Kapı arkalarından kapandı. Ağır iş makinalarının bir anda durması gibi ani bir sessizlik oldu. Patricia bir yandan saçlarını bir yandan da paltosunu düzeltmeye çalıştı.

“Çok ama çok hoş geldin. Sen Patricia olmalısın. Ben Edward’ın annesiyim. Lütfen bana Catherine de.”

Patricia, Edward’ın yüzünde şaşkın bir bakışın titreştiğini fark etti. Bu bakıştan, Bayan Foley’ye pek az kimsenin ilk adı ile hitap ettiğini çıkardı. Kadınlar el sıkıştılar. Ev sahibesi onları karanlık bir koridordan geçirip evin boyutlarına göre çok küçük görünen bir oturma odasına buyur etti.

“Ateşi daha yeni yaktım. Bir süre daha beklemiyordum sizi. Hızlı geldiniz.”

Edward üzerinde paltosu ve elinde bavul ile kapı eşiğinde duruyor, o da en az Patricia kadar bir misafiri andırıyordu.

“Yol boştu.”

“Hızlı kullanmadın umarım. Hızlı mı kullandı?”

Patricia, Edward’ın sürat yapmadığını söylemek için ağzını açtı ama kadının bir cevap beklemediğini fark edip sustu. Küçük, şişkin kanepenin sırt minderine eliyle vurarak “Gel, buraya otur,” diye devam etti Bayan Foley. “Kızcağızın paltosunu almayacak mısın Teddy? Çay için su kaynatmıştım.” İkinci cümlesi, Bayan Foley odadan çıkarken peşinden duyulmuştu.

Edward ve Patricia hâlâ ayakta duruyor ve birbirlerine bakıyorlardı. Edward elini uzattı. Patricia paltosunun düğmelerini çözdü, üzerinden çıkardı ve adama verdi.

“Teddy mi?”

“Annem bana böyle der.” Edward sustu ve aralarında sessiz bir şeyler cereyan etti. Sanki ikisi bir tarafta, Bayan Foley ise karşı taraftaydı. “İstersen sen de bana Teddy diyebilirsin,” dedi.

“Galiba Edward’ı tercih ederim.”

Patricia’nın bavulunu ve paltosunu durdukları yerden aldı. “Geliyorum birazdan. Otur sen.”

“Sağ ol.”

Tek başına otururken küçük odada etrafa bakındı. Her şey

kahverengi ve turuncunun tonlarında gibiydi. Duvar kâğıdının üzerinde ise yoğun bir şekilde güz yaprakları motifi vardı. Evden çok daha yeni görünen bej tuğla örülü küçük şöminede ateş yanıyordu. Altın ve kestane rengi örgülü halı, zeminin çoğunu kaplıyor, duvar ve halının arasından ahşap görünümlü bir marley kaplama seçiliyordu. Patricia, odanın hiç yaşanmamış görüntüsüne şaşırmıştı; duvarlar, baca çıkıntısının üzerindeki çirkin oval ayna dışında bomboş, duvar diplerindeki küçük zigon sehpa­ların üzerinde ne süs eşyası ne kitap ne de dergi vardı. Odadaki tek aydınlatma, duvardan sarkan çıplak ampuldü. Burada yaşayan insanlar bir süre önce başka bir yere taşınmış gibi bir hisse kapıldı.

Odanın kapısı hiddetle açıldı. Bayan Foley, üzerinde iri bir kahverengi demlik, fincanlar ve fincan tabakları olan bir tepsi taşıyordu. Tepsiyi nereye koyması gerektiği konusunda tereddüt etti ve nihayet şöminenin sağındaki alçak sehpa­da karar kıldı.

“Teddy nerede? Paltonu asmaya mı gitti? Yolculuk dilini damağını kurutmuştur senin. Akşam yemeği için jambon pişiriyorum. Seviyorsundur umarım. Teddy’nin favori yemeğidir bu. Şeker alır mısın?” Nefes almak için sustu. Patricia başını sallayarak kendisine uzatılan sütlü çayı aldı.

Bayan Foley’nin akışını kesmemek için usulca “Teşekkürler,” dedi.

“Bu yolculuğunu tek başına yapabildin, aferin sana. Kilkenny’ye yakın bir yerl­densin, değil mi? Teddy bahsetti bana. Hiç gitmedim ben oralara. ICA bir defa kaleyi ve bira fabrikasını görmek için bir gezi düzenlemişti. Ben bunları neden görmek isteyeyim ki? Ben katılmadım o yüzden. Bizim kızlar çok sevmişler ama. Çok hoş bir şehir olduğunu söylediler. Dar sokakları varmış. Herhalde sen de çok sık gitmiyorsundur. Annene bakıyordun, değil mi? Teddy bahsetti. Başın sağ olsun canım. Tek başına kalmış olmak senin için zor olmalı. Galiba bir erkek kardeşin varmış, Teddy öyle söyledi. Yakın mısınızdır onunla?”

Odayı bir anda bir sessizlik bastı. Patricia, konuşma sırasının kendine geldiğini fark etti. Edward’ın neden bu kadar az

konuşan bir adam olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

“Çok yakın sayılmayız. Hayır.”

Edward süklüm püklüm odaya döndü. Annesi ona bir fincan çay uzattı ve kanepede Patricia’nın yanına oturması için eliyle mindere vurdu. Bayan Foley, bir yandan monoloğuna devam ediyordu.

“Tabii oğlanlar ve kızlar çok farklıdır. Küçük bir kızım olsun isterdim ama kismet değilmiş. Geriye sadece Teddy kaldı ve o da büyüveli epey oldu. Çok çalışkandır oğlum. Değil mi Teddy? Mandıra çiftçiliği kolay bir hayat değildir ama bizim bildiğimiz tek hayat ve ekmek kapımız bu. Öyle değil mi Teddy?” Edward başını dahi kaldırmadı. Sohbet dalgasının bir şekilde gelip kendisine de vuracağını anlamıştı. Patricia çayını yudumluyor, ara sıra anlatılanları başıyla onaylıyor ve uygun olduğunu hissettiği anlarda da gülümsüyordu. Bayan Foley, su içen bir vantrilok gibi, her nasıl beceriyorsa, çayını içerken bile susmuyordu. Elindeki fincanı tepsiye bırakırken sözlerini toparladı. “Saate bak. Süt sağmaya gitmen lazım. Ben de akşam yemeğini hazırlayayım. Acaba Mary de seninle gelmek ister mi?”

Edward olduğu yerde dondu ve annesine bakakaldı. Bayan Foley önce hatasını fark etmemiş gibi görünse de hemen ardından yüzünü bir korku dalgası sardı.

“Patricia! Patricia! Aklım nereye gittiye!”

“Hiç dert değil.” Patricia az önce ne olduğunu tam anlayamamıştı ama kadının sözlerine gücenmemişti. Edward kadınlara arkasını dönmüştü bile.

“Patricia’nın paltosunu nereye koydun?” Bayan Foley aralıksız konuşmaya devam ederken gençler önde, Bayan Foley peşlerinde koridordan evin arkasına geçtiler. Sıkış tıkış bir duvar askısından Patricia’nın paltosunu aldılar. Edward ayağına bir çift lastik çizme geçirdi. Arka kapının açılması ile içeri dolan rüzgâr, son birkaç dakikadır aralıksız süren gevezelik sonrasında ferahlatıcı geldi.

Edward başını eğip yanındaki Patricia’ya baktı.

“Konuşmayı çok sever.”

“Öyle görünüyor.”

Göz göze geldiler ve Patricia, bir kez daha, aynı tarafta

olduklarını hissetti.

Edward, arkasını dönüp arabayı park ettikleri tarafı gösterdi. “Meyve bahçesi şu yanda.” Patricia, durmak bilmez rüzgârın yönüne doğru eğilmiş birkaç düzine bodur ağaca baktı. Edward kale kalıntılarına doğru yürürken onu takip etti. Kalenin ana girişi olduğunu tahmin ettiği yere çıkan merdivenleri tırmanırken dengesini sağlayabilmek adına adamın koluna girdi. Kalın ceketin altındaki bedenin sağlam ve erkeksi olduğunu hissetti.

İçeri vardıklarında, kalenin kaba taş duvarları fırtınadan bir parça olsun korunma sağladı.

“Buralar her zaman bu kadar rüzgârlı mıdır?”

“Her zaman bu kadar değil. Ama hemen her zaman ufak bir meltem eser.”

Önceden yerinde bir kapı veya pencere olması muhtemel bir boşluktan bakan Patricia, uçurumun dibinde dalgaların kayalıklara çarptığını görebiliyordu. Edward, Patricia’nın üzerine doğru gereğinden fazla eğildi. Adam sabun kokuyordu. Camay ve Imperial Leather’ın tatlı parfüm rayihası değildi bu. Annesinin elde iç çamaşırlarını yıkarken kullandığı, tereyağı rengindeki kalıp sabunun taze ve keskin kokusuydu. Edward’ın böyle kokuyor olması hoşuna gitti. “Şu taraf sahil ama oradan gelip arkadan dolanırsan, orada bataklık başlıyor işte.” Patricia, adamın işaret ettiği yerleri görebilmek için boynunu uzattı. Açıklamaya devam etti Edward: “Zaten arabayla geçtik oradan. Arkalarında bataklık tarafından korunan Foleylerin, kaleyi de denizden tekneyle gelip, karaya çıkarmaya çalışanları korkutmak için inşa ettikleri söylenir.” Patricia anladığını göstermek için başını salladı. Adamın sesi onu yatıştırıyordu. Edward’ın tek hecelik homurdanmaları Patricia’ya inandırıcı geliyor, Batı Cork aksanının tembel ritminde tuhaf biçimde sakinleştirici bir etki bırakıyordu. Tekrar göz göze geldiler ve gözlerini kaçıran olmadı. Harap duvarların soğuk ve nemli girintilerinde adamın vücut ısını hissediyordu. Genç kadın, adamın kendisini öpmeyi tekrar deneyip denemeyeceğini merak ederken adam, bir uyarı olmaksızın, sağ elini uzatıp nazikçe kadının göğsünü sıktı. O kadar beklen-

medik bir hamleydi ki bu, kadın kendisini sakınamadı. Önce aşağıya, göğsünü kavrayan benekli ve pembe ele, sonra da kafasını kaldırıp adamın ifadesiz suratına baktı. Edward elini çekip “İyisi mi, gidip süt sağmaya başlayayım,” dedi. Edward arkasını dönüp giderken Patricia, adamın aklına ineklerin sağılmayı bekleyen dolu memelerini getirenin kendi gösterişsiz göğüsleri olup olmadığını merak etti.

Güneş her şeyi değiştirdi. Kestane ağaçlarının mavi gökyüzüne uzanan çıplak dalları coşkulu görünüyordu ve savağın parıldayan sularında bir kutlama havası vardı. Connolly Rıhtımı'ndan geçerken Elizabeth, kollarını sallaya sallaya yürüdüğünü fark etti. Burası, her zaman onun kasabada en sevdiği sokak olmuştu. Uzun bir yol boyunca, ağaçlarla dolu sokağı yamaçtan ayıran bir çim şeridi, nehre kadar iniyordu. Evler tıpkı onun hatırladığı gibiydi ve Busteed'in barındaki Noel süsleri aylardan ocak olmasına karşın hâlâ ıslıl ışıldı. Eski bisiklet dükkânı ile eskiden Dr. Wilson'ın yuvası olan büyük gri ev arasında, tıpkı dayısının tarif ettiği gibi küçük ve sarmaşık kaplı bir kır evi vardı.

Buzlu cam kapının önüne gelen Elizabeth tereddüt etti. Burada ne işi vardı? Alacağı cevapların ona ne gibi bir yardımı olabilirdi ki? Hele de sorması gereken soruların ne olduğunu bile bilmezken! O daha zili çalmadan, kapının ardında heyecanlı köpek havlamaları duyuldu. Buzlu camın arkasında zıplayan ve pençelerini cama sürten iki küçük köpeğin siluetlerini seçebiliyordu. Ziyaretle ilgili fikrini değiştirmeye fırsat kalmadan kapının ardında çok daha büyük bir şekil belirdi ve kapı aralandı.

Kırmızı suratlı bir kadın kafasını dışarı uzattı. Elizabeth'in tahmin ettiğinden daha genç görünse de parlak patlıcan rengine boyanmış saçlarının dibinde epey beyaz seçiliyordu.

"Maxi! Dick! Kapayın çenenizi!" Kapının ardından gürültüyle dışarı çıkmaya çalışan küçük köpekleri içeri tekmeledi.

“Merhaba. Rosemary O’Shea siz misiniz?”

“Evet benim. Keser misiniz şunu?” dedi kadın, hâlâ köpekleriyle meşguldü. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Elizabeth, Patricia Keane’in kızı.”

Rosemary’nin yüzü değişti. Misafirini baştan ayağa süzdü. Sanki eski dostunu çağrıştıran bir şeyler arıyordu. “Ah, başın sağ olsun.” Rosemary devam etmeden önce sustular. “İçeri buyurmaz mısın? Bu köpekler de susar böylece.”

Parke döşemeli sade bir koridordan, evin arka tarafındaki aydınlık ve dağınık mutfığa geçtiler. Kahverengi ve siyah renklerde Yorkshire Terrier oldukları anlaşılan köpekler, kadınların bilekleri etrafında daireler çiziyor, cansiparane biçimde evin dışında tuttukları Elizabeth’in içeri buyur edilmesinden memnun gözüküyorlardı.

“Maxi, Dick, yatağınıza gidin!” Rosemary, arka bahçeye bakan büyük pencerenin altındaki eskimiş havlu ve çiğnenmiş bez bebek yığınının işaret ediyordu.

“Maxi, Dick ve Twink diye bir müzik grubu mu vardı yoksa ben mi yanlış hatırlıyorum?”

“Evet üç tane vardı ama Twink’e araba çarptı.”

Elizabeth’in kafası karışmış gibiydi. “Duymamıştım bunu.”

“Köpeğim Twink’e araba çarptı. Gerçek Twink bildiğim kadarı ile hâlâ hayatta. Çay alır mısın?” Elindeki su ısıtıcısını salladı.

“Evet, lütfen. İyi olur.”

“Oraya otursana.” Elizabeth, kadının, gazete ve dergi yığını ile kaplı olmayan yegâne mutfak sandalyesini ima ettiğini düşündü. “İstersen bitki çayım da var.”

“Hayır. Hayır, teşekkürler. Siyah çay yeterli.”

“Siyah çay o hâlde!” dedi kadın, yüzünü lavabo ve ocağa dönerken.

Arkasından kadını daha rahat inceleyebildi. Gerçek yaşını açığa çıkaran tek şey omuzlarındaki kamburdu. Kalın hırkası çok uzun ve aşırı dolu ceplerinin ağırlığı hırkayı daha da aşağı çekiyor gibiydi. İçine, bileklerine kadar inen sarı ve yeşil renklerde, biçimsiz, tuhaf bir elbise giymişti. Ayaklarında ise

topukları antik merdivenler gibi aşınıp incelmış, bordo kadife terlikler vardı.

Rosemary O'Shea asla hayatını planlayan tiplerden olmamıştı. Genç bir kızken bekleyip hayatın ona getireceklerini görmeyi tercih etmişti. Şimdi, yetmişlerinin ortasında, bu tutumun bir hata olup olmadığını merak ediyordu. Maddi olarak işler fena gitmemiş, aile çiftliğinden kendisine miras kalan arazinin satışı ile elde ettiği para, kendi küçük kuaförünü açması için yeterli olmuştu. Seneler içerisinde, işler hep kolay olmasa da bir şekilde idare etmesini bilmişti. Saç modası hep değişse de o "oğlan tıraşı" dediği modele sadık kalmıştı. Müşterileri ya bu modelden hoşlanıyor ya da başlarına gelene katlanıyorlardı. Dergilerden yırttıkları havalı resimlerle gelenler, saç kesiminden sonra yüzlerine tutulan ayna, onlara Charlie'nin Melekleri'nden birine asla benzeyemeyeceklerini gösterdiğinde gözyaşlarına boğuluyor veya sinir krizi geçiriyorlardı. Kadın kuaförlüğü işini bu yüzden bırakmıştı. Erkekler böyle değildi. Moda olan bir tarz ya da görünüm isteyen az sayıdaki erkek müşterisi de zaten bir daha geri gelmiyordu. Robot gibi saç kesiyordu ve bu durumdan gayet memnundu. Erkek müşterilerden ve çocuklarını tıraş ettirmek için getiren annelerden, gününü hoş bir bulanıklık içerisinde geçirecek kadar sohbet çıkıyordu. Yine de yaşı ilerledikçe, gelecekle yüzleşmekten kaçamayacağını anladı. Daha öğle yemeği saatinde ağrımaya başlayan dizleri ve varisli bacakları, onu sonsuza dek çalışmayacağı konusunda uyarıyorlardı. Asıl sorunu, emekli olursa geçimini nasıl sağlayacağıydı. Derken şu kahve şirketinin teklifi gelmişti ve artık hiç olmadığı kadar rahat yaşıyordu.

Üyesi olduğu dernekler ve ayrıca akşamları teknik okuldaki resim dersleri onu yeterince oyalıyordu. Yeğenleri, çocuklarını tıraş ettirmek için hâlâ Rosemary'ye geliyorlardı. Hayatından memnun olduğu söylenebilirdi. Kendi kendine, işlerin sonunda hep iyi şekilde sonuçlandığını hatırlatıyordu.

Bir şekilde bastırmayı bilse de canını sıkan esas mesele, yalnızlığıydı. *Gerçekten* kimseyle beraber olmak istememiş miydi? Her Allah'ın gününü oğlanları yakalamak için harcayan kızlara bakıp güldüğünü hatırlıyordu. Âşık olma fikri

ona hep çok aptalca gelmişti. Fakat şimdi, bu ukala tavrının muhtemelen kendisi için hiç de faydalı olmadığını düşünüyor, yatağının fazla büyük ve çok soğuk olmasından şikâyet ettiği bazı geceler oluyordu. Köpekler sahiden iyi birer dosttu ona. Fakat son zamanlarda, köpeklerinin Rosemary'ye çocukları gibi geldiğini söylemeye kalkışan, artık ak saçlı ve iki büküm olmuş eski okul arkadaşlarını tokatlayası geliyordu. Tabii birkaç erkek arkadaşı, peşine düşen birkaç adam olmuştu fakat hiçbirisi, ona hayatını değiştirmeye değer gelmemiş ve bu yüzden bu işleri tamamen rafa kaldırmıştı. Tabii geçmişten gelen fiziki dürtüleri hâlâ vardı. Fakat gece olup gözlerini kapattığında, geçmişteki bazı adamları veya televizyondaki yakışıklı dedektifleri görmüyordu. Ne kadar def etmeye çalışsa da hayal gücünün kızıışmış bulanıklığı içerisinde beliren yüz, en büyük ağabeyinin ilk kız arkadaşı olan Anne'a, Anne Lyons'a aitti. Rosemary hâlâ ailesi ile yaşarken bir gece, Anne ile yatak odasını paylaşmıştı. Anne ondan birkaç yaş büyüktü. Yanında makyaj malzemeleri ve kremlerle dolu bir çantası da vardı. Rosemary, sadece vücut losyonunun ne kadar hoş koktuğunu söylemişti. Hepsi bu kadardı. Başka hiçbir şey çıkmamıştı ağzından. Bunun üzerine Anne, biraz isteyip istemediğini sormuş ve peşinden, cevabını dahi beklemeden Rosemary'nin önce kollarına, sonra da sırtını döndürüp omuzlarına sürmüştü. Sonra tereddüt dahi etmeden, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, ellerini Rosemary'nin geceliğinden içeri sokup göğüslerini okşamaya başlamıştı. Bu dokunuş, bütün bedeninin ürpermesine yetmişti. Boynunda Anne'ın sıcak dudakları... Sonra yüzünü ona dönmesi ve nihayet dudaklarının birleşmesi... Bazen, yetişkin bir kadın olarak, kendisini tatmin ederken yanaklarından yaşlar süzüldüğünü fark ederdi. Böyle anlarda kendisini allak bullak ve tedirgin hissederdi. Arzuları onu korkutuyordu. Hem bütün bunların ne anlamı olabilirdi ki? Beraber geçirdikleri geceden kısa bir süre sonra Anne ve ağabeyi ayrılmışlardı. En son haber aldığı anda, Galway'de bir deniz biyoloğu ile beraber yaşıyordu.

Rosemary şimdi bazı makaleler veya röportajlar okuyor, televizyon programlarında bazı karakterler görüyor ve aca-

ba bu okuduklarının veya izlediklerinin yerinde kendi hayatı olabilir miydi diye merak ederdi. Muhtemelen olmazdı, diye düşünür, olmamasını umardı. Bu onun tercih edebileceği türden bir şey değildi. Yoksa öyle miydi? İnsanların kendisi hakkında konuştuğunu, ona tuhaf veya aykırı dediklerini biliyordu. Gerçi bu ilgi onun hoşuna gidiyordu. Kasabada gurur duyduğu bir namı vardı. Fakat bu şöhreti, etiketlenmiş olmaktan çok farklı bir durumdu. Yabancıların kendisini tanıdıklarını sanmalarını, onun hakkında pek çok şey bildiklerini varsaymalarını istemezdi. Hayır. Bir hayat yaşamıştı ve yaşadığı hayat da kendisine aitti. Pişmanlık duymuyordu.

“Annenin cenazesine gelemediğim için özür dilerim. Aynı gün Durrow’da, kardeşimin cenazesi vardı.”

“Ah... Çok üzüldüm...”

“Ah, ihtiyarlamıştı. Hepimiz ihtiyarız artık. Sırada benimki var.”

“Önünüzde daha uzun yıllar var bence.”

“İşin ilginç ben de öyle hissediyorum. Ama gerçeğin bu olmadığını da biliyorum. Çok zamanım kalmış olamaz. Gerçi Maxi ve Dick dışında kimsenin zerre kadar sikiinde olacağını sanmıyorum ya...”

Annesinin arkadaşı gerçekten bu kadın mıydı? Tanıdığı Patricia Keane’in bu canlı ve görünüşte korkusuz kadınla yakın olmuş olabileceğini aklı almıyordu.

“Bir aile kurmadınız mı?”

“Hayır. Hiç evlenmedim. Yani umurumda olduğundan değil. Rahat yaşamayı seçtim ben. Küçük dükkânım zamanımın büyük kısmını alıyordu zaten. Bir berber dükkânı... Kadın kuaförlüğünü yıllar önce bıraktım. Erkekler çok daha kolay. On dakika, bitti gitti. Şikâyet yok. Yaygara yok. Geri kalan vaktim de arkadaşlar, kitaplar ve kırmızı şarap için ancak yetti!”

İki kadın gülüştüler. “Bence kulağa iyi geliyor.”

“Peki ya sen? Bir ailen var mı?”

“Bir oğlum var. Yetişkin oldu sayılır. Evliydim ama birkaç sene önce bitti o iş.”

“Ah, evet! Haberini aldığımı hatırlıyorum. Seni biraz şa-

şırtmış olmalı, değil mi?”

Elizabeth, Buncarragh halkının kendi dedikodusunu yapmasından nefret ediyordu. Rosemary en azından onu yargılamıyor veya diğerlerinin yaptığı gibi kabahatin onda olduğunu ima etmiyordu. Elizabeth'i en çok kızdıran da bu ikincisiydi aslında.

“Çok kolay olmadı.”

Misafirinin huzursuzluğunu hisseden Rosemary, masaya dumanı tüten iki fincan koyarak sessizliği böldü. Elizabeth mikrop fobisi olan bir Amerikalı gibi davranmak istemiyordu ama bardağı basbayağı kirliydi.

“Teşekkür ederim,” dedi. Kirli fincanı unutup çay konusunda daha istekli davranmaya çalışıyordu.

Yaşlı kadın, bir gazete yığınınını alıp başka bir yığının üzerine bıraktı ve boşalan sandalyeye oturdu. Elini elbisesinin içine daldırıp hâlâ etkileyici görünen göğüslerini sutyenine yeniden yerleştirdi. Ulu orta bunu yaparken hiç de utanıyor gibi değildi. Bu esnada Elizabeth pencereye asılı bir düş kapınının inceledi. Görünüşe bakılırsa kapan şimdiye dek yalnızca örümcek ağlarını ve birkaç ölü sineği yakalayabilmişti.

“Annene bayılırdım ama çok yakın sayılmazdık. Yani en azından, uzun zamandır eskisi kadar yakın değildik.”

“Arkadaş olduğunuzu bana dayım söyledi. Çocukluğumdan hatırlayamıyorum sizi maalesef.”

“Hatırlayamazsın zaten. Annenle sen doğmadan önce yakındık.”

Elizabeth fincanı tekrar eline aldıysa da bir kez daha ne kadar pis olduğunu gördü ve masaya bıraktı.

“Aslında ben de aşağı yukarı o zamanlardan konuşmak istiyorum.”

“Ah, tabii.” Yaşlı kadın ilgiyle eğildi.

“Evi boşaltmak için döndüm ve bazı mektuplar buldum.”

“Mektup mu?”

“Evet. Edward Foley diye birinin yazdığı mektuplar... Kendisinin babam olduğunu sanıyorum.”

Rosemary kısa, keskin bir çığlık attı. Ciyaklamayı duyan Maxi ve Dick koşarak gelip sahibelerinin yardıma ihtiyacı

olup olmadığını kolaçan ettiler.

“Edward Foley! Yıllar oldu aklıma gelmemiştii. Ve sen mektupları buldun, öyle mi? Ah, ah...”

“Yani, hatırlıyor musunuz onu?”

“Pek sayılmaz aslında. Yani, onunla hiç tanışmadım. Ama mektupları biliyorum tabii.”

“O zaman nikâhta yoktunuz?”

“Hayır. Zaten kimse yoktu. Her şey çok tuhaf gelişti. Annen, Edward ve annesini ziyarete gitti. Ondan sonra da geri dönmedi. Ne bir mektup ne bir haber... Hiçbir şey söylemedi. Annen oranın telefon numarasını vermişti bana ama doğrusu içimden aramak gelmedi. Polisi aramak istedim önce. Hatırlıyorum; o zamanlar çalıştığım kuaförü işleten Bayan Beamish, polisin vaktini çalmaktan başımın belaya gireceğini söylemişti. Ben de hangi akla hizmetse artık, atladım arabaya -o zamanlar ufak bir Fiat’ım vardı- Cork üzerinden Timoleague’e gittim. Biraz soruşturmam gerekti ama sonunda Foley çiftliğini buldum.” Elizabeth, karşısındaki kadının çok daha genç bir versiyonunun direksiyona yapışmış, arkadaşını kurtarmak için yollara düşmüş olduğunu hayal ediyordu. Birilerinin annesine bir zamanlar bu kadar değer verdiğini düşünmek onu mutlu etti.

“Sonra?”

Rosemary durdu ve çayından bir yudum aldı.

“Sonrası, yok. Ne anneni ne de Edward’ı görebildim. Yaşlı kadın yanıma geldi ve Patricia’nın misafir kabul edemeyecek kadar hasta olduğunu, bunca yolu boşuna teptiğim için üzgün olduğunu söyledi. Bana karşı kibardı. Ama bütün o kibarlığa rağmen ne yaparsam yapayım eve adım atamayacağımı da seziyordum. Kadının çok kararlı bir hâli vardı.”

“Peki, siz ne yaptınız?”

“Arabaya oturdum ve gerisin geri Buncarragh’a döndüm. Ondan sonra, aradan bir iki hafta geçmiş olmalı evlendiklerini duydum. Kimin söylediğini hatırlamıyorum. Gazetede bir ilan vardı. Tabii her şey daha sonra anlaşıldı.”

“Ne anlaşıldı?”

“Yani işte, kollarında seninle beraber çıkageldiği za-

man. Tam olarak yeni doğmuş bir bebek sayılmazdın. Bu çok aşikârdı.” Yaşlı kadın duraksadı ve Elizabeth’in yüzünü inceledi. Hikâyenin ne kadarını bildiğini veya tahmin ettiğini anlamaya çalışıyordu. Rosemary derin bir nefes aldı ve devam etti. “Belli ki Buncarragh’tan ayrıldığında zaten hamileydi. Bu yüzden onu göremedim. Bu yüzden nikâhta kimse yoktu.”

“Gerçekten mi? Emin misiniz?” Annesinin cinsel yaradılışını, üstüne arzularını zapt edemeyen bir kadın olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

“Şöyle düşünelim. Doğum günün nedir?”

Elizabeth düşünmeden cevapladı “Yirmi bir mart.”

“Sen bebekken bir doğum günün yoktu. Ancak sen ilkokula başladıktan sonra parmaklıklarınıza balonlar bağlandığını gördüm. Yani o tarih, kafadan uyduruldu bence.”

Elizabeth, pasaport başvurusu için doğum belgesini istediğinde kopan yaygarayı hatırladı. Annesi, belgenin kaybolduğunu ve yeniden düzenlenmesi gerektiğini söylemişti. O zamanlar Elizabeth yurtdışına çıkmasın diye, annesinin bir oyalama taktiği olarak belgeyi kaybettiğine inanmıştı. Belki de doğru olan Rosemary’nin teorisiydi.

“Bunların hiçbirini bana annen anlatmadı ama akla yakın gelen tek hikâye de bu. Her şey çok, nasıl desem...” Doğru sözcüğü aradı. “Hüzünlüydü galiba. Annen döndüğünde başka birisi olmuştu. Onunla önceden şakalaşırdık, her şey hakkında konuşurduk. Ama Buncarragh’dan dönen o kadını gülerken hiç görmedim. Bütün hayatı seni büyütmekten ve evi idare etmekten ibaretti. Öyle sanıyorum ki bundan belirli bir zevk de alıyordu. Bilemiyorum, belki de ben bir türlü büyüyemedim. Başkalarının aklından ne geçtiğini hiçbir zaman tam olarak bilemeyiz. Öyle değil mi?”

“Hayır. Bilemeyiz.” Elizabeth karşısındaki bu darmadağınık yaşlı kadının nelerden zevk aldığını merak etti. Kötü boyanmış kafasının içinden neler geçiyordu?

“Edward peki... Ona ne oldu?”

“Annenden Edward’ın öldüğünü öğrenebildim. Hepsi bu kadar. Onun hakkında konuşmak istemediğini açıkça belirtti Patricia. Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyordu zaten.”

Elizabeth arkasına yaslandı. Rosemary'nin anlattıklarını sindirmeye çalışıyordu. Bahsettiği kadın, onun için bir yabancıydı.

“Daha fazla yardımcı olamadığım için özür dilerim.” Rosemary ayağa kalktı ve boş fincanını lavaboya bıraktı. Elizabeth çayına dokunmamıştı. “Aklıma başka bir şey gelirse sana haber veririm.” Röportaj sona ermişti. Elizabeth ayağa kalktı ve Rosemary onu kapıya kadar geçirdi.

“Teşekkür ederim. Annemin böylesine utandırıcı bir şey yapmış olabileceğini düşünmek dahi çok garip!”

“Ve bunlar olurken bir genç kız değildi artık. Yetişkin bir kadındı. Yine de o zamanlar her şey daha farklıydı. Hepimiz çok saftık.”

“Öyle sanırım.” Elizabeth tam sırtını dönüp kapıdan dışarı adım atıyordu ki “Ah, çay için teşekkür ederim,” demeyi hatırladı.

Rosemary yalnızca tek kaşını kaldırdı ve kapıyı kapattı.

Mavi gökyüzü gitmişti ve kurşun grisi bulutlar, şimdi yağmur vaadiyle pusuya yatmışlardı. Yapacak başka hiçbir işi olmayan Elizabeth, yeniden Convent Hill'e yöneldi. Kuzeni Paul evden çıkıp kendisini selamladığında altmış iki numara ya varmak üzereydi.

“Harika zamanlama!”

“Değil mi? Senin için ne yapabilirim?”

“Seni tam zamanında yakalamam iyi oldu.” Paul dudaklarını ısırdı ve saçlarını gözünün önünden geriye attı. “Burada kalman imkânsız. Evi fareler basmış.”

Elizabeth ürperdi. “Ah, Tanrım!”

“Dışkılarını fark etmemiş miydin? Halılar, raflar, her yer fare pisliği ile dolu. Bizim genç Dermot eşyalarını annelere taşıdı bile. Babam ve annem birkaç gün seni ağırlayacakları için şimdiden çok mutlular.”

Bu mutluluğu paylaşmayan bir kişi varsa o da Elizabeth'ti. Cehennemin hangi yeni halkasıydı bu? Sözde kimsenin ruhu duymadan kasabadaki işlerini halledip, dönmeyi düşünürken Jerry dayısı ile aynı tuvaleti paylaşacaklardı şimdi. Bu kadarı da fazlaydı. Düşüncesi bile hoş olmayan bu durumdan kaçın-

mak için bir bahane uydurmaya çalıştı.

“Onlara çok, çok teşekkür ederim ama...” Elizabeth ilham gelmesini umarak sağına soluna bakındı. Hiçbir karşılık yoktu. “Sorun şu ki ben aslında...” Bir anda, arka cebindeki mektup geldi aklına. “Kilkenny!” diye bağırdı heyecanla, sanki bu kelime ‘evreka’nın Galce karşılığıymış gibi. “Avukatı görmek için Kilkenny’ye gitmem lazım. Gitmişken gece de orada kalırım.” Rahat bir nefes verdi nihayet.

“Yok canım, bu akşam geri dönersin. Boşuna otellere para vermeye ne lüzum var?” diye ısrar etti Paul. Elizabeth’i elden kaçırırsa ailesinin onu suçlayacağını biliyordu. “Bu gece tekrar dönmem tehlikeli olabilir. Biliyorsun, uçuş sersemliği. Direksiyon başında uyuyakalmak istemem.” Elizabeth’in şansı açılmıştı bir kere. Paul’un yüzünde mağlubiyeti kabul eden bir ifade gezindi.

Dayısı ve yengesi “Patricia neden ta Kilkenny’den bir avukat tutmuş ki? Annenin işlerine zaten akıl sır ermezdi.” diye şikâyet ederlerken Elizabeth, dükkânın üzerindeki daireden küçük valizini almış ve yola koyulmuştu bile. Paul ile karşılaşmalarından yarım saat sonra Buncarragh’ın hemen dışındayken arabasını yol kenarına çekmiş, telefonuyla konuşuyordu. Ernest O’Sullivan’a Kilkenny’de olacağını haber verdi. Aynı günün öğleden sonrası için randevulaştılar. Avukattan sonra oğlu Zach’i arayıp ona bir mesaj bıraktı. Telefonunu açmayan Elliot’a da yine bir sesli mesaj bıraktı. “Bir sorayım dedim. Zach yanına sağ salım vardığını haber verdi. Umarım eğleniyorsunuzdur. Neyse, sonra konuşuruz. Hoşça kal.” Daha telefonu kapatırken mesajından pişman olmuştu. Elliot’ın babalık vazifesini üstlendiği nadir anlarda kendisini hiç iyi hissetmiyordu. Aslına bakılırsa bütün şikâyetlerine rağmen yalnız bir anne olarak geçirdiği son sekiz senesi ona, Zach’in çocukluğundaki sonsuz tartışmalardan, çekişmelerden ve sindirmesi güç tavizlerden çok daha iyi gelmişti. Bebek karyolasının üzerine ne tip bir oyuncak asmalıydı? İlk kotunu ne zaman giyecekti? Bazı şeyler için illa heyet kararı alınmamalıydı. Elizabeth tam da annesinin kızıydı, yani belli bir noktaya kadar.

O’Sullivan Hukuk Bürosu’nu bulmak kolay olmuştu. Pa-

rade Caddesi üzerinde, kale surlarının tam karşısında, bir zamanlar bir kodamanın evi olması muhtemel, yüksek taş cep-heli bir binadaydı. Randevusuna erken gelen Elizabeth, cadde üzerindeki Tasarım Merkezi'ne oturdu. Bir kahve ve yanında tadı görünüşünden de sağlıklı olan küçük bir dilim pasta söy-ledi. Çoğunu yiyemedi. Elizabeth nedenini idrak edemediği bir şekilde gergin hissediyordu. Annesi, çözümlenmemiş de-taylardan ve belirsizliklerden hiç hoşlanmayan tipte bir ka-dındı. Bu ev Elizabeth'indi ve kimseyle paylaşmayacaktı. Jerry ve Gillian'ın veya Paul ve Noelle'in işine burunlarını sokma-malarını umuyordu.

Ernest O'Sullivan'ın ikinci kattaki ofisi, binanın dış cep-hesine kıyasla biraz sönük kalıyordu. Muhtemelen, önceden çok güzel yekpare bir oda olan bu alan, ucuz parçalarla alt böl-melere ayrılmış, koridorda görülen tavan süslemeleri ise alçak asma tavan kaplamaları ve alttan geçenleri floresan aydınlat-malarından korumayı amaçlayan tuhaf metalik ızgaralarla ör-tülmüştü. Çok sıkıldığı her hâlinden belli olan ve işten çıkıp dosdoğru gece kulübüne gidecekmiş gibi görünen bir genç kız, Elizabeth'e Bay O'Sullivan'a ait bölmeyi gösterdi. Çay kahve tekliflerini reddetmeye kararlıydı ama burada ona ne içeceği-ni soran da olmadı zaten.

“Merhaba Bayan Keane. Tanıştığımıza çok memnun ol-dum.” Ernest O'Sullivan yerinden kalkmadan yumuşak, ma-nikürlü elini ona doğru uzattı. Elizabeth adamın kabalığı karşısında biraz şaşırdı. Fakat avukatın elini sıkmak için eğil-diğinde, adamın sırt tarafında siyah plastik bir tutacak ilişti gözüne. Adam tekerlekli sandalyede oturuyordu. Ernest ona yolculuğu hakkında sorular soruyor, annesi ile iş yapmanın her zaman bir zevk olduğundan bahsediyordu. Elizabeth'in bütün düşünebildiği ise adamın masasına nasıl gelebildiği-ydi. Bulunduğu bölmenin içerisinde bir tekerlekli sandalyeyi hareket ettirebilecek kadar alan yok gibiydi. Üstelik ofis bina-nın ikinci katındaydı. Binada bir asansör olabilir miydi? San-mıyordu. Tekerlekli sandalyeyi yalnız burada oturmak için kullanıyor olabilir miydi? Ne ofis ne de karşısındaki avukat beklediği gibi çıkmıştı.

“Size yazmamın sebebi, annenizin vasiyetine bir ek yapılmış olduğunu fark etmemiz. Bunun için gerçekten özür diletim. Diğer her şeyle birlikte ortaya çıkması gerekirdi ama anladığım kadarıyla bu ek belge dosyadan düşmüş. Anlayışınıza sığınıyorum. Eski evrak söz konusu olduğunda bazen böyle şeyler yaşıyoruz.” Gözlüğünün kalın camları ardındaki gözleri kırpışıyor, floresan lambaların ışığı pırıl pırıl kel kafası üzerinde yansıyor.

“Eh, tabii. Umarım endişelenmemi gerektiren bir şey yoktur. Herhangi bir ihtilaf mı var?”

“Yok, hayır. Aksine başınıza talih kuşu kondu. Başka bir ev daha miras kaldı size.”

“Başka bir ev mi?” Bunun nasıl mümkün olabileceğini aklı almayan Elizabeth adamın dediklerini tekrar etti.

“Evet. Her şey çok açık. Anneniz bu mülkü sizin için muhafaza ediyordu ama artık onunla ne isterseniz yapabilirsiniz.”

“Demek bir ev? İyi ama nerede bu?”

“Mmmm, bakayım, bir saniye...” Masasının üzerindeki kâğıt yığnını karıştırdı ve içerisinden büyük bir dosya çıkardı.

“İşte burada. Batı Cork’taymış. Muirinish’te. Castle House, Muirinish, Cork. Ev ne durumda şu an hiçbir fikrim yok ama tebrikler. İlla bir para eder!”

Foley çiftliği! Annesi neden hiçbir şey söylememişti bu konuda? Bugünün geleceğini annesi elbet biliyordu. Peki ya Elizabeth o mektupları bulmamış olsaydı?

“Büyük bir arazi de var mı evle beraber?”

“Hayır. Şöyle bakıyorum da epey yeni sayılır bu tapu.” Tekrar kâğıtları incelemeye koyuldu. “Evet. Altı sene önce düzenlenmiş. Yani öyle sanıyorum ki ev bir çiftlik tapusundan çıkartılmış ve araziyi de başka birisi almış. Buradaki harita ardında bir çiftlik avlusu, ön tarafında da bahçe olan bir ev gösteriyor.” Ernest, Elizabeth adına çok sevinçli görünüyordu. Pürüzsüz pembe elini tekrar kadına uzattı. Elizabeth tek kelimeyle şaşkıındı. Varlığından dahi haberdar olmadığı, hiç bahsi geçmeyen babası, hayatına çok ani ve kuvvetli bir giriş yapmıştı. Babasının önce samimi düşüncelerini okumuş, hemen ardından da evine sahip olmuştu. Ağlayacak gibi hissetti,

bu yüzden elinde zarfla kendini hızla dışarı attı.

Sokağa çıktığında tereddüt etti. Şimdi ne yapmalıydı? Acaba nereye gitmeliydi? Rehberlerinin peşinde, kendilerini götürecek otobüse doğru giden Japon turist kalabalığının yolundan çekilmek için kendisini bir ağacın altına attı. Turistler bu hâllerile Burberry yağmurluklarının içinde göç eden bir somon sürüsü gibiydiler. Elizabeth telefonunu çıkardı. Bu haberi birileriyle paylaşması lazımdı. Zach'i mi arasaydı? Evet, Zach'i arayacaktı. Telefonunu açtığı anda bir kısa mesaj olduğunu gördü. Elliot'tan geliyordu.

Selam Liz. Yanlışlıkla mı beni aradın acaba? Zach burada değil. Bu tatilde onunla görüşme planım yok.

Bir an dizlerinin bağı çözüldü ve altında durduğu ağacın sert gri gövdesine yaslandı. Tam babasını bulmuşken bu defa da oğlunu kaybetmişti.

*Castle House,
Muirinish,
Batı Cork
11 Şubat 1974*

Sevgili Patricia,

Gelip bizi Castle House'ta ziyaret ettiğin için sana teşekkür etmek istedim. Umarım yolda çok sıkılmamışsındır ve evine sağ salim varmışsındır. Arabada çok sessiz kaldığının farkındayım. Kusura bakma. Bunun sebebi, heyecanım kadar, arabada böylesine kıymetli bir yük varken kaza yapmak istemememdi!

Sana çiftliği göstermek, her şeyi bir de senin gözünden görmek benim için gerçek bir zevkti. Buranın, kapımızın önünde deniz olmasının ne kadar güzel bir şey olduğunu unutuyorum bazen. Annem de seninle tanıştığı için çok mutlu olduğunu söylememi istedi. Ziyaretinden beri neredeyse sadece senden bahsediyor. Kulakların çınlıyor mu?

Gittiğinden beri hep seni düşünüyorum. Aptalca geliyor biliyorum ama seni özlüyorum. Fırtınadan kaçıp harabelere sığındığımızda yaşadıklarımız aklımdan çıkmıyor. Kollarımın arasındaki varlığını ve elimdeki yumuşaklığı unutamıyorum bir türlü. Biliyorum, kimsenin rüyalarını süsleyecek türde bir adam değilim. Ama sen kesinlikle benim rüyalarımın kadınısın.

Tekrar ne zaman ziyarete gelebilirsin? Seni tekrar görme düşüncesi bu karanlık ve soğuk sabahlarda beni ayakta tutan

tek şey. İlk fırsatta yeni bir ziyaret planlayalım. Sana dokunmayı ve dudaklarını öpmeyi o kadar çok istiyorum ki neredeyse canım acıyor.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Lütfen çok bekletmeden yaz bana.

*En içten duygularımla,
Edward*

Patricia mektubu okumayı bitirdiğinde kafası karışmıştı. Edward'ın bahsettiği olaylar gerçekten yaşanmıştı ama adamın ve kendisinin bu olayları tecrübe ediş biçimleri bambaşkaydı. Mahcup bir bakış ya da yanlışlıkla dokunan eller... Aralarında geçen her ufak temastan sonra Edward onu saatlerce görmezden gelmişti sanki. Hafta sonundan aklında kalanlar, zamanının çoğunu Edward'ın annesi ile veya odasında saklanarak geçirdiği idi. Erkekler konusunda pek tecrübeli olmasa da hepsinin bu kadar kafa karıştırıcı olmadığını da biliyordu. Sonra, Edward'a haksızlık mı ettiğini, yoksa kendi beklentilerinin mi fazla yüksek olduğunu merak etti. Erkekler hakkında dehşet verici hikâyeler okumuştur. Edward en azından tatlıydı. Diğer kızların anlattığı gibi sizi öpmesine izin verdiğiniz anda parmaklarını pantolonunuza sokmaya çalışan tiplerden değildi. Patricia elindeki mektubu katlayarak önceki mektupların üstüne koydu. Aslında cevap yazabilirdi ama adamı cesaretlendirmek istemiyordu. Edward Foley'nin aradığı adam olmadığına karar vermişti.

Ertesi gün, bir perşembe günü, Patricia güzel havadan istifade ederek küçük arka bahçesinin duvarları arasında gerili çamaşır iplerine birkaç şey asıyordu. Zilin çaldığını duyunca çamaşırları bıraktı. Kapıya vardığında ağzında hâlâ birkaç mandal vardı. Patricia kapıyı açınca cenaze törenleri dışında gördüğü en büyük çiçek buketiyle ve buketin ardında da neredeyse kaybolmuş, zayıf ve yağlı saçlı bir adamla karşılaştı.

“Patricia Keane?”

“Evet,” demesiyle ağzındaki mandallar yere düştü. Ken-

disini üzerine gelen kocaman kırmızı ve beyaz çiçek demetinden sakınmaya çalışıyordu.

Elindeki buketi Patricia'nın kucağına atmaya çalışan adam "Bunlar sizin için," dedi.

İtiraz ederek: "İyi ama kimden?"

"Burada bir kart var." Adam üzerinde kocaman Interflora logosu olan kamyonetine yönelmişti bile.

Bebek evi şeklindeki zarftan kartı çıkartırken elleri heyecandan titriyordu.

"Sevgililer günün kutlu olsun, Yalnız Leinster Leydisi. Munsterli hayranınızdan!"

Demek Sevgililer Günü'ydü! Patricia bunu tamamen unutmuştu. Hayatında iki defa sevgililer günü notu almış, her ikisi de babası öldükten sonra dayısı tarafından yazılmıştı. Annesi kartları gönderenin kim olduğunu öğrendikten sonra gidip onunla konuşmuş ve buna bir son vermesini istemişti. Şimdiyse elinde ona gerçekten ilgi duyan, gerçek bir adam tarafından gönderilmiş devasa bir buket tutuyordu. Çiçeklerin kokusu evin holünü kaplamış, tatlı ve temiz rayihalar bütün olumsuz hislerini alıp götürmüştü. Kız kurusu filan değil o. Bir erkek tarafından arzulanan bir kadındı. Edward mükemmel olmasa da hatta mükemmel olmaktan oldukça uzak da olsa çok kibar bir adamdı ve ona çiçek göndermişti!

Patricia bunun çok aptalca olduğunu biliyordu ama sonraki birkaç gün boyunca harika erkek arkadaşının hayaliyle yaşadı. Yaşlı Bayan Curtain kapının önündeki Interflora kamyonetini görmüş, Patricia'ya, gizli hayranın kim olduğunu sormuştu. Rosemary kullanılmayan yemek masası üzerinde, saygı ile sergilenen aranjmanı görünce kuş gibi ciyaktı. Gillian yengesi bile çiçeklerden haberdar olunca ona "aşk hayatı" hakkında sorular sordu. Onca yıldır diğer kızların erkek arkadaşları ile gezinmelerini, tektaşlarını gözüne sokmalarını, sokaklarda bebek arabaları ile caka satmalarını seyretmek zorunda kalan Patricia, nihayet kendisi de bir tür özel kulübe kabul edilmiş gibi hissediyordu. Onun da bir erkeği vardı artık! Bu erkeğin kim olduğunu kendisine mütemadiyen hatırlatsa da içinde ona -veya en azından birisinin kız arkadaşı

olma fikrine- karşı bazı duygular yeşerdiğini fark ediyordu.

Çiçekler için teşekkür mektubu yazarken ilişkilerini yok saymaya çalışmıyordu. Hatta hafta sonu ne kadar eğlendiğinden bahsetti. Bununla da yetinmedi. Tekrar oraya gitmek ve onu ziyaret etmek istediğini bile yazdı. Zarfı yalarken bundan sonrasının belki daha farklı olabileceğini umuyordu.

Sonraki birkaç mektupta Edward, açık açık yanıp tutuştuğundan, onu bedenen ne kadar çok özlediğinden söz etti. Patricia adamın satırlarını okurken aynı arzuları taşıdığını hissetti. Daha konuşkan olacağına yeminler ediyor, çiftlikte annesi ile olmak yerine baş başa daha çok vakit geçirebilmele-ri için gününbirlik geziler planlayacağını söylüyordu.

Patricia bir sonraki tren yolculuğunda şüphelerini dinle-memeye karar verdi. Edward muhakkak daha farklı davranacak ve ikisinin arasında işler daha kolay yürüyecekti. Peynirli ve salamlı sandviçinin etrafındaki folyoyu açıp yemeğini afi-yetle mideye indirdi. Zor bir meseleyi çözmeyi başarmış bir kadın gibi hissetti kendini.

Edward istasyona annesini de getirmişti. Bu durumda, önceki görüşmelerinden bu yana gelişme olduğunu iddia et-mek fazla iyimser bir başlangıç olabilirdi.

“Komşumuz Bayan Maloney birkaç haftadır Mercy Has-tanesi’nde yatıyor. Tahlil üstüne tahlil yapıyorlar. Ona rağmen garibimin neyi var bulamadılar hâlâ. Ailesi ziyaretine gelmeye zahmet etmiyor. Ben de hazır Teddy buraya kadar gelecekken fırsattan istifade edeyim dedim. Memleketten birini gördüğü-ne çok sevindi tabii. Bütün havadisleri almış oldu.”

Bayan Foley’nin aralıksız salvoları Edward’la konuşma-yı imkânsız kılıyordu. Patricia kaderine boyun eğerek küçük çantası ile beraber arabanın arka koltuğunda sessizce oturdu.

“Senin için sorun olur mu? İnşallah sana fark etmiyordur. Arkaya oturunca çok fena araba tutuyor beni. Ama önde iyi oluyorum. Değil mi Teddy?”

Muirinish’te onları yine rüzgâr karşıladı. Paltoları ve atkıları çamaşır ipine asılıymış gibi uçuşurken evin arka ka-pasından girdiler. Bayan Foley’nin fırtınadan hiç etkilen-medn ilerlemesi Patricia’yı etkiledi. İçeri adım atmaları ile

Edward'ın gözden kaybolması bir oldu. "İyisi mi ben gidip süt sağayım..." Patricia, Edward'ın bakışından bir şeyler söylemek istediğini anlasa da konuşmasına fırsat kalmadan adam kapıdan çıkmıştı bile.

"Önce bir odana yerleşmek istersin herhalde. Yine öndeki küçük odada kalırsın diye düşündüm. Çantana yardımcı olmamı ister misin? Tabii, hafıftır. İyi ki geldin. Haydi bakalım." Bayan Foley Patricia'yı odadan çıkardı ve genç kadını gıcırdayan merdivenlerden yukarı tırmandı. Ev, önceki seferden daha karanlık, dışarıdaki fırtına da hatırladığından daha gürültülü geldi. Loş merdiven sahanlığında etrafına bakındı. Beş tane kapı saydı. Bunlardan biri, kendi evindekinden bile soğuk ve rutubetli bir banyoya, şu an önünde durduğu ortadaki kapı ise kendi küçük odasına açılıyordu. İçeride tek kişilik bir yatak ile deniz manzaralı, dar ve uzun bir pencere vardı. Diğer üç kapının ardında neler olduğunu merak etti. Hangi odanın Edward'a ait olduğuna, annesinin hangi odada uyduğuna bile emin değildi. Dışarıdan bakıldığında ev çok daha büyük görünüyordu. Acaba bu kapılardan biri, evin diğer odalarına geçiş için kullanılan bir koridora açılıyor olabilir miydi? Kapıyı açıp ışığı yaktı. Püsküllü tavan lambasının gölgesi odayı kaplıyor, kuvvetli rüzgâr pencereyi çarptıkça açık perdenin parlak altın rengi saçakları oynuyordu. Dışarıdan fırtınayla boğuşan martıların bıkkın ciyaklamaları duyuluyordu. Palto-sunu çıkarmadan yatağa attı kendini. Sabahki iyimserliği azalmıştı, utandırıcı sessizliklerle dolu başka bir hafta sonu daha onu bekliyordu. Umutsuzlukla içini çekti ve yerdeki valizini yanına aldı.

Valizin içinden makyaj çantasını çıkardı. Hayatında bulunan pek çok şey gibi bu da annesinden kalmaydı. Çantanın alındığı gün geldi aklına. Annesiyle beraber Deasy's mağazasında, kapının hemen sağında, normalde sadece Noel zamanı süslü sabunlar ve banyo köpükleri baktıkları bölümdeydiler. Annesi bu çantayı mavi kantaron çiçeği üzerindeki kelebek süslemeleri için tercih etmişti. "Sence de hastanedeyken beni neşelendirmez mi?" Annesinden duymaya alışık olmadığı türden olumlu bir yorumdu bu. Patricia o ânı muhtemelen

bu yüzden hâlâ hatırlıyordu. Çantasının içinde diş fırçasını ve diş macununu aradı. Fakat küçük çanta yatağın üzerinden kayıp yere düştü. Patricia makyaj çantasını almak için yere eğildiğinde yatağın altında bir şeyler olduğunu fark etti. Neydi acaba bu? Nesne uzanamayacağı noktadaydı. Ulaşabilmek için yüzükoyun yere uzandı. Yatağın altından çıkararak bir an elindeki şeyi inceledi. Bu çok tanıdık bir eşyaydı. Bunlardan birine bırakın dokunmayı, görmeyeli bile çok uzun zaman olmuştu. Bir emzikti elindeki. Bir bebek emziği! Plastik pembe sapı iyi durumdaydı. Kırk yıldır yatağın altında duruyor olamazdı. Konuyu Edward'a açmaya karar verdi. En azından konuşacak bir şeyler çıkmıştı.

Aşağıda, Aga marka ocaklı fırının üzerindeki demliklerden buhar tütüyor ama ortada Foley ailesinden kimse gözükmüyordu. Patricia ne yapacağına karar veremiyor, bu garip misafirlik hissinden nefret ediyordu. Pencereden dışarı baktığında avlunun karşısındaki yapılardan birinde ışık olduğunu ve orada bir gölgenin hareket ettiğini gördü. Öylece oturup yemeği beklemek yerine ev sahiplerine yardım edebileceği bir işler olmalıydı illa. Bayan Foley'nin kendisini tembel bir kadın sanmasını istemezdi.

Dışardaki rüzgâr o kadar güçlüydü ki Patricia şaşkınlıkla bir kahkaha attı. Uzakta bir yerlerde bir kapı ya da panjur açık kalmış, öfkeyle pervaza çarpıyordu. Bir eliyle saçını kontrol etmeye diğeriyle de eteğinin uçuşmasını engellemeye çalışırken avluda güçlkle ilerliyordu. Öte tarafta Bayan Foley'nin sırtını seçebiliyordu. Kadının etrafını sarmış birkaç tavuk toprağı eşeliyorlardı. Aniden iki kanat açıldı ve Patricia kadının tavuklardan birini ayaklarından yakaladığını gördü. O daha neler olduğunu tam anlayamadan Bayan Foley tavuğun başını kavradı ve hızlıca çevirdi. Hayvanın viyaklaması kesildi ve cansız başı boşlukta sallandı. Ne var ki kanatların durumu anlaması, artık kaçma ümidinin kalmadığını kabullenmesi biraz daha zaman aldı. Diğer tavuklar hayatlarına devam ettiler. İçlerinden birinin korkunç akıbeti, sağ kalanların pek de umurunda değil gibiydi. Patricia orada öylece dikiliyordu, varlığını kadına nasıl fark ettirebileceğini düşünürken Bayan

Foley, cansız kuşu önündeki eğreti tezgâha atıp, büyükçe bir bıçakla kellesini kestiğinde artık kadının hemen arkasına kadar gelmişti. İzlediği sahnenin şiddetiyle sarsıldı.

Kafası kopmuş cesedi baş aşağı tutan Bayan Foley arkasını döndü. Hayvanın kesik boğazından akan kırmızı sıvı yerdeki bir kovaya damlıyor, kovanın üzerinde sıcak kanın buharı tütüyordu.

Yaşlı kadın “Ah, demek buradasın!” diye selamladı misafirini.

“Evet.” Patricia bu tüyler ürpertici sahneyi izlemesine sahiden lüzum var mıydı diye merak etti. Bayan Foley boştaki elini kaldırdı ve elinden akan kanı farkında olmadan yaladı. Patricia’nın midesi ağzına geldi.

Gülümseyerek kuşu havaya kaldıran Bayan Foley “Bu pazar öğle yemeği işini çözdük,” dedi. Patricia’nın bütün görebildiği ise yaşlı kadının dişlerindeki kan lekesiydi.

Eve girdiklerinde Bayan Foley ölü tavukla beraber ortadan kayboldu. Geri döndüğünde ise tencereleri kontrol etmeye, aşınmış bir tahta kaşıkla içindekileri karıştırmaya başladı. Otursun mu oturmasın mı karar veremeyen Patricia, arka kapının yanında dikiliyordu.

“Teddy’ye akşam yemeğinin daha vakti olduğunu söyledim. Belki seni bir şeyler içmeye Carey’s Pub’a götürür. Ben evde içki bulundurmuyorum. Ne ben ne de Teddy içeriz. Belki Noel’de... Biraz şeri o da... Seni dışarı çıkarmasının güzel olacağını söylüyordum. Etrafı göstereyim sana. Dediğim yer güzel, küçük bir bardır. Hoş bir oturma bölümü var. Sessiz, sakın bir yer. Orada başınız belaya girmez. Şehirdeki barlara benzer. Buncarragh’ta bara filan gittiğini sanmıyorum. Yanılıyor muyum?” Patricia söze girip Catherine Foley’nin monoloğunu kesmek yerine başını salladı. Fakat ev sahibesinin sorgusu bir türlü bitmiyordu. “Buncarragh’ta çok arkadaşın var mı?” Kısa sessizlik, Patricia’dan sözlü bir yanıt beklendiğini işaret ediyordu.

“Hayır. Pek sayılmaz. Anneme baktığım için dışarıya pek çıkamazdım.”

“Elbette, elbette. Ama yine de ailen var, değil mi? Ağabe-

“yin nasıl? Hepsi iyiler mi?”

“Evet, sağ olun. Hepsi iyi.” Jerry, Gillian ve kendisi sanki kocaman mutlu bir aileyi oluşturuyormuş gibi konuştuğu için kendisini bir sahtekâr gibi hissetti.

Bayan Foley yemeği karıştırmayı bırakıp Patricia’ya dikti gözlerini, daha detaylı bir cevap bekleyerek.

“Aslında pek yakın sayılmayız. Annemin vasiyetine dair bazı anlaşmazlıklar oldu.” diye itiraf etti.

Yaşlı kadın, anlayışla başını salladı. “Üzücü elbette. Genelde böyle olur. Böyle olur.”

Süt sağmadan dönen Edward temiz bir gömlek ve kazak giymiş, saçını da arkaya yatırmıştı. Edward ağzını açacaktı ki Bayan Foley araya girerek Patricia’ya Pub’dan bahsettiğini anlattı. Hemen ardından iki genç kendilerini kapının önünde buldular.

Dışarıda rüzgârdan korunmaya çalışıyorlardı.

“Yürüyecek miyiz?” diye soran Patricia, yürümeyeceklerini umuyordu içinden.

“Biraz uzak sayılır. Arabayla gidelim.”

İkisi arabada yan yana oturlurlarken ve arabanın ön farları önlerindeki karanlık yol boyunca iki ışık tüneli açarken Patricia kendisini daha iyi hissediyordu. Orada sadece ikisi vardı. Edward’a baktı. Arabanın gösterge panelindeki ışıkların aydınlattığı profili, güçlü ve yakışıklı görünüyordu. Adamın gözlerini çevreleyen çizgiler hoşuna gitmişti. Yıl boyu süren fırtınalarda ve yakıcı yaz güneşinin altında gözlerini kısmak zorundaydı. enesindeki kirli sakalın dudaklarının pembesi ile buluşması... Patricia oturduğu koltukta huzursuzlukla hareket etti, neredeyse utanmıştı.

“Tekrar burada olduğum için mutluyum.”

“Ben de.”

Kısa sessizliği bölen Edward oldu bu defa. “Annem için özür dilerim. Konuşacak birisini bulduğu için biraz fazla mutlu oldu galiba.”

“Harika bir kadın. Bunu yapmamızı önermesi bile çok hoş bence.”

“Evet.”

Araba dar yollarda ilerlerken Patricia yön duygusunu kaybetti. Castle House’un kapısından çıkınca bataklığı aşan şoseden uzağa, sağa döndüler. Ondan sonra da iç kısma doğru; birbirinin tıpkısı çalılardan ve hendeklerden ibaret bir labirente girdiler. Çok geçmeden araba bir kavşağa yaklaştı ve Carey’s Pub’a ev sahipliği yapan ufak taş kaplama binanın beklenmedik görüntüsü karşılarında belirdi. Kapının her iki tarafında yer alan iki büyük pencereden süzülen ışıklar, çakıl kaplı bahçeye dökülüyor; yalnız bir benzin pompasını ve park edilmiş hâldeki birkaç arabayı aydınlatıyordu.

İçerisi iki kısma ayrılmıştı. Bir tarafta güzel bir bar tezgâhı ve önündeki tabureler bir şömineye kadar uzanıyor, diğer tarafta ise alçak masalar ve minderli sandalyeler ile uzun, koyu yeşil, vinyl kaplama bir kanepeler yer alıyordu. Barın arkasındaki orta yaşlı barmen önündeki gazeteye dalmıştı. Cansız bir turba ateşinin yandığı şömineye yakın taraftaki taburelere tünemiş iki kasketli ihtiyar, siyah biralalarını içiyorlardı. Kafalarını kaldırıp kapıdan giren çifte baktılar.

“Teddy adamım!” dedi barmen ve yaslandığı bar tezgâhının üzerinden çekildi.

“Andy. İyi misin?”

“İyiyim. Ama dışarıda kötü bir gece var.”

“Öyle. Öyle.”

“Ne içersiniz?”

Patricia bütün gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Bugüne dek sadece birkaç defa bir bara gitmişti. O yüzden ne sipariş edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. İçinde panik tohumlarının büyümeye başladığını hissediyordu.

“Ben bir bardak Murphy’s istiyorum.” Kendi siparişini halleden Edward tekrar Patricia’ya döndü. Gözleri bar rafalarında gezindi. İçkilerin isimlerini hatırlamaya çalışıyordu. “Ben, bir, şey...” diyebildi. Hoşuna giden pek çok içki içerisinden bu akşam hangisini içmek istediğine karar vermeye çalışan bir kadın havasına bürünmeye çalıştı. Nihayet barın arkasında, üzerinde bir geyik yavrusu olan posteri fark etti. Televizyonda reklamını görmüştü. “Bir Babycham lütfen!”

Edward ona biraz tereddütle baktı. “Ve bir Babycham lütfen.”

Barmen başını çevirip yıldızların üzerinde dans eden yavru geyik resmine baktı. “Bir Babycham, öyle mi? Peki, bir bakalım.”

Patricia barın uzak ucundaki ihtiyarların “Babycham” diye homurdanıp kıkırdadıklarını duydu. Aniden öfkeye kapıldı. Babycham’ın duvarda posterisi asılıydı ve televizyonda da reklamını görmüştü. Sonuçta bir bardak çay istememişti ya? Kendisine kalsa çayı tercih ederdi gerçi.

Edward Patricia’yı alçak masaların olduğu tarafa götürdü ve oturabilmesi için bir sandalye çekti. Patricia sandalyesine otururken vinil muşamba kaplı minderdeki bir yırtıktan dışarı hava kaçtı. Uzun ve yüksek sesli bir osurma sesi yükseldi. Edward duymazlıktan geldi. Barda oturan ihtiyarlar ise öyle gürültülü ve sarsılarak gülüyorlardı ki taburelerinden düşmelerini şaşırtıcıydı. Patricia eteğini düzeltti.

Yeniden yanlarına gelen barmen, masaya Babycham logosunu taşıyan küçük bir şişe ile bir bardak bıraktı.

“Hanımefendi için.”

“Teşekkür ederim.” Sesi zar zor duyuluyordu.

“Murphy’s de hemen geliyor.”

“Güzel. Güzel. Acele etme.”

Tekrar baş başa kaldıklarında barın sessizliği etraflarını kuşattı. Bir yerlerden saat sesi geliyordu.

“Bekleme sen,” dedi Edward masadaki şişeyi işaret ederek.

Patricia teşekkür etti ve köpüren sıvıyı bardağına döktü. “Aslında bu şeyden daha önce hiç içmedim,” diye itiraf etti. “Panikledim!” Patricia kıkırdadı. Adam anlayışla gülümsedi. Edward’la beraber olduğu için bir kez daha mutluluk duydu.

“Ve bir bira.” Barmen içkiyi Edward’ın önüne bırakıp gitti.

Bardağı dudaklarına götüren Edward, kendi kendine “Sláinte,”³ dedi.

Babycham’ını eline alan Patricia onu tekrarladı. “Sláinte!” Bunun eğlenceli olacağını umuyordu. Her ikisi de içkilerin-

3. Gaelce ‘Şerefe’ demek. (ç.n.)

den birer yudum aldılar ve peşinden gülüştüler.

“Beğendin mi?” diye sordu adam.

“Biraz tatlı ama güzel,” dedi Patricia, Edward’ı rahatlatmak için.

Edward birasından bir yudum daha alıp etrafa bakındı. Patricia yeniden sessizliğe gömüldüklerini seziyordu. Flört eden insanlar acaba nelerden konuşurlardı? Okuldaki tüm o yarım akıllı kızlar, erkeklere onun söyleyemediği neler söylüyor olabilirlerdi? Şöminede bir parça turba kömürü çıtırdadı.

Patricia, yanındaki sandalyede bir *Titbits* dergisi bırakılmış olduğunu gördü. Bunun okumaktan gurur duyulacak cins-te bir yayın olmadığını biliyordu ama Rosemary kuaförden bir tane kapıp yanına geldiğinde, birbirlerine burç yorumlarını okumaktan keyif alırlardı. Yeniden sohbet başlatmasını umarak yanındaki dergiyi alıp Edward’a uzattı.

“Haydi bana burç yorumumu oku!”

“Nasıl?” Şaşırmış görünüyordu.

“Burcum işte. Bak bakalım, ne demişler.” Kendisini hafif cilveli hissetti. Burç yorumundan belki de yeni bir romantik ilişkiye dair bir şeyler çıkardı.

“Kendin de okuyabilirsin bunu, değil mi?”

“Sen okursan daha eğlenceli olur. Sonra ben de seninkini okurum.” Kendisi ve Rosemary arasında gayet iyi işleyen basit kurallar bu kadardı işte. Adamın ilgisini çekmek için derginin sayfalarını havalandırdı.

Arkalarındaki barmen diğer masalara bardak altlıklarını dizmeye koyulmuştu.

“Ah, Teddy’yle dalga geçme.”

Patricia adamın neyi ima ettiğini anlayamadı.

“Affedersiniz? Ne dediniz?”

“Okumak Teddy’nin en kuvvetli yanı sayılmaz.”

Edward’ın yüzü utançla kızardı ve gözlerini yere indirdi.

Patricia önce karşısındaki adama, peşinden de barmenin pişmiş kelle gibi sırttan yüzüne baktı.

“Edward, ne demek istiyor bu adam?” diye sorarken sesi alçalmış, sorusu neredeyse bir tıslama gibi çıkmıştı.

“Bizim Teddy okuma yazma bilmez. Değil mi ama

Teddy?” Barmen bir kahkaha patlattı ve Edward’ın sırtına vurdu. Odanın uzak tarafındaki ihtiyarlar barmenin kahkahasına katıldılar.

Edward aniden başını barmene doğru uzattı ve “Rahat bırak bizi. İki kadeh bir şey içiyoruz şurada,” diye çıkıştı.

“Kusura bakma, gevezelik ettim.” Barmen abartılı bir özür bakışı attıktan sonra gerisin geri bara döndü.

Patricia donup kalmıştı. Sorular kafasına bir ağa takılan küçük kuşlar gibi doluştu. Edward masanın köşesine tutunmuş, ağır ağır nefes alıyordu. Adama bakmaya cesaret edemiyordu. Sonunda konuşabildi:

“Doğru mu bu?”

Sorusu bir süre havada asılı kaldı. Bu bekleyiş can yakıcıydı. Her ikisi de az sonra acı gerçekle yüzleşeceklerinin farkındaydılar. Edward sertçe bir yutkundu.

“Evet.”

Patricia karnına bir yumruk indiğini sandı. Convent Hill’de, evin antresinde, kendisine gelen zarfları açtığı anları anımsadı. Edward’ın dediği onca şey... Mahrem şeyler... Kime aitti onlar? Bu sorunun cevabını pekâlâ biliyordu ama kabul etmek istemiyordu. Edward’ın yüzüne daha fazla bakmaya tahammül edemeyecekti. Karşısında kocaman bir bebek-adam oturuyordu sanki. Güçlkle ayağa kalkıp hızlı adımlarla kapıdan dışarı attı kendini. Nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmasa da gecenin karanlığına doğru attığı her adımda, evine bir adım daha yakın hissediyordu. Patricia’nın peşinden kapı bir kez daha çarptı. Edward’ın kendisine seslendiğini, diğer adamların ise peşlerinden dizginsiz ve gürültülü kahkahalar attıklarını duyuyordu.

Aralarındaki her kavgada Elliot'ı zafere götüren kestirme yol belliydi; Elizabeth'i kontrol manyağı olmakla suçlamak. Önceleri bunun haksız bir suçlama olduğuna inansa da şimdi, park hâlindeki kiralık aracının içerisinde otururken eski kocasının bunca zaman belki de haklı olabileceğini düşündü çünkü adeta kabir azabı yaşıyordu. Hiçbir kontrolü yoktu. Muhtelif telefonlara sayısız mesaj bırakmış olmasına rağmen hiçbir cevap alamamıştı. Üstelik ulaşmak istediklerinden binlerce mil ötedeydi. Direksiyona sıkıca tutundu ve katıldığı yegâne yoga dersinde öğrendiği nefes tekniğini hatırlamaya çalıştı. Sakinleş... Gücsüz hâlde ve histerik olmanın kendisine bir şey kazandırmayacağını kabul etmek zorundaydı. Kötü şeyler kız çocuklarının başına gelirdi. Oğlanlar güçlüdür. Oğlanlar sert olur.

Bir an sonra, elleri ile direksiyonu sarsıyor ve "Hangi cehennemdesin Zach?" diye haykırıyordu. Alçak sesli ama uzunca bir inleme kendisini iyi hissettirdi. Gözyaşlarını silen Elizabeth, sonraki adımını düşünüyordu. Dublin Havaalanı... Dosdoğru oraya gidebilirdi. Gerçekten gerekli olan şeyler, zaten yanında taşıdığı pasaportu ile kredi kartlarıydı. Buncaragh'a geri dönmesine lüzum yoktu. New York'taki dairenin anahtarları... Onlara ihtiyacı var mıydı? Hayır, doğrudan San Francisco'ya uçabilirdi. Noelle'in ve Gillian'ın sahte endişelerine şahit olma fikri midesini bulandırdı. Zamanında kocasını kontrol edememiş ve şimdi de oğluna bakmayı becerememişti. Ne iyi bir eş ne de iyi bir anne olabilmmişti. Noelle'in ve Gil-

lian'ın yargılayıcı, acıma dolu tavırları geldi gözünün önüne.

Elektronik zil sesleri. Ekranı baktığında arayanın Elliot olduğunu gördü. Telefonunu telaşla eline alıp kulağına götürdü.

“Elliot! Şükürler olsun. Hiç haber aldın mı?”

“Sakin ol Elizabeth. İyi olduğuna eminim.” Sesinin pürüzsüz ve sakin tonu, içinde bir şeyleri parçalama isteği uyandırıyor. Nasıl bir baba, oğlu kayıpken böyle konuşabilirdi?

“Herhangi bir haber var mı? Arkadaşlarıyla konuştun mu?”

“Yani, ona kızgın olduğumuzu bildiren bir sesli mesaj bıraktım. Kısa süre içerisinde ikimizden birini arayacağını umuyorum.”

Gözlerini devirdi ve telefonu daha sıkı tuttu. Bu adamın işe yarayacağı filan yoktu.

“Geri dönüyorum.”

“Neden? Bunun ne faydası olacağını sanıyorsun?”

“Neden mi? Oğlum, oğlumuz,” diye düzeltti, “kayıp da ondan! Henüz on yedi yaşında. Onu bulmak için elimden gelen her şeyi yapmak bir ebeveyn olarak benim işim.”

“Elizabeth, iyi düşün. Acele karar verme. Zach'in biletini gördün, değil mi?”

“Evet gördüm, elektronik biletti. Bence gerçek bir biletti ama kim bilir? Senden e-postalar aldım! Zach yanına geldiği için ne kadar mutlu olduğun yazılıydı.”

“Elizabeth, öyle bir şey göndermedim. Lütfen inan bana. Bu planı hakkında hiçbir şey bilmiyordum.”

“Biliyorum, biliyorum. Aptallık ettim. Sözde bana e-posta atıp ‘yeni’ e-posta adresini paylaştın! Zach'in böyle aptalca ve tehlikeli bir şey yapabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“Biletin gerçek olduğunu kabul edersek Körfez Bölgesi'nde bir yerlerde olmalı. Onca yolu tepip geri gelmenin hiçbir anlamı yok.”

“Geliyorum!”

“İrlanda'dan mı? Bu sana bir servete mal olacak.”

Elizabeth durakladı.

“New York'a ne zaman dönmeyi planlamıştın?” diye devam etti Elliot.

“Beş gün sonra.”

“Beni dinle, o zamana kadar bizim kaçağı bulmuş olurum. Kafasına biraz akıl mantık sokman için geri gönderirim yanına.”

“Bilmiyorum. Bu kadar uzak olmak garip hissettiriyor.”

“Elizabeth, bu yaptığı hiç ortaya çıkmayabilirdi bile. Doğrusu, epey şanssızmış. İkimiz her gün konuşuyor sayılmayız!” Elizabeth kendini tutamayıp güldü.

“Doğru söylüyorsun. Şu an korkudan altına etmiştir. Oyununu bildiğimizi öğrendi artık.” Telefonun diğer ucunda Elliot’ın kıkırdadığını duydu.

“Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Herhangi bir haber alırmaz seninle paylaşacağım. İyi olduğuna eminim. Zach akıllı çocuktur. New York’ta hayatta kalmak seni pek çok şey için hazırlar.”

“Hiç kimseye haber vermeden ülkenin bir ucundan öteki ucuna uçtu!” Histerinin geri döndüğünü hissedebiliyordu.

Elliot yatıştırıcı bir sesle konuşuyordu: “Elizabeth, her şey iyi olacak. Seni haberdar edeceğim. Ona kızgın olduğumuzu biliyor ama mutlaka arayacaktır. Göreceksin bak. Endişelenmemeye çalış.”

Sadece bir erkeğin söyleyebileceği türden bir şeydi bu. Nasıl endişelenmeyebilirdi ki?

“Pekâlâ. Sağ ol. Ara beni. Ben de seni arayacağım.”

“Konuşuruz. Hoşça kal.”

“Güle güle.”

Elizabeth, Elliot’ın olduğu yerde gözlerini devirip sonuncu sevgilisinin adı her neyse artık ona baktığını hayal etti. Andrew? Barry miydi yoksa? Belki de Will? Çok fazla sevgilisi olmuştu.

Arabanın dışında sokak lambaları yanmış ve yağmurla gelen ince sis, sokaklara yağlı bir parlaklık kazandırmıştı. Elliot’ın haklı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Daha sakın olabilirdi pekâlâ. Arabayı vitesle takıp öğle sonrası trafiğine daldı. Buncarragh... Anneliğe dair başarısızlıklarını ailesinden gizlemeye karar verdi.

Memleketinin tanıdık sokaklarından geçerek gönülsüzce dükkâna yöneldi. Paul tezgâhın arkasında telefonla konuşuyordu. Elizabeth’i el sallayarak selamladı. Zarif bir paslanmaz

çelik kâse kulesinin arkasında Noelle belirdi. Elizabeth'i görünce Noelle'in yüzünde o kadar derin bir dehşet ve sempati ifadesi belirdi ki Elizabeth, Zach'in kaybolduğunu nasıl olup da öğrenebildiğini merak etti. Kuzeninin karısı kollarını açıp üzerine atladı.

“Fareler ha! Paul durumu anlatınca neredeyse bayılıyordum. Bütün gece onlarla bir başına kalmışsın. Yüzünü bile yerlerdi vallahi!”

“Ben sadece bir fare gördüm Noelle. O kadar da tehlikede olduğumu sanmıyorum aslında.”

“Daha birkaç saat oldu ve bizim Genç Dermot şimdiden dört tanesini öldürmüş o canavarların.”

Elizabeth yüzüne ateş bastığını hissediyordu.

“Sahiden mi?”

“Evet, dört tane ve her biri kedi yavrusu büyüklüğünde. Haydi yukarı çıkalım da Gillian bize çay yapsın.”

İki kadın merdivenlerden yukarı çıktılar.

“Bu akşam için beklemiyorlardı seni. Paul Kilkenny’de kalacağını söyledi.”

“Oradaki işlerim sandığım kadar uzun sürmedi.”

“Her şey yolunda mı?” Noelle daha önceden prova ettiği belli olan bir soğukkanlılıkla sordu.

“Ah iyi, evet.” Elizabeth, bir an için, Cork’taki evden bahsetmeyi düşündüyse de bu fikirden hızla vazgeçti. Ne kadar az insanın haberi olursa o kadar iyiydi. “Vergiye ilişkin teknik meseleler sadece.”

“Ah, tabii.” Noelle’in yüzü yaşadığı hayal kırıklığını gizleyemedi.

Mutfak masasının etrafında dayısı ve yengesi ile otururken başlıca sohbet konusu fareler ve Elizabeth’in paçayı onlardan nasıl da kıl payı kurtarmış olduğuydu. Görünüşe göre herkesin bir boğaz kesilme veya masum buzağılarının uykuda katledilme hikâyesi vardı. Genel kanı, Avustralya için köpek-balıkları neyse farelerin de İrlanda için o olduğu yönündeydi. Elizabeth bu sohbetten büyük bir zevk almasa da düşüncelerini Zach’ten ve onun nerede olabileceğinden uzaklaştıracak bir konu çıktığı için memnun olmuştu.

Akrabalarından hikâyeler dinlemek hoşuna gidiyordu. Amerikalı arkadaşlarıyla olduğunda özlediği bir şeydi bu. Hepsi çok konuşkan ama her nasılsa hikâye anlatma becerisinden yoksundular. Öte yandan, duygularını sorduğunuzda hepsi birer muhabbet erbabına dönüşürdü. New York'a ilk geldiğinde bu kabiliyet onu heyecanlandırmıştı. Her duygusal yara izini adlandırmak, ilişkilerin kartografisini keşfetmek... Her şey çok yeni ve ferahlatıcıydı. Oysa şimdi iyi anlatılan bir hikâyeye özlem duyuyordu. Bardaklarla dolu bir masanın etrafında, bir tenis maçı gibi, karşılıklı anlatılan hikâyeler...

"Ah, neredeyse unutuyordum!" Gillian yenge ansızın fer-yat etti. "Babandan bahsediyorduk, hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet, tabii." Elizabeth konuşmanın nereye gideceğini merak etti. Kilkenny'ye yaptığı yolculuk hakkında sorular mı gelecekti?

"Adı Edward Foley miydi?"

"Evet?"

Noelle öne eğildi. Belli ki o da anlatılanlardan bihaberdi.

"Sana bahsettiğim o mektubu buldum. Annesinden gelen mektubu."

Sert bir şekilde eğildi ve sandalyesinin yanına uzanıp yerdeki çantasını aldı. "Burada bir yerlere sokuşturmuştum." Çantasının fermuarını açıp içeri karıştırmaya başladı ve sonra dışarı çıkardığı zarfları inceledi. "Yok, bu değil, hayır." Yüzü aniden aydınlandı. "İşte burada. Bunca yıl eski fotoğraf albümleriyle birlikte saklamıştım. Bir yerlerden çıkacağını biliyordum." İnce zarfı masanın karşısında oturan Elizabeth'e uzattı.

Elizabeth zarfa baktı.

"Bu şimdi Edward Foley'nin annesinden mi?"

"Evet. Catherine Foley, sanırım öyle imzalamıştı."

Elizabeth elinde tuttuğu mektuba bakıyordu. Bu mektup anlamsız gelse de elinde tuttuğu şeyden şüphe etmiyordu. Soluk mavi renkli Basildon Bond kâğıt ve üzerinde siyah mürekkep ile düzgün el yazısı. Her ikisi de Convent Hill'de bulunduğu mektuplarla birebir aynıydı. Soğuk bir el, on yıllar öncesinden uzanıp midesini kavramıştı sanki. Zavallı annesi.

Bir şeyler yanılttı. Neydi acaba bu? Patricia bir ceset gibi kas-katı yatıyordu. Derken dank etti. Rüzgâr durdu. Durgunluk onu huzursuz etti. Ağzında metalik bir tat vardı ve başını yas-tığın üzerinde kalın ve ağır hissediyordu. Aşağıda bir kapının açılıp kapandığını duydu. Gözlerini sımsıkı kapattı ve önceki gecenin dehşetini unutmaya çalıştı. Bu odadan bir daha nasıl dışarı adım atabilirdi?

Anıları, hayal meyal hatırlanan bir rüya misali gidip geli-yorlardı. Karanlıkta tökezlediğini, hıçkırıklarının ağaçlardan esen rüzgâr ve gecenin dipsiz kuyusu tarafından yutulduğunu anımsayabiliyordu. Tüm hayatı boyunca böyle zavallı hisset-memişti. Annesi öldüğünde bile bu kadar çok üzülmemişti. Gözyaşlarını sadece Pub'da maruz kaldığı aşağılama için değil, bütün hayatı için dökmüştü şüphesiz. O kadar umutsuz bir hayattı ki bu, Edward Foley gibi birinin beyaz atlı prens olabi-leceğini hayal edebilmişti. Kendini aptal gibi hissetti. Nasıl bu kadar aldanabilmişti? Ayaklarını dikkatlice yere basıp yavaşça ilerledi. Elleri, onu dallardan veya gecenin kör karanlığında karşısına çıkabilecek başka şeylerden korumak için öne doğ-ru uzanmış, boşluğu tarıyordu. Çitlerin önünde, bir arabanın ışığına yakalandığında çok ilerleyememişti. Paltosu rüzgârda çırpınan Edward, Patricia'yı arabaya girmesi için ikna etmeye çabaladı. Edward'a bağırdığına emindi ama ne dediğini tam hatırlayamıyordu. Titreyen bir top gibi arabanın önüne yığıldı sonunda. Edward elini uzatıp onu olduğu yerden kaldırdı ve yolcu koltuğuna oturması için yardım etti. Castle House'a geri

dönerken başının üzerine çektiği paltosunun tanıdık kokusunu hatırladı.

“Çok üzgünüm. Sana söyleyecektim. Biz seni kandırmaya çalışmıyorduk. Biz sadece bir şeyler yapmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşündük. Biz...” Bir ayın gibi akan açıklamaların ve özürlerin arasında, Patricia’nın kulağına takılan tek sözcük, ha bire tekrar ettiği “biz” kelimesiydi. Edward ve annesinin bir takım gibi çalıştıklarını, onun arkasından oyunlar çevirip ona ne söyleyeceklerini planladıklarını düşünmek Patricia’nın midesini bulandırdı. Daha da kötüsü, Bayan Foley’nin Edward’a, Patricia’nın mektuplarını yüksek sesle okuduğunu hayal etmektir. Mahremiyet! Bütün bu aralarında geçenlerin özel ve samimi olması gerekirdi. Oysa artık Patricia kendisini çıplak ve korunmasız hissediyordu. Tek yapmak istediği eve gitmek ve bu kâbusa bir son vermektir. Neden geri dönmüştü? Keşke bu ilişkiye son verme kararından hiç caymamış olsaydı. O zaman bütün bunlar hiç yaşanmazdı. Oturduğu yerde, koltuğuna daha da gömüldü. “Annem bunları açıklayabilir. Annem sana her şeyi anlatacak.”

Patricia inledi.

Bayan Foley evin önünde bekliyor, gölgesi otların üzerinde ince bir dev gibi uzanıyordu. Pub’da bir şeyler yaşandığını duymuş muydu?

“Ne oldu? Her şey yolunda mı?” Patricia’nın öteki koluna da o girdi ve Edward’la beraber içeri girmesine yardım ettiler.

Edward’ın tek söylediği “Biliyor,” oldu.

“Neyi biliyor?”

“Mektupları anne. Mektuplarla ilgili gerçeği biliyor.”

Bayan Foley başka bir şey söylemedi.

Sarhoşlar gibi zikzak çizerek, antreden geçip sıcak ve aydınlık mutfağa ulaştılar. Patricia kendisini bir sandalyeye bıraktı. Gözlerini kucağındaki yumruklarına dikmişti. Edward ve annesinin ayrı köşelerde durup kendisine baktıklarının farkındaydı. Kaynayan tencerenin kapağı beklentiyle takırdadı.

Tahmin edilebileceği gibi sessizliği bozan Bayan Foley oldu.

“Bir şeyler yemek ister misin?”

Patricia öfkeyle kadına baktı. Bu kadın hangi cüretle Patricia'nın uğradığı ihaneti bir tabak yemek karşılığında görmezden gelebileceğini düşünmüştü? Bayan Foley'nin yüzündeki ifade, masasında oturan genç kadının şişmiş gözlerine ve akan burnuna şaşırdığını gösteriyordu. İleri doğru bir adım attı.

“Edward'ın niyeti kötü değildi. Bu tamamen benim hatam. Ölmeden önce onun bir yuva kurduğunu görmek istedim. Edward seni çok seviyor, Patricia.”

Patricia başını iki yana salladı. “Hayır. Seviyor olamaz.” Sesi kulak tırmalayacak kadar yüksek perdeden çıkmıştı. “Seviyor olsaydı bana yalan söylemezdi.” Edward'a suçlayıcı bir bakış attı ama adam gözlerini odanın uzak köşesinde bir noktaya sabitlemişti.

Bayan Foley sakinleştirici bir ses tonuyla “Hayır, hayır Patricia,” dedi. “Edward mektuplarda yazan bütün o şeyleri hissetti. Bunlar onun duygularıydı.” Sesini alçalttı. “Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum. Aptal bir çocuk değildir o. Sadece okul pek ona göre değildi.” Elleriyle sanki hayali bir köpeği okşuyormuş gibi garip, sakinleştirici bir jest yaptı.

“Ama siz benim mektuplarımı okudunuz! Burada oturup yüksek sesle okudunuz. O mektupları ben ona yazmıştım, sadece ona.” Parmağıyla Edward'ı işaret etti. “Kendimi kötü hissediyorum. Eve gitmek istiyorum. Şu an sadece evimde olmak istiyorum.” Buncarragh'ta, kendi yatağında, bir yastığa sarılmış olma düşüncesi onu bir kez daha gözyaşlarına boğdu. Uzun ince bir sümük, üst dudağından yavaşça kucağına aktı. Bayan Foley'nin odanın içerisinde yürüdüğünü duyabiliyordu.

“Şimdi su ısıtacağız. Bir şişe sıcak su. Bir bardak çay. İyi bir gece uykusu. Ufak bir şok yaşadın, hepsi bu. Teddy bir işe yarayıp dolaptan fincanları indirir misin?”

Patricia kalın tabanlı ayakkabıların muşamba kaplamanın üzerinde hareket ettiğini duydu. Gözlerini kaldırıp Edward'a bakmaya tahammül edemiyordu. Ne işe yaramaz bir herifti bu! Patricia kendini asla şiddet eğilimli bir kadın olarak görmemişti ama bu adama fiziksel bir zarar vermek istiyordu. Ona zarar vermek, bir şeyler hissettirmek istiyordu. Nasıl ol-

muştı da okumayı ve yazmayı öğrenmemişti? Edward'da bir anormallik olmasından şüphelendi. Göz ucuyla adamın geniş sırtına, narin porselen fincanları tutan kaba ellerine baktı. Nasıl olmuştu da bu adamın yakışıklı veya hassas olabileceğini düşünmüştü? Bu adam basbayağı Frankenstein'in canavarıydı. Edward olduğu yerde döndü ve Patricia onun büyük ve ahmak suratını gördü. Patricia boğazında ateşli bir öfke ve pişmanlığın düğümüyle yüzünü avuçlarına gömdü.

Sabah güneşi perdeleri aşır küçük yatak odasına altın gibi bir parlaltı yaydı. Patricia ne zaman üst kata çıkıp yatağa girdiğini hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. Başka neler konuşulduğunu da anımsamıyordu. Yataktan kalkmaya yeltendiğinde kalkamadığını fark etti. Bacakları neredeyse hissizdi ve kafasını yastıktan kaldırır kaldırmaz başı dönmüştü. Dudaklarının arasından sessiz bir sızlanma çıktı. Hasta olmanın zamanı değildi. Eve gitmeye can atıyordu ama bugün pek seyahat edebilecek durumda olmadığını kendisi de kabul etti. Kapıya hafifçe vuruldu.

“Girin.”

Gıcırdayarak aralanan kapıyı Bayan Foley ayağıyla iterek sonuna kadar açtı. Elindeki tepsinin üzerinde küçük bir demlik çay ve kızarmış ekmekler vardı.

“Sana ufak bir kahvaltı getirdim. Henüz aşağı inmek istemeyeceğini düşündüm.”

Bu ne demekti? Dün gece başka şeyler de mi olmuştu? Patricia soru sormak yerine teşekkür etmekle yetindi. Yaşlı kadın bitkin görünüyordu. Sürdüğü allık ve ruj, onu ihtiyar bir kuklaya benzetmişti. “Şöyle bırakayım ben en iyisi.” Bayan Foley tepsiyi koyunca Patricia yatağın kenarında sıkıştı. “Biraz uyuyabildin mi bari?”

“Evet. Kendimi pek iyi hissetmiyorum,” derken çocuk gibi mızıldandı.

“Kızarmış ekmeğinden bir parça al bakalım. İyi gelecek sana.” Bayan Foley kemikli ve soğuk elini Patricia'nın alnına koydu. “Ateşin yok. Eh, bu da bir şey.” Arkasını döndü ve kapıyı usulca çekip çıktı.

Kızarmış ekmeğin tadı güzeldi. İki dilim ekmeğini ve ça-

yını bitirdi. Durumunu tam olarak hasta ya da rahatsız diye tanımlayamazdı ama bir şeylerin yolunda gitmediği de kesindi. Bir acayıpti. Evet, karar verdi, doğru sözcük buydu; acayıp.

Uykuya daldığını, yatağın üzerindeki tepsi yere düşüp kendisini uyandırınca anladı. Vücudu iyice ağırlaşmıştı şimdi. Bayan Foley'nin odaya girip dökülenleri temizlediğini hatırlıyor gibiydi ama bu tamamen hayal mahsulü de olabilirdi. Günün geri kalanı da bulanıklık içerisinde, uykuyla uyanıklık arasında geçti. Edward ortalarda yoktu ama annesi bir ara gelip ona kendi elleri ile bir kâse çorba içirdi. Dışarıda hava kararmıştı. Yaşlı kadın, pencerenin bitişiğindeki bir komodinin üzerine oturmasına yardım etti. Patricia Bayan Foley'ye öfkeli olması gerektiğinin farkındaysa da gösterdiği şefkatten ötürü kendisini kadına karşı minnettar hissediyordu.

Ertesi gün de aynı sis bulutunun içerisinde, Bayan Foley'nin sandviç ve çorba ikramları ile bölünen derin uykunun kollarında geçti. Patricia o günün aslında Buncarragh'a dönmeyi planladığı gün olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Erkek kardeşini arayıp bilgilendirmek için telefonu kullanıp kullanamayacağını sormak istedi. Bunu yapmış mıydı peki? Emin değildi. Rüzgâr geri dönmüştü. Uğuldayan pencereler, bir uyuyup bir uyanan Patricia'nın kafasını dolduruyorlardı.

Üçüncü gün uyandığında kendisine ait olmayan bir gecelik giyiyor olduğunu, sandalyenin üzerine güzelce katlayıp koyduğu kıyafetlerinin de artık yerinde olmadığını gördü. Biraz daha çay içti. Yatağın yanına kustuğunu hatırladı. Odası şimdi buram buram sabun kokuyordu.

Bayan Foley doktorun ziyaretinden bahsettiğinde dördüncü gün mü olmuştu? Görünüşe göre ev sahiplerinin çağırdığı doktor o uyurken uğrayıp gitmişti. Ona söylendiği kadarı ile doktor herhangi bir olumsuzluk görmemişti. Belki sadece biraz kansızlık vardı. Bayan Foley ona bir yandan et suyu içiriyor bir yandan da ağzından dökülen damlaları havlu ile siliyordu. Patricia ağlamak istiyordu ama ona bile mecali yoktu. Yine uyudu.

Geriye dönüp baktığında, zaman kavramını hangi ara yitirdiğini kestiremiyordu. Beşinci veya altıncı günde miydi?

Yoksa bir hafta mı olmuştu? Daha da mı fazla vakit geçmişti yoksa? Hiçbir fikri yoktu. Zaman önemini yitirmişti artık. Dünyası, dar yatağından ve odanın içerisinde pencerenin önündeki komodine kadar yaptığı yürüyüşlerden ibaretti. Edward ve annesinin alt katta konuştuklarını duyuyordu bazen. Bunların normal konuşmalar olmadığını anlayabiliyordu. Tartışıyorlardı. Öfkeyi kavrayabiliyor ama sözcükleri seçemiyordu. Telefon birkaç kez çaldı. Onu arıyor olmalıydılar. Fakat asla ulaşamadılar. Konuyu hatırladığında, Buncarragh'taki kardeşini arayıp nerede olduğunu bildirme talebini yineledi. Onun için endişeleniyor olmalıydılar. Daha lafını bitirmeden söylediklerine kendisinin de inanmadığını hissetti. Onu gerçekten önemseyen kimse var mıydı? Daha da kötüsü, kimse'nin yokluğunu fark edip etmediği bile şüpheliydi. Patricia sırra kadem basmıştı ama dünya dönmeye devam ediyordu işte.

Bayan Foley onu rahatlatmak için elinden geleni yaptı.

“Dükkânı aradım. Çok hoş bir kadınla konuştum, ağabeyinin karısı sanıyorum.”

“Gillian mı?” Patricia, Cork bölgesinden yabancı bir kadından gelen bu aramaya Gillian'ın tepkisini hayal etmeye çalıştı.

“Gillian, evet, onunla görüştüm. Geçmiş olsun dileklerini ilettili ve hiçbir şey için endişelenmene gerek olmadığını söyledi. Artık üzölmene gerek yok. Her şey halloldu bak.”

Patricia başını tekrar yastığa koydu. İnsanlar nerede olduğunu bildiğine göre rahatlayabilirdi.

O gece Convent Hill'i rüyasında gördü. Ev her zamanki gibi görünüyor ama tekrar evde olmaktan bu kadar mutluluk duyduğu için uzaktan geldiğini biliyordu. Evde annesini aradı. Rüyasında henüz ölmemiş olan annesini bir türlü bulamıyordu Patricia. Önce giriş kattaki odalara baktı. Sonra yukarı kata koşturup yatak odalarını kontrol etti. Banyo ile kendi yatak odası arasında, daha önce hiç görmediği bir kapı vardı. Kilitli kapıyı açıp içeri daldı. Bu odayı unutmuş muydu? Koyu ahşap parke kaplı odanın ortasında üstü kitaplarla dolu yuvarlak bir masa vardı. Nasıl olur da bu odayı daha önce hiç görmezdi? Annesi bu odayı ondan sır gibi saklamış mıydı? Uzaktaki du-

varda başka bir kapı olduğunu fark etti.

Bu kapıyı açtığı anda ise kendisini tropik bitkilerle dolu büyük bir seraya inen, işlenmiş demirden spiral bir merdivenin tepesinde buldu. Cam tavanın altında, parlak renkli papağanlar uçuşuyordu. Merdivenden dikkatlice indi. Koku, ona Dublin'deki botanik bahçelerini anımsattı. Patricia en alt basamağa ulaştığında pişmiş toprak saksılar ve bahçe ekipmanlarıyla dolu uzun ve karanlık bir oda gördü. Oda, içinden geçtiği sırada otellerde gördüğünüz cinsten metal yüzeyler ve kocaman fırınlarla dolu bir mutfığa dönüştü. Mutfığın sonunda, gri renkli ve ahşap bir kapı bulunuyordu. Kapı zangırdıyordu. Patricia ilk defa bir korku hissine kapıldı. Kapının ardında olabilecek şeyler onu huzursuz etmişti. Tam kapı koluna dokunmuştu ki bir patlama oldu. Patricia kendisini Castle House'un önünde buldu. Rüzgârda durmuş, denize bakıyordu. Geri dönmüştü işte! Bir an için Buncarragh'taydı ama şimdi tekrar buraya dönmüştü. Çığlık atmaya çalıştı ama ses çıkartamadı. Uykusundan uyandığında rüyasındaki rüzgâr, pencerenin dışında uğuldamaya devam ediyordu.

Ertesi sabah kapı açıldığında farklı bir şeyler olduğunu biliyordu. Tepsinin manevrasıyla çay kaşığının fincan tabağına çarptığını duydu. Başını kaldırıp baktığında Bayan Foley yerine Edward'ı görmek onu şaşırttı. Elinde Patricia'nın kahvaltısını tutmuş, yatağın başında dikiliyordu. Patricia tepsiyi bırakması için avucunun içiyle yatağının üstüne vurdu. Yaşanan onca şeye rağmen görüntüsünden endişelendiğini fark etti. Yıkanmamış saçlarının tepesine nasıl yapıştığını, solgun, terli ve makyajsız tenini düşündü. Görünüşünü iyileştirmek için nafil bir çabayla saçını düzeltti.

“Nasıl hissediyorsun?”

Gözlerini adama dikti.

“Nerelerdeydin?” Kendi sesi adama göre kısık ve kuru çıkmıştı.

“Çalışıyordum. Meşguldüm. Biliyorsun işte.” Omuzlarını silktiler. “Bunlar daha çok annemin işi.”

“Çok ilgilendi, sağ olsun.”

Hiçbir şey demedi Edward. Patricia yüksek sesli tartış-

maları hatırladı. Tepside kendisini bekleyen çay fincanına uzandı. Edward aniden öksürdü. Gözlerini kaldırdığında Edward'ın kafasını salladığını fark etti.

“Ne var?” diye sordu. Edward sessiz olması gerektiğini belirtmek için işaret parmağını dudaklarının üzerine götürdü. Sonra öne doğru eğildi ve çay fincanını genç kadının elinden aldı. Tekrar başını salladı. “Bir bardak su ister misin?” Sesi hafifçe yükselmişti. “Tamam, sana bir bardak su getireyim.” Fincanı aldı ve odadan çıktı. Sahanlığı geçip banyoya gittiğini duydu. Elinde küçük bir su bardağıyla geri döndü ve boş çay fincanıyla beraber tepsiye bıraktı. “Bırakayım da kahvaltını yap.” Gözlerini iyice açıp başını kuvvetlice sallayarak birkaç defa daha çay fincanını işaret etti. Ardından kapıyı yavaşça kapatarak Patricia'yı yalnız bıraktı.

Az önce neler olmuştu öyle? Patricia önce tepsisine sonra da oda kapısının üzerinde pul pul dökülen boyalara baktı. Edward'a gerçekten güvenebilir miydi? Annesi çayına bir şeyler mi koyuyordu? İnanması çok güç bir fikirdi bu. Başının uykuyla ağırlaştığını hissetti. O anda, uyuşturucu madde etkisi altında olmanın tam da buna benziyor olabileceğine dair küçük bir kıvılcım çaktı. Bayan Foley neden gitmesini istemeyecekti ki? Edward'ın getirdiği sudan birkaç yudum aldı ve başını yastığa koydu. Sadece düşünmeye çalışmak bile yorucu gelmişti.

Sonraki iki gün boyunca kendisine verilen çayları içmekten kaçındı. Bazılarını komodinin içine döktü ama sonra, bu şekilde foyası ortaya çıkabileceği için, yatak ve duvar arasındaki boşluktan yere dökmeyi tercih etti; Bayan Foley halının yatak altında kalan kahverengi ve sıırıslıklam köşesini fark etmeden önce buradan gitmiş olmayı umarak.

İlk başta biraz daha güçlü, biraz daha uyanık hissetti kendini. Fakat sonra feci baş ağrıları, mide krampları ve ishal ile uğraştı. Bayan Foley iyileşmesine yardımcı olacağı vaadiyle onu çaya boğsa da Patricia bir damla dahi koymadı ağzına. Üçüncü günün sonunda kendini biraz daha iyi hissediyordu. Yatağın altındaki çay gölünün artık odaya taşabileceğinden veya alt kat tavanında fark edilebilir bir leke oluşturabilece-

ğinden endişelendiği için çayını artık banyoya dökmek istiyordu ama oraya kadar yürüyebileceğinden emin değildi. Yatağından kalkar kalkmaz başı öyle bir döndü ki bir adım daha atarsa yere kapaklanacağı kesindi. Dengesini sağlamak için yatağın başındaki sandalyeye tutunup odanın sabitlenmesini bekledi. Sandalyeyi bırakmadan, önce bir ayağını, sonra diğer ayağını attı ileriye. Hafif ve hızlıydı nefesi. Yatak odasının kapısını olabildiğince nazik bir şekilde açarak sahanlığa çıktı.

Basit hücresinde geçirdiği günlerin bulanıklığından sonra sahanlığın büyüklüğü ona çarpıcı geldi. Fincanı dikkatlice tutarak banyoya doğru bir adım attı. Halının üzerinde foyasını meydana çıkaracak bir iz bırakmak istemiyordu. Bir adım daha attı ve korkuluklara yaslanarak dengesini sağladı. Nefesini tuttu ve etrafı dinledi. Sadece rüzgâr ve uzaklarda bir martının bağırırları duyuluyordu. Bir ayağını dikkatlice diğerinin önüne koyarak, yavaşça banyoya doğru ilerledi. Kalbi güm güm atıyordu; kan basıncı tavan yapmış olmalıydı. Dili damağı kurumuştu heyecandan. Bir defa daha durdu. Dinmeyen fırtınanın sebep olduğu uğultuların ve tıkırtıların dışında bir ses duymak için dikkat kesildi. Sessizlik. Birkaç adım daha attı. Neredeyse ulaşmıştı. Bir döşeme tahtası gıcırdadı. Bardağı sımsıkı kavradı ve nefesini tuttu. Hiçbir karşılık yoktu. Birkaç adım daha attı ve hedefine ulaşmıştı artık! Tuvalete doğru eğildi ve çayı döktü. Bu tercihten hemen pişman oldu. Aptalın tekiydi! Neden lavaboyu kullanmamıştı? Sifonu çekerse Bayan Foley koşarak yukarı çıkacaktı. Çekmezse de çay orada, klozetin içerisinde suçunun delili olarak kalacaktı. Panikle-meye başladığı için kesik kesik nefes alıyordu şimdi. Bir anda banyonun içi aydınlandı. Arkasını dönen Patricia, Bayan Foley ile yüz yüze geldi ve bir çığlık kopardı.

“Bak sen, demek yataktan çıktın,” diyen yaşlı kadının sesinde herhangi bir duygunun izi yoktu. “Bu şey değil mi...” İhtiyar kadın lafını bitirmedi. Patricia kadının klozetteki bulanık çayı gördüğünü anladı. Bayan Foley’nin gözleri Patricia’nın elindeki boş fincana kaydı. Bayan Foley’nin dudakları gerildi ve sert, soğuk bir ifade takındı. Demek Edward gerçeği söylüyordu. Patricia kendini fena hissetti. Anlayamadığı ne-

denlerle de olsa gerçek bir tehlike içerisinde olduğunu fark etti. Tüm vücudunu nefes kesen bir korku sardı.

“Haydi seni odana geri götürelim, olur mu?” Bayan Foley cevap beklemiyordu. Kolunu Patricia’nın omzuna attı. Parmakları Patricia’yı sıkıca kavradı, sahanlıktan odasına onu biraz da zorla götürdü. Patricia tekrar yatağa döndü ve battaniyelerle iyice sarmalandı. Bayan Foley odadan çıkarken tatlı tatlı gülümsüyordu. “Bir şey istersen seslen yeter.”

Bir anahtarın oda kapısını kilitlediğini duyduğunda Patricia öylece tavana bakıyordu.

Hâlâ aynı sesli mesajı dinliyordu.

“Mesajı tekrar dinlemek için lütfen ikiye basın.”

Zach bırakmıştı mesajı. Tıpkı ona yalan söylediği zamanki gibi; sakin ve mantıklı geliyordu sesi. Hayat ona erkeklerden şüphe etmeyi öğretmişti ama bir şekilde Zach’le olan ilişkisinin farklı olduğuna inanmıştı. Geriye dönüp baktığında kendini kandırmayı seçtiğini anlıyordu. Elizabeth asla oğlunun hayatını sorgulamamış, ona yanıtlaması güç sorular yöneltmemişti. Gerçi bunları yapmamasın sebebi, oğluna sonsuz güven duymasından ziyade yüz yüze gelebileceği gerçeklerden korkuyor olmasıydı. Zach’in ergen yaşamına dair bildikleri, oğlunun paylaşmayı tercih ettiklerinden ibaretti. İş yerinde Laura ve Jocelyn genç oğulları hakkındaki korku dolu hikâyeleri anlatırken sessizce dinlemiş, kendisi ve Zach arasındaki ilişkinin başka türlü olduğunu anlatmıştı bir defasında. Arkadaşlarına “Oğlum bana her şeyi anlatır,” demişti. “Biz anne oğuldan ziyade ev arkadaşı gibiyiz.” Elizabeth ne kadar aptal olduğunu düşünerek gözlerini devirdi. Amerika’ya döndüğünde Laura ve Jocelyn’e oğlunun attığı bu kazıktan ve kendi kerizliğinden bahsedecek, iş arkadaşlarının keyiflenmesine ve böbürlenmelerine izin verecekti.

Bu esnada Elliot kendisini iki defa aramış ama kayda değer bir haber vermemişti. Zach’in telefonuna daha fazla mesaj bırakılmıştı ve görünen o ki beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Eski kocası, Elizabeth’in aklını okurcasına, Zach’in artık bir çocuk statüsünde değerlendirilmediğini

ve son görülmesinin üzerinden “kayıp” olacak kadar uzun bir süre geçmediği için polislerin onlara yardımcı olamayacağına söyledi. Amerika’ya dönüp çabalarında Elliot’a yardımcı olmayı bir kez daha teklif ettiyse de eski kocası, onu yapabileceği hiçbir şey olmadığı konusunda tekrar ikna etti. Elizabeth, orada ilgilenmesi gereken şeylerle ilgilenmeliydi. Kendine bir iş edinmek, biraz olsun aklını başka yöne çekebilirdi aslında ama sorun şuydu ki ziyaretinin asıl nedenine artık ilgi duymuyor, sıçanlar olmasa bile Convent Hill’e geri dönmek istemiyordu. Orada geçirdiği kısa sürede, terk edilmiş odalarda ihtiyaç duyduğu hiçbir şey bulunmadığını, mazide kalmış çocukluğuna ait New York’a götürmek istediği hiçbir eşya kalmadığını anlamıştı. Oğlunun durumu dışında düşünebildiği tek şey, kökenleri ve babası hakkında daha fazla şey öğrenebilme fırsatıydı. Annesi geçmişini saklamak konusunda o kadar iyi bir iş çıkarmıştı ki Elizabeth kendisini bir kral mezarı keşfetmiş ya da kazı sırasında altın parıltısı görmüş bir arkeolog gibi hissediyordu. Convent Hill’deki her şeye aşinaydı ama şimdi bilinmezliğin tadını da almıştı.

106

Göz kamaştırıcı kış güneşinin tetiklediği heves ya da Gillian ve Noelle’in monoton konuşmalarını dinleme korkusu -bu ikisinden biri- Elizabeth’in içindeki seyahat dürtüsünü tetiklemeye yetti. Elizabeth giyinik hâlde, uzandığı yatakta önceki gün kendisine teslim edilen büyük anahtarı inceliyordu. Anahtara bağlı yağlı bir ipin ucunda, üzerine zamanın birinde tükenmez kalemle “Castle House” yazılmış, buruşuk bir etiket vardı. Toparlanıp arabasına atlamak, rotasını planlamak, hayata nerede başladığını görmek... Bunların hepsi Buncarragh’ta oturup sıçanların ölmesini bekleme fikrinden çok daha cazip. Bir macera onun kafasını dağıtmasına yardımcı olabilir. Hem, emlak portföyüne katılan bu yeni evle ne yapacağına karar vermek, annesinin istenmeyen hazineler istifini temizlemekten daha ciddi bir iş. Kendisine ait koca bir ev daha olduğunu görmezden gelecek hâli yoktu. Cork bölgesinden bir emlakçıya yeni mülkünü satmak için yetki vermeden önce en azından kendisinin de gidip burayı bir görmesi gerekirdi.

Paçasını akrabalarından kurtarmak kolay olmayacaktı ta-

bii. Elizabeth yoğun ve yapışkan bir itirazlar yumağının içine düşmüş gibi hissediyordu. Batı Cork kırsalına uzanan kökenlerini keşfe çıkmak için senenin en iyi dönemi sayılmazdı. Oraya gittiğinde nerede kalacaktı? Kış mevsiminde pansiyonlar açık olamazdı. Ya dondurucu soğuklara veya Allah korusun, kar fırtınasına yakalanırsa ne olacaktı? Taşrada yollara tuzlama çalışması da yapmazlardı. Aradığı yeri nasıl bulacaktı ki? Orada havalı telefonlar ve uygulamalar işe yaramazdı. Hem neden gidiyordu? Orada ne bulacağını sanıyordu? Son soruyu cevapsız bıraktı. Bu insanlara kendi yaşamı hakkında gerekenden daha fazlasını anlatmak istemiyordu. Vasiyetten ve beklenmedik Castle House kazanımından bahsetmedi hiç. Buncarragh'tan serbest bırakılma müzakereleri sonrasında cep telefonu numarasını vermeyi kabul etti. Fakat bu numara bir Amerikan hattına kayıtlı olduğundan, akrabalarının masraf korkusu ile kendisini aramaktan imtina edeceklerini umuyordu.

Sonunda direksiyonun başına geçebilmişti. Yanındaki yolcu koltuğunda dayısından aldığı İrlanda haritası açık hâlde duruyordu. Noelle, gideceği yolları kırmızı kalem ile işaretlemişti. Elizabeth, Keane ailesinin kaldırıma dizilmiş üyelerine arabadan el salladı. Bu hâllerıyla, *Neşeli Günler* müzikalinin kötü, amatör bir yorumu gibiydiler. Nihayet gaza bastığında derin bir oh çekti. Patikada tanıdık bir yüz gördüğünde köprüünün sadece birkaç yüz metre ötesine geçmişti. Rosemary, elinde pazar çantaları ile karşıdan geliyordu. Esinti patlıcan rengi saçlarını havalandırıyor, üzerindeki ekose desenli palto kendi boyuna göre çok uzun kalıyordu. Yaşlı bir palyaçoyu andırıyordu bu hâliyle. Ne yapacağına karar veremeyen Elizabeth sağa çekti.

Pencereyi açıp "Rosemary!" diye bağırdı. Yaşlı kadın, akşam güneşinden korunmak için elini gözlerine siper etti.

"Benim, Elizabeth. Patricia'nın kızı."

"Ah tabii, sensin. Kusura bakma. Göremedim seni."

"Castle House'a gidiyorum."

Rosemary boş boş baktı.

"Foleyler'in mülkü. Annemi bulmak için gittiğin yer hani."

“Sana iyi şanslar o hâlde. Hatırladığım kadarıyla epey zor bir yolculuktu. Gerçi şimdi daha iyidir. Yepyeni yollar yaptılar. Artık giderken araban ha parçalandı ha parçalanacak diye endişelenmene gerek yok,” dedi ve güldü. “Peki neden gidiyorsun oraya şimdi?”

“Sadece, bir kez olsun görmek iyi olur diye düşündüm. Sonuçta doğduğum yer.”

Rosemary yüzünü buruşturdu. Endişeli görünüyordu. “Anlıyorum. Peki ama orada ne bulmayı umuyorsun?”

Elizabeth biraz şaşırmıştı. “Aslında tam olarak emin değilim. Galiba sadece görmek istiyorum.”

Rosemary başını salladı. “Peki o zaman, beklentini çok yükseltme. Her zaman sorulardan çok daha az sayıda cevap vardır. Yani benim tecrübem böyle.” Rosemary gülümsedi ve sanki dik kafalı bir atı dehliyormuş gibi boştaki eliyle arabaya bir şaplak attı. “Dikkatli git!”

Yollar sahiden gelişmiş olabilirdi ama trafik için de aynısı söylenebilirdi. Elizabeth Cork’a yaklaşırken akşam çökmeye başlamıştı bile. Yakında hava tamamen kararacaktı ve Mui-rinish’i gece karanlığında bulabileceğinden emin bile değildi. Diyelim ki buldu, geceyi nerede geçirecekti? Cork Havaalanı tabelalarını takip etmeye karar verdi. Böyle yaparak şehir trafiğinden sıyrılabilceğini ve orada illa bir otel bulabileceğini umuyordu.

Sade odasındaki yatağın üzerinde otururken ıslıl ıslıl aydınlatılmış terminal binasını gören pencereden dışarı baktı. Belki de yola çıkmadan önce yolculuğu hakkında biraz daha araştırma yapmış olmalıydı. Hayatının geri kalan kısmında bu yolculuğu tekrar etmesi pek olası değildi. Dünyanın herhangi bir yerinde bire bir aynısı bulunabilecek bir otelde kalmak, ona biraz israf gibi görünmüştü. Telefonunu şarja taktı ve dişlerini fırçalamaya gitti. Elektrikli diş fırçasının ısrarcı homurtularının arasında başka bir ses daha duyuluyordu sanki. Neydi bu? Telefonu tabii! Ağzındakileri hemen lavaboya tükürdü ve diğer odaya koştu. Ekrandaki isme baktı. Zach’ti bu!

“Alo! Alo!” Sesi telefonun diğer ucundakinin oğlu olması için yalvarıyor gibiydi. Bir an sessizlik oldu ve sonra...

“Selam anne.”

“Zach...” Elizabeth derin bir rahatlama ile yatağa çöktü. “Zach, nerelerdeydin sen? Ben, biz, senin için çok endişelendik.”

“Kusura bakma. İyiyim ben.”

“Bir daha asla böyle bir iş çevirme arkamdan. Ah, Zach. Neden bana yalan söyledin? Hangi cehennemdesin sen?” Rahatlaması çabucak öfkeye dönüşüvermişti.

“Ben şimdi... Kız arkadaşım ile birlikteyim.”

“Kız arkadaş mı? Ben...” Şaşkınlıktan bir şey diyemedi. İlgisini çeken şey, Zach’in güvenliği veya nerede olduğu değil, heteroseksüel olduğunu öğrenmek oldu. Oğlunun kendisine eşcinsel olduğunu söylediği ve kendisinin de bunu sorun etmediği bir senaryoya zihinsel olarak hazırlanmıştı. Gel gör ki Zach’in ağzından ‘kız arkadaş’ ifadesini duymak onu rahatlatmıştı. Eşcinsel olduğunu öğrendiği takdirde Zach’le aralarında geçecek konuşma için hazırladığı ama artık kullanmak zorunda olmadığı sözleri hatırladı. Neden bu kadar korkmuştu? Homofobik miydi yoksa? Yok, homofobik olduğuna inanmıyordu hiç. Onun esas sorunu, Elliot’ın bu durumdan bir zafer payesi çıkarma ihtimaliydi. Her neyse, artık böyle bir ihtimal kalmamıştı. Zach kızlardan hoşlanıyordu. Sersem bir sırıtış kapladı yüzünü.

“Kız arkadaşım burada yaşıyor ve ben sadece onu ziyaret etmek istedim.”

“Bana neden bunu söylemedin Tanrı aşkına?”

“Hayır demenden korktum.”

Elizabeth, hayır deme ihtimalinin hiç de az olmadığını kendisi de biliyordu. Kim olduklarını bilmediği bir aileyle zaman geçirmesi için oğlunun ülkeyi boydan boya uçarak geçmesi, düşünmeden evet diyeceği bir fikir değildi.

“Ama Zach, bunu bana söyleyebilirdin. E-postalar... Babandan geliyormuş gibi yazdığın o e-postalar... Onlara bahanen nedir peki?”

“Özür dilerim. Kötü bir niyetim yoktu. Kız arkadaşımı ziyaret etmeyi çok istiyordum.”

“Ve ayrıca, Tanrım, şimdi hatırladım bak! Senin gönderdiğin e-postalarda Elliot bana uçak biletlerinin parasını geri

ödeyeceğini söylüyordu! Bundan sorumlusun Zach. Bana her kuruşu geri ödeyeceksin, anladın mı?”

“Evet anne. Hepsini geri alacaksın. Söz veriyorum.”

“Nasıl olur da foyanın ortaya çıkmayacağını düşündün? Zach, sen aptal bir çocuk değilsin. En nihayetinde babanla konuşacağımı biliyor olman gerekir.”

Hattın diğer ucunda bir süre sessizlik oldu ve peşinden yalnız “Galiba,” sözcüğü duyuldu.

Elizabeth’in kalbi kırılmıştı. Hattın diğer ucundaki Zach’in o sırada ne hâlde olduğunu görür gibiydi. Başını öne eğik, bir omzu ileri çıkmış, ayakları hafifçe oynuyor. Elizabeth o an sadece oğluna sarılmak istedi. Saçını koklamak ve kendi kolları arasında oğlunun güvende olduğunu bilmek.

“Babana söyledin mi?”

“Evet.” Hafif bir sızı duydu. Demek önce Elliot’ı aramıştı.

“Ne dedi?”

“Bir-iki gün içerisinde gelip beni alacakmış.”

“Hangi cehennemdesin sen?”

“Sacramento’dayım.”

“Peki kız kim? Onunla nasıl tanıştınız?”

“Okulda tanıştık.” Yine kısa bir sessizlik oldu. “Ondan çok hoşlanıyorum.”

Elizabeth gülümsedi. “Peki, bu iyi bir şey tatlım. Sevin-dim senin adına. Ayrıca iyi olmana da çok sevindim. Bir daha asla ama asla bu aptalca şeyi veya buna benzeyen başka aptalca şeyleri yapamazsın. Anlıyor musun beni?”

“Evet anne.”

“Babana gidince beni ara, tamam mı?”

“Evet anne.”

“Seni seviyorum ve iyi olduğun için çok mutluyum. Korkutma beni!”

“Özür dilerim anne. Ben de seni seviyorum. Hoşça kal.”

“Görüşürüz.”

Kapatmak için küçük kırmızı düğmeye basar basmaz ağlamaya başladı. Bebeği tehlikede değildi. Ancak şimdi, yani iyi olduğunu öğrendikten sonra, oğlu için ne kadar korktuğunu kendisine itiraf edebiliyordu. Saatlerce karanlıkta uzanıp

bebeğinin minik göğsünün yükselip alçalışını izleyen, her süt kokulu ve sıcak nefes verışı için endişeyle beklerken kendi nefesini tutan anne. Görünen o ki Elizabeth hâlâ o kadındı. Acaba günün birinde işler daha kolay olacak mıydı? Hiç sanmıyordu.

Bir saat sonra, hak ettiği büyük bir kadeh kırmızı şarapla birlikte aşağı kattaki barda oturuyordu. Coldplay şarkılarının enstrümantal versiyonları çalıyor ve lobinin girişinde, anoreksik bir plastik ağacın ışıkları yavaşça yanıp sönüyordu. Yalnız seyahat ediyor olmak tuhaf geldi. Artık Zach için meraklanmıyordu. Evde bekleyen eşine dönmek için öğleden sonra içkisi diye tutturana bir akademisyen de yoktu etrafında. Uzun bir aradan sonra ilk defa dingin hissediyordu. Elizabeth şarabını yudumlayarak etrafına bakındı. Dört yaşlı kadın bir masanın etrafına oturmuş dedikodu yapıyor ve gülüşüyorlardı. Muhtemelen tatil sonrası hasret gideriyor ya da kış güneşinden istifade etmek için bir yerlere gidiyorlardı. Birkaç iş adamı karşılıklı oturmuş bira veya kahve içiyorlardı. Elizabeth, hangilerinin sahiden dost ve hangilerinin çalışma hayatının mecburen buluşturduğu iş arkadaşları olduğunu anlamaya çalıştı. Barda tek başına oturmak, onu dikkat çekici bir hâle soktuğu için yemek salonuna gidip tek kişilik bir masa istemektense odasında sandviç atıştırmanın daha akıllıca olduğunu düşündü. Kazağının cebindeki o tanıdık titreşimi hissettiğinde önündeki şarabı bitirmek üzereydi ve bir kadeh daha içip içmemek arasındaydı. Cebinden gelen yüksek sesli uyarı o, telefonu çekip çıkartana dek bardaki birkaç kişinin ilgisini üzerine çekmişti bile. Elliot. Suçluluk duygusu. Önce kendisi onu aramalıydı.

“Elliot. Kusura bakma. Seni aramak üzereydim.” Bardan çıkıp lobiye doğru yöneldi.

“Elizabeth. Selam. Seni aradı, değil mi?” Oğullarının nerede olduğunu öğrenmiş olmanın rahatlığından ziyade sesi öfkeli gibiydi.

“Evet. Aradı beni. Küçük aptal! Bunların hepsi bir kız içinmiş.”

“Kız mı?” Garip bir soruydu bu. Elizabeth hafif bir panik

hissetti. Önceki dinginliği uçup gitmişti.

“Evet. Bana öyle söyledi. Bir kızla buluşmaya gitmiş.”

“Sana bütün söylediği bu muydu?”

“Evet. Neden, ne oldu ki? Dinliyorum.”

“Kadın desek daha doğru. Anladığım kadarıyla bu kız arkadaş otuzlu yaşların ortasındaymış.”

Elizabeth’in nefesi kesildi. Dengesini sağlayabilmek için yakındaki metal sütuna tutundu. Oğlu daha ancak on yedi yaşındaydı.

“Ne dedin? Nereden biliyorsun bunu?”

“Çünkü bana söyledi. Kendinden daha büyük birisiyle olduğunu bilmenin beni daha az endişelendireceğini düşünmüş! Ne yapmamız lazım dersin?”

“Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum. Şu an elimin altında olsa onu boğabilirdim. Sütten çıkmış ak kaşık gibi konuştu benimle bir de. Kim bu kadın?”

“Hiçbir fikrim yok. Soyadının Giardino olduğunu biliyorum ama. Zach’i almak için yarın kadının evine gidiyorum.”

Giardino? Giardino. Bu isim Elizabeth’e neden bu kadar tanıdık geliyordu acaba? Ünlü birisi miydi? Gittiği bir mağazadan tanıyor olabilir miydi? Bir öğrencisi miydi yoksa? Cevabı hatırladığı an yaşadığı his, orada olduğunu fark etmediğiniz bir cam kapıya çarpmanın şaşkınlığına benziyordu.

“Michelle. Adının Michelle olduğunu söylemiş miydi?”

“Evet o! Tanıyor musun bu kadını?”

“Özel ders için eve gelen matematik hocası.” Kendisini ‘hani senin ısrarla istediğin’ dememek için zor tuttu.

“Ve sen hiçbir şey fark etmedin, öyle mi?” Sesinin tonu itham ediciydi.

“Bunu benim üzerime atmaya çalışma sakın. Her perşembe okuldan sonra geliyor. Normalde ben eve geldikten hemen sonra gidiyor evden.” Elizabeth biraz mide bulantısı hissetti. Michelle Giardino evden çıkmadan önce anorak montunun fermuarını çeker, saçlarını montunun yakasından kurtarır ve kapıya yürürken “Haftaya görüşürüz Zach!” diye içeri bağırdı. Bu sırada Zach, önündeki sehpa da ders kitapları açık, bağdaş kurmuş hâlde yerde oturuyor olurdu. Yerde... Kane-

pede... Onun yatağında... Bayan Giardino genç oğluyla mı oynayıyordu? Elizabeth o kadına, Zach'le... Bunu düşünmek bile istemiyordu ama... Yatması için mi para ödüyordu?

“Nereden bulmuştuk onu?”

“Okul! Onu bize okul tavsiye etmişti.”

“O zaman onları hemen bilgilendirmelisin.”

“Evet. Evet, tabii ki.” Dürüst olması gerekirse bunu yapmayacaktı. Yani en azından ilk işi kadını okula şikâyet etmek olmayacaktı. Oğlunun devam ettiği lisedeki öğrenci işleri ile konuşmaktan nefret ediyordu. Devamlılığın ne kadar önemli olduğu konusunda Elizabeth'e patronluk taslarken veya okul taksitinin geç ödenmesine dair Elizabeth'in bahanelerini dinlerken seslerinde hissettiği o yargılayıcı tondan hiç hoşlanmazdı. Okulla konuştuğu takdirde bu olayın bir şekilde kendi hatası olarak görüleceğini de biliyordu. Sadece kötü bir anne bunun olmasına izin verebilirdi. Michelle Giardino'nun güzel yüzü bir kez daha geldi aklına. İçini aniden bir öfke dalgası sardı. Kadını yakalayıp kendini beğenmiş suratına bir tokat atmak istiyordu. “Eh, en azından artık Zach'in neden bütün bunları bir sır gibi sakladığını biliyorum.”

113

“Asıl kızdığım o kadın,” dedi Elliot. “Oğlanda suç bulmuyorum. Demek istediğim, benim ilk kız arkadaşım da benden epey büyüktü.” Elizabeth'in kanı dondu. Elliot'ın bu sözlerinin onu bir şekilde yatıştırması mı gerekiyordu? Nasıl tepki vereceğini bilemediği için tepkisiz kalmayı seçti. Aralarındaki sessizliği hattın diğer ucundaki bir hışırtı sonlandırdı.

“Ben...” Konuşursa Elizabeth'i rahatlatmayı deneyecek ya da son cümlesini toparlamaya çalışacaktı sanki. Fakat sonra bu fikirden vazgeçmiş olsa gerek ki bir şey yokmuş gibi devam etti: “Zach'i aldıktan sonra tekrar ararım. Üçümüz beraber konuşuruz.”

Elizabeth kızmıştı. Elliot ebeveyn rolüne büründüğünde ona sinir olurdu. Kızgınlığını bastırarak konuşmayı seçti. “Evet. O zaman konuşuruz. Güle güle.”

“Tamam o hâlde. Hoşça kal.”

“İyi şanslar.”

“Sağ ol.” Kısa ve bezgin bir gülüşün ardından Elliot tele-

fonu kapattı.

Ertesi sabah, bir önceki günün parlak kış güneşi ve mavi gökyüzü hatıralarını silip götürdü. Alacalı gri bulutlar ıslak tarlalara sağanak yağmurlarını bırakırken kuvvetli rüzgârlar ağaçların çıplak dallarını sallıyorlardı. Otelin yemek salonu acıklı görünen misafirler ve onların tıka basa çantaları ile doluydu. “Rötar var.” “Bilgimiz yok.” “İptal olabilir.” Salonun genel havası ve yeterli masa olmaması, Elizabeth’i kâğıt bardakta bir kahve alıp arabasına gitmeye teşvik etti.

Yol Bandon’a kadar kolaydı fakat sonra Old Chapel isimli bir köyde yanlış bir dönüş yaptı. Kendisini nihayet bir tepenin üzerindeki bir kavşakta bulduğunda, tabelada yazan yer isimlerinden hiçbirisi hakkında bir fikri yoktu. Tekrar geldiği yönde geçtiği köye doğru giderken yol kenarındaki bir okulun rüzgârlı bahçesinde duran bir grup çocuk dönüp onu izledi. Bu sefer doğru yolu buldu. Kısa süre sonra Timoleague’deki kadim manastırın heybetli taş duvarlarının dibinden geçip biraz daha ilerledikten sonra kıyıda içeri doğru kıvrıldı. Elizabeth tekrar yanlış yöne sapmış olabileceğinden endişelense de sonrasında her iki tarafı ağaçlı bir yolun ardından kendisini tuzlu bir bataklığın üzerinden geçen bir şosede buldu. Şosenin diğer ucunda neredeyse bir kayadan yontulmuş gibi görünen kemerli bir köprü vardı. Köprünün ötesindeki çim alana ulaştığında haritayı kontrol etmek için arabasını durdurdu. Noel’le’in kırmızı kalem işaretleri Elizabeth’in onlara gittiğini söylemiş olduğu Muirinish köyünde bitiyordu. Fakat Muirinish denizden biraz içeride kalıyordu. Oysa esas gideceği yer deniz kenarındaydı. Duran arabanın ön camından etrafı izledi. Eve veya bir girişe benzeyen hiçbir şey yoktu etrafta. Ev belki de yıllar önce yıkılmış ve ona miras kalan tek şey artık bir moloz yığınıydı. El çantasını aldı. Keşif için arabadan çıkıp biraz yürümeye karar verdi.

Rüzgâr kuvvetliydi ama arabada o kadar uzun zaman geçirmişti ki yüzünü yalayan esinti ve denizden gelen tuzun tadı hoşuna gitti. Yol hafifçe kıvrılıp ağaçlar biraz daha sıklaştı. Derken ölü otlarla dolu bir boşluğa ulaştı. Biraz daha ilerlediğinde eski bir kapının, bir duvara yaslı paslanmış ka-

lınıtlarıyla karşılaştı. Eski bir patikanın veya araba yolunun girişi olmalıydı bu. Elizabeth bir an için tereddüt etti. Bu tür bir keşif için ne kadar hazırlıksız olduğunun farkına varmıştı. Spor ayakkabıları ve dar kotu sıırılsıklam olacaktı. Belki de önce gidip bir yerlerden yağmur çizmesi almalıydı. Hayır. İstedığı zaman arabadaki kuru kıyafetlerini alıp üstünü değiştirebilirdi. Belki en ideal şartlarda değildi ama elinde başka seçenek yoktu. Uzun adımlar atarak ve uzun otları ezmeye çalışarak yürümeye devam etti. Birbirine paralel iki dar izden ibaret araba yolundaki otların daha kısa olduğunu fark edince bu izlerden birinden devam etti. Böylece su birikintilerinden ve çamurdan kendini sakınabildi. Sağındaki alçak taş duvarın hemen arkasında yaşlı elma ağaçları, solunda ise yakın zamanda hayvanları otlatmak için kullanılmış gibi görünen eğimli bir çayır uzanıyordu. Denizin sesini duysa da yolu hafifçe tırmandığında, boylu boyunca uzanan sahili ancak görebilmişti. Böylesine güzel bir manzara ile karşılaşan Elizabeth'in nefesi kesildi. Bu dönem öğrettiği bir Keats sonesinden birkaç mısra geldi aklına.

*“Ah! Gözleri küskün ve yorgun olan,
Bayram ettir onları, Deniz'in enginliğinde.”*

115

Deniz. Sesi, kokusu, uzak falezlere çarptığı yerde köpüren beyaz kenarları. Annesi Patricia'yı düşünerek ufka daldı. O da burada durup manzarayı izlemiş miydi acaba? Elizabeth bu manzarayı ilk defa mı görüyordu yoksa bebek gözleri de bakmış mıydı buradan böyle? Aklından bunlar geçerken denizle bir kalenin kalıntıları arasına sıkışmış olan evi fark etti. İşte burası olmalıydı. Castle House. Bir coşku patlamasıyla mirasına doğru mümkün olduğunca çabuk yol aldı.

Elizabeth ne beklediğinden tam olarak emin değildi ama bu ev, beklediği o şey değildi. Bir malikâne kadar büyük veya bir yazlık ev kadar küçük değildi. Tanımlaması güç, daha iyi günler gördüğü belli olan, iki katlı bir yapı. Çatlamış soluk mavi boyalar, pencere ve kapı pervazlarından pul pul dökülüyor. Camların arkasındaki tül perdeler kararmış ve harap. Küçük bahçe kapısından sundurmaya giden yolu yabancı otlar kaplamış. Evin arkasında, kalenin hayalet gibi yükselen silu-

eti beliriyor ve rüzgâr evin duvarlarını çevreliyor. Elizabeth kendisini huzursuz ve endişeli hissediyordu. Korktuğu söylemezdi ama eve tek başına girmek istediğine de pek emin değildi. Birkaç küçük köpüksü bulut havada dönüyordu ve falezlere çarpan dalgalar tehditkâr biçimde kükrüyorlardı. Çantasını karıştırıp anahtarı buldu ve bir anlığına elinde tuttu.

İlk başta kilit o kadar sertti ki evin onu içeri almamaya karar verdiğine inandı ama aniden kararını değiştirmiş olmalı ki anahtar dönüverdi. Elizabeth kapı kolunu çevirdi ve kapı uzun bir gıcırtyla ardına kadar açıldı. Kasvetli iç mekâna baktı; tozlu zemin ölü sinekler ve arılarla kaplı, üst katın karanlığına doğru da bir merdiven uzanıyor. El yordamıyla bulduğu ilk düğme, ne büyük bir sürprizdir ki çalışıyordu. Ampulün zayıf ışığı holü aydınlattı. Elizabeth tamamen içeri girerek kapıyı arkasından çekti. Her iki tarafta da birer oda vardı. Önce bir kapıyı sonra diğerini açtı. Duvar kâğıdı dışında iki oda aşağı yukarı aynıydı; zemine gazeteler saçılmış, mobilya namına üzerine boya sıçramış bir sandalye kalmış geriye ve şöminenin önünde süpürülmüş kurum izleri. Adımlarının çıkardığı gürültüye şaşırarak, merdivenlerin yanından geçip açık bir kapıdan mutfığa girdi. Dolap kapaklarının birkaçı terkedilmiş gibi açık, tezgâhın üzerinde de ufak tefek, tozlu çanak çömlek yığınları duruyordu. Arkaya açıldığını tahmin ettiği kapıya yaşlı bir süpürge, sanki birisi temizlik yapmaya karar vermiş de sonra yapacak başka bir işi çıkmış gibi orada öylece dikiliyordu. Düğme bir kez daha işe yaradı ve tavandaki çıplak floresan ampul, çıtırdayarak hayata döndü. Parlak ışık altında, oda her nasılsa daha da soğuk göründü. Elizabeth ürpererek gerisin geri hole döndü. Merdivenleri inceledi. Yukarı çıkmak acaba güvenli miydi? Üst kat zemininin ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını merak etti. Yukarı çıkmasına gerek var mıydı? Ne arıyordu ki? Bu sadece terk edilmiş bir yapıydı ve ona bir zamanlar ev diyen insanlardan da ortada iz yoktu. Ne zamandır boş olduğunu merak etti.

Yenilgiyi kabul etmek istemeyen ve bu evde babasının izini bulmaya kararlı olan Elizabeth, çekinerek de olsa merdivenleri tırmanmaya başladı. Gıcırdayan döşeme tahtalarına

pencerelerin zangırtıları eşlik ediyor ve Elizabeth parmak uçlarında yürüyordu. İçinde dolandığı evi rahatsız etmekten çekiniyordu adeta. Üst kat neredeyse zifiri karanlıktı. Düğmeye bastı ama bu sefer şansı yaver gitmedi. Aşağıdaki ışığa doğru inmek için hazırlanırken bir ses duyduğunu sandı. Herhangi bir ritmi olmayan bir tıklama sesi. Merdivenlerin karşısındaki yatak odasının kapısından geliyordu sanki. İçindeki merak bir şekilde korkusunu yendi ve sahanlığı aşp sesin kaynağı olan odaya yöneldi. Bir an sessizlik oluyor ama sonra tekrar başlıyordu. Pat, pat, pat. Sessizlik. Elini kapı koluna koyarak kolu çevirdi. Duraksadı. İki derin nefes aldı ve sonra kapıyı iterek açtı. Önce uzun tırnaklı ayakların yerde hareket ettiğini gördü ve peşinden bir güvercin çırpınarak üzerine atladı. Yüzünü yalayıp geçen kuşun vücut ısını hissetti. Elizabeth bir çığlık kopardı. Merdivenlerden koşar adım inip kendini kapının dışına attığı anda, orada durmakta olan bir adama çarptı. Bir çığlık daha kopardı.

“Özür dilerim, özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim.” Adam birkaç adım attı geriye doğru. Kalbi çılgınca atan Elizabeth, olası saldırganı incelemeye koyuldu. Ondan biraz daha uzun ve muhtemelen aynı yaşlardaydı; koyu renk, kısa saçları, yakasız bir gömleğin üzerine yeşil renkli, eski püskü bir v-yaka kazak. Pek tehlikeli bir tipe benzemiyordu.

Hâlâ nefes nefese olan Elizabeth “Beni çok korkuttunuz,” dedi. “Az önce bir güvercinin saldırısına uğradım ve kimseyi görmeyi de beklemiyordum.”

Adam gülümseyince Elizabeth onun beyaz ve düzgün dişlerine takıldı. Alıcı gözle bakınca adamın düzgün bir fiziği olduğunu fark etti. Hatta onu yakışıklı olarak tanımlayabilirdi bile.

“Işıkların yandığını gördüm. Aşağıdaki çitlerde çalışıyordum.” Ev ve deniz arasında uzanan alanı işaret etmişti. “Bu arada, adım Brian.”

“Ben de Elizabeth.” El sıkıştıkları zaman Elizabeth adamın derisinin sertliğine şaştı. Birisinin avuç içinden ziyade kösele ya da meşini andırıyordu.

“Tanıştığımıza memnun oldum Elizabeth. Böyle kötü bir

günde hangi rüzgâr attı seni buraya?”

“Şey.” Elizabeth anahtarı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti.

“Ben burada doğdum.”

“Gerçekten mi? Bu harika.”

“Evet, babamın evi burası. Edward Foley. Onu hiç tanımadım ve burayı da bilmiyorum. Ben çok küçükken ölmüş o.”

“Edward Foley mi? Onun ölü olmadığına eminim.”

Güvercin kaçmaya çalışırken evin içinden bir patırtı sesi geldi.

Sanki birisi bir düğmeyi kapatmıştı. Bayan Foley konuşmayı kesti. Baraj kapakları kapanmış ve kelime akışı durdurulmuştu. Hâlâ odaya tepsiyle giriyor ama ağzını bıçak açmıyordu. Artık Edward'ın işaretleri de yoktu. Tatlı sözler, havadan sudan sohbetler, yatıştırıcı laflar hepsi bitmişti. İfadesiz ve dilsizdi şimdi. Patricia başlarda cesaretsizdi, güçlendikçe sorularına cevap alması gerektiğine karar verse de konuşmayı reddeden kadından cevapları alamayacağını anladı.

“Telefon etmem lazım.”

“Kıyafetlerim nerede?”

“Neden gitmeme izin vermiyorsunuz?”

Gerçekte Patricia hâlâ çok zayıftı. Artık çay içmeyi bırakmış ve tepsideki her şeyden şüphe ediyordu. Çorbalara ve yahnilere dokunmuyor, tereyağının tadı bir garip geldiğinden ekmeğin sadece kenarlarını kemiriyor, az yedikçe de iştahı kapanıyordu. Ara sıra yataktan kalksa da adımları küçük ve tedirgindi. Ani hareket ettiği her defasında hemen başı dönüyordu. Gardıropta eski bir battaniye bulmuştu. Pencerenin kenarına oturup bu battaniyeye sarılı hâlde hareketsiz oturuyordu. Gökten geçen karanlık bulutları gördüğünde ve falezleri döven devasa dalgaları izlediğinde, rüzgârın kesintisiz uğultusu ve pencerelerin zangırtısı daha katlanılır oluyordu.

Alnını soğuk cama dayayıp kaçmayı hayal etti. Pencereden verandaya, oradan da yere atlıyordu. Diğer senaryoda Bayan Foley'yi alt edip merdivenlerden koşarak iniyor ve evi mutfak kısmından terk ediyordu. Elbette bu planlar asla haya-

ta geçmeyecekti. Yeterli kuvveti olmadığını biliyordu, olsaydı da ayaklarında hiçbir şey yokken ve sadece bir battaniyeyle ne kadar uzağa gidebilirdi ki? İçki içtikleri yer çok uzaktaydı ve köye giden yolu da bilmiyordu. Edward ona Foley atalarının kaleyi buraya yapmalarındaki temel sebebin ulaşım güçlüğü olduğunu söylemişti. Buraya ulaşması da buradan çıkması da çok zordu. Buncarragh'ı ve orada neler olduğunu hayal etti. İnsanlar onun nerede olduğunu düşünüyordu acaba? Kim-senin sahiden umurunda mıydı? Yoksa herkes kendi hayat gairesi içinde yokluğunu dahi fark etmemiş miydi? Gariptir, sadece Convent Hill'i düşündüğünde ağladı; boş odaları, sulanmamış saksı bitkilerini, buzdolabının kapağında kararıp kuruyan peyniri. Kendi yalnız yaşamını özlemişti. Onu bu korkunç yere getiren yalnızlık, şimdi bakınca büyük bir saadet hâli gibi görünüyordu.

Bir öğleden sonra yatakta uzanmış uyku uyanıklık arasındayken bir gürültü duydu. Evin içinden gelmiyordu. Daha dikkatli dinledi. Bu bir motor sesiydi ve arkadaki çiftlik avlusundan geliyor gibi de değildi. Bu bir araba motoruydu! Yataktan ok gibi fırlayınca neredeyse düşüyordu. Bedeni bu denli gayrete hazır değildi. Tül perdeyi çekip evin yan tarafındaki yolu görebilmek için boynunu iyice uzattı. Duvarın önünde bir arabanın kaputunu görebiliyordu. Küçük ve mavi bir Fiat'tı bu. Rosemary'nin böyle bir arabası vardı! Patricia daha fazla şey görebilmek için yanağını cama iyice yasladı. Bir paltonun etekleri çırpınıyordu. Hardal rengiydi. Rosemary'nin kahverengi kadife yakalı paltosuydu bu. Rosemary onu kurtarmaya gelmişti işte! Parmak eklemleriyle cama cesaret edebildiği kadar sertçe vurdu. "Rosemary, buradayım! Rosemary!" diye bağırdı. İmbatın eteklerini uçuşturduğu palto, olduğu yerde dalgalanıyordu. Tekrar pencereye vurdu. "Rosemary. Benim, Patricia. Rosemary! Buradayım, hey!" Palto hareket etti ve arkadaşının yüzü bir an için görünür oldu. Fakat sonra el salladı ve arabasına tekrar girmek için eğildi. Gidiyordu! "Hayır. Rosemary! Ben buradayım. Bak, burada." Odanın içinde koştu ve beyhude bir çabayla kapı koluna asıldı. Hâlâ kilitliydi.

Çılgına dönen Patricia yatağın yanındaki sandalyeyi kaptı

ve sandalyenin bir ayağını geçirdiği camı kırmayı başardı. Gürültü ve şiddet onu sarsmıştı. Sandalyeyi bırakmadan ve kırık pencereye koşmadan önce bir an durdu. “Rosemary!” Kuvvetli rüzgâra doğru adeta uluyordu. Ancak artık çok geçti. Dehşete kapılmış Patricia mavi arabanın yavaş yavaş uzaklaşmasını izliyordu. “Hayır. Buradayım, bak.” Sesi artık bir fısıltıdan halliceydi. Avucunu cama bastırdı ve yere yığıldı. Patricia, ağzı ardına kadar açılmış bir şekilde inleyerek ağlarken vücudu da hıçkırıklarıyla sarsılıyordu. Kurtuluşa çok yaklaştıysa da ağlamasının sebebi yalnızca kaçan fırsat değildi. Bunlar, birinin kendisini gerçekten umursadığını öğrenen bir kadının rahatlatma gözyaşlarıydı. Rosemary, şapşal ve komik Rosemary bir başına kalkıp taa Buncarragh’tan gelmişti çünkü arkadaşı için endişelenmişti. Patricia kendini yatağa attı ve uyuyakalana dek gözyaşlarını yastığa akıtmaya devam etti.

Elindeki kırmızı ve beyaz renklerde kurulama bezini sallayarak odaya dalan Bayan Foley tarafından uyandırıldı. Yaşlı kadının saçları başı birbirine girmişti. Sandalyeyi yerden alıp tekrar yatağın yanına koydu. Sonra bütün dikkatini Patricia’ya yöneltti. Bayan Foley’nin yüzü öfkeyle kızarmıştı, konuşurken ağzından tükürükler saçıyordu.

121

“Uslu durmayı öğrensen iyi olur Küçük Hanım. Bir daha böyle saçmalarsan seni yatağa bağlarım. Duyuyor musun beni? Ellerini ve ayaklarını! Kıymetli Edward’ın bile kurtaramaz seni! Anlıyor musun beni?”

Bu, Patricia’nın daha önce görmediği bir Bayan Foley’ydi. Çılgın ve tahmin edilemez, yani tehlikeli görünüyordu. Kurulama bezi yumrukları arasında sıkıca bükülmüştü. Patricia, yaşlı kadını kümeste tavuğun boynunu sıkarken gördüğü geceyi anımsadı. “Beni anlıyor musun?” diye tekrar sordu.

“Evet,” diye fısıldadı Patricia ve sonra biraz daha yüksek sesle “Anlıyorum,” dedi.

“İyi. Camı da değiştirmiyorum.” Yaşlı kadın kırık pencereye doğru öfkeyle salladı elini. “Belki bu biraz aklını başına getirir.”

Kapıyı çarpıp anahtarı çevirdi.

Patricia ne kadar süre yalnız kaldığını veya o anda saatin

kaç olduğunu bilmiyordu. Kapı tekrar açılıp Edward odaya girdiğinde dışarısı artık karanlıktı. Bir parça karton taşıyordu kucağında. Gözleri kızarmış ve şişmiş olsa da umurunda değildi.

“Pencereyi onarmaya geldim.” Fısıltıyla konuşuyordu adam. Patricia bu yaptığını annesinin bilip bilmediğini merak etti.

Odayı geçti ve karton levhadan kare biçiminde bir parça yırtmaya koyuldu.

“Gelen, arkadaşım Rosemary’ydi. İnsanlar beni arıyor. Gitmeme izin vermeniz gerekecek. Eve gitmeliyim Edward.” Patricia yalvarıyordu. “Beni burada alıkoyamazsınız. Bu yanlış!” Adamın kendisini anlamasını istiyordu.

Edward yüzünü döndü ve yatağa yürüdü. “Annemi üzmemelisin. Lütfen. Anlamıyorsun Patricia. Onu sinirlendirmemelisin. Bu sadece senin için işleri daha da kötüleştirecektir.”

Ölüm gibi ciddi geliyordu sesi. Patricia titriyordu ama bunun sebebi kırık pencereden dolan soğuk da olabilirdi Edward’ın hissettirdiği korku da. Bayan Foley ne kadar ileri gidebilirdi?

Günler geçmeye devam etti. Acaba kaç gün? Patricia hiç emin değildi. Hava aydınlanıyor, kararıyor, günler penceresinden geçip gidiyordu. Rüzgâr bazen evin saçaklarında hafifçe ıslık çalarken, bazen de pencereleri zangırdatarak evin etrafında kükrüyor, Patricia’yı uyandırıyor ama asla tamamen durmuyordu. Patricia sessizliğin neye benzediğini güçlkle anımsıyordu artık. Bir veya iki kez bir arabaya ait veya benzer sesler duyduğunu sandı. Aslında bunlar sadece kabaran denizin veya dallardaki rüzgârın sesiydi. Boş gardırobun içinde bazı eski dergiler bulup bunları, sanki bir vazifeymiş gibi, dikkatlice okudu. *People’s Friend*, *Woman’s Weekly*. Bayan Foley’nin sevebileceği türden dergiler değildi bunlar. Bol bol aşk hikâyesi okudu; Afrika’da hayat kurtarıırken doktorlara âşık olan hemşireler, kızıl saçlı köylü kızlarını kaçırıp onları fundalıklara atan İskoç kabile reisleri. Her türden senaryo mutlaka mutlu sonla bitiyordu. Patricia kendi garip hikâyesinin nasıl sonuçlanacağını hiç bilmiyordu. Onu sonsuza ka-

dar burada tutamazlardı. Hem bunu neden isteyebilirlerdi ki? Mantıklı gelmiyordu hiç.

Bir sabah Bayan Foley her zamanki gibi odasına geldi ve tepsiyi yatağın kenarına bıraktı. Patricia onu görmezden geldi. Soru sormanın hiçbir faydası yoktu. Yaşlı kadına kaç defa Rosemary'den bahsetmesi, arkadaşına ne söylediğini anlatması için yalvarmıştı? Buna rağmen Bayan Foley hiçbir şey söylememişti. Patricia'nın bir çatal değdirdiği yemekleri getirip götürmeye devam ediyordu yalnızca.

Bayan Foley işaret parmağıyla tepsiye vurdu. "Mektup var sana." Bir ses duymanın şaşkınlığını yaşayan Patricia, elindeki fincan ve fincan altlığının sarsılmasına engel olamadı. Düşüncelerini toparlayıp cevap vermesine fırsat kalmadan yaşlı kadın kapıyı kilitleyip çıktı.

Dört zarf vardı; ikisi beyaz, biri mavi diğeri ise açık sarı. Noel veya doğum günü kartlarına benziyorlardı. İlkini açıp içindekini çıkardı. Kartın ön yüzünde kumru olması muhtemel iki kuşun resmi vardı. Gagaları ile uzun, kırmızı bir kurdeleyi "Tebrikler." yazacak şekilde kıvrıyorlardı. Ne kadar tuhaf. Patricia kartı açtı. Üstte matbu baskı "Bir ömür boyu mutluluklar." yazılıyken alt tarafa da el yazısı ile bir not eklenmişti. "Her ikiniz için de çok mutlu olduk. Seni ve Edward'ı tebrik ederiz. Lütfen ziyaretimize gelin. Sevgiler, Gillian ve Jerry." Patricia ne düşüneceğini bilemedi. Deliriyormuş gibi hissetti. Midesi gerildi ve nefesi hızlandı. Bir sonraki kartın kapağında güllerden yapılmış bir çelenk üzerinde düğün çanları resmedilmişti ve içinde de Carol Daunt'tan gelen bir not vardı. Carol Daunt mu? Okuldayken bile arkadaş değillerdi. Neden bir kart yollasındı ki? Üçüncüsü bir havucu paylaşan iki tavşanın karikatürüydü. Rosemary'nin "Bahçenizde boy boy çocukların koşturmasını dilerim!" diye başlayan mesajı şöyle devam ediyordu: "Seni göremediğim için çok üzgünüm. Umarım şimdi çok daha iyi hissediyorsundur. Her ikinizin adına da çok mutlu oldum. Beraber uzun ve mutlu hayat dilerim size." Çılgınlıktı bu. Sabırsızca dördüncü zarfı da yırtarak açtı. Rosemary'nin ailesinden geliyordu. Onlar da bu sevinci paylaşıyorlardı. Patricia tepsiyi iterek yataktan kalktı ve eliy-

le kapıyı yumruklamaya başladı. “Bayan Foley! Neler oluyor? Bayan Foley!”

Merdivenlerdeki ayak seslerinin ardından kilidin tanıdık sesi geldi. Edward’ın annesi önünde hareketsiz duruyordu. Meydan okuyan gözlerle bakıyordu genç kadına. Bayan Foley bir anda yüzünü yumuşattı ve son derece sakin bir sesle “Senin için ne yapabilirim canım?” diye sordu. Patricia nereden başlayacağını bilemiyordu. Ağzını açıp kapattı ama hiçbir şey söyleyemedi. Sonunda tebrik kartlarını alıp Bayan Foley’nin yüzüne tuttu.

“Bunlar nedir böyle? İnsanlar neden bunları gönderiyor?”

“Sanırım insanlar senin adına mutluluk duyuyor.”

“Mutluluk mu? Ne için peki? Evli filan değilim ben. Beni burada esir tutuyorsunuz. İnsanlara ne yalanlar söylediniz böyle?”

“Edward seni çok seviyor. Sen bunu ne kadar çabuk anlarsan hepimiz normal hayata o kadar çabuk geçeriz.” Bayan Foley sustu ve iki kadın bakiştılar.

“Delilik bu. Delilik! Aklınızı kaçırmışsınız siz!” Patricia bir çığlık kopardı ve kartları avuçlarının içinde ezdi. Ayakları çıplaktı. Üzerindeki yegâne şey olan gecelik bile kendisinin değildi. Genç kadının gözlerine bakan Bayan Foley’nin yüzü duvar gibiydi. Yavaşça bir ayağını ötekenden ayırdı ve sanki Patricia’ya kendisini geçmesi için meydan okuyormuş gibi hazırladı vücudunu. “Karar senin canım.” dedikten sonra topukları üzerinde dönüp kapıyı kilitledi.

Saatler geçti. Ağlama nöbetlerinin arasına uyku molaları girdi. Hava karardı, Patricia kalkıp lambayı açmakla uğraşmadı. Işığı akşam yemeğini getiren Bayan Foley açtı ama Patricia onun peşinden söndürdü hemen. Gecenin karanlığında unutulmak ve görünmez olmak istiyordu. Akşam yemeğine hiç dokunmadı. Patricia açlıktan ölmesinin ne kadar süreceğini merak etti. Edward ve annesi buna göz yumarlar mıydı? Herhalde ölmeden önce onu bir hastaneye yetiştirirlerdi. Orada yardım isteyebilir ve bu ıstıraba bir son verebilirdi. Belki de Foleyler doktorlara onun delirdiğini söylerlerdi ve Patricia delirmediğini ispat etmek için çırpındıkça daha da delirmiş

gibi görünürdü. Filmlerde her zaman böyle olurdu.

Patricia kapının çalınmasına aldırtış etmedi önce. Edward ve Bayan Foley'nin çekiçle bir şeyler yaptığını düşündü ama sonra sesleri duydu. Bu bir adamın sesiydi! Üstelik bu adam Edward değildi. Kapıyı çalan kişi olmalıydı konuşan. Evde bir ziyaretçi vardı! Yere çöktü ve kulağını kapıya yapıştırdı. Sahiden de Bayan Foley ile bir yabancının sesi geliyordu. Evin önündeki kapılardan biri açılıp kapandı. Patricia ayağa kalktı. İşte şimdi dikkat çekme şansı geçmişti eline. Gelen her kimse, insanlara onun burada olduğunu haber verebilirdi. Gürültü çıkarabileceği bir şey bulmak için odayı aradı. Fakat sonra ayakları ile zemine sertçe vurmaya karar verdi. Hemen altındaki odada oturuyor olabilirlerdi. Gürültüyle debelendikten sonra durdu ve dinledi. Merdivenleri tırmanan ayaklar, bağırان bir insan sesi bekledi ama ev sessizliğe gömülmüş gibiydi. Evden çıkmışlar mıydı yoksa? Koridordan geçişlerini duyması gerekmez miydi? Tekrar debelendi ama yine bir tepki alamadı. Patricia eliyle kapıyı yumruklasa da herhangi bir karşılık yoktu.

“İmdat!” diye bağırdı ve kapıya olanca kuvvetiyle vurdu. Sessizlik. Nasıl olurdu da kendini duyuramazdı? Kapıyı tekrar yumrukladı ve yardım çığlıkları attı. Hiçbir karşılık yoktu. Yanılıyor muydu yoksa? Sesleri kendisi mi uydurmuştu? Dönüp yatağına uzandı.

Kısa bir süre sonra yine bir kapıda ve peşinden de holde aynı adamın sesini duydu. Kendisi uydurmamıştı demek! Tekrar kapıya koşarak ahşap yüzeyi yumruklamaya başladı. “İmdat! Lütfen yardım edin!” Yine bekledi ama duyduğu tek ses ön kapının kapanmasıydı.

Pencereden dışarı baktığında bir rahibin ince çakıl yoldan aşağı doğru dengesizce bisiklet sürdüğünü gördü. Faydası olmayacağını bile bile pencereye vurdu. Kurtarıcısı gitmişti bile. Bayan Foley'nin gelişi için kendini hazırladı. Hiç şüphe yoktu ki yaşlı kadın merdivenlerden yukarı koşturacak ve böyle bir patırtı yaptığı için onu haşlayacaktı. Fakat gelen giden olmadı.

Saatler sonra kapı yavaşça aralandı ve Bayan Foley komodinun üzerine nazikçe bir fincan çay bıraktı.

“Susamış olabileceğini düşündüm.”

Patricia kadının yüzüne bakamadı.

“Bugün Rahip Manning sürpriz yaptı. Edward’ın yeni gelini ile tanışmak istemiş.”

Kendisini tutamayıp Bayan Foley’ye dehşetle baktı. İşler artık iyice çığırından çıkmıştı. Bayılacak gibi oldu.

Yaşlı kadın, daha önce çalışıldığı belli olan bir kayıtsızlık havası ile kapı kasasına yaslanmıştı.

“Korkunç bir sinir krizi geçirdiğini izah ettim pedere. Çok üzüldü tabii. Son derece anlayışlıydı. Senin için beraberce dua ettik. Kendini daha iyi hissediyor musun Patricia?” Bayan Foley’nin sesi sahte bir endişeyle titriyordu.

Patricia bu kadından olabildiğince uzaklaşmak istedi. Odanın köşesine koştu ve yüzünü duvara dayadı. Dişlerini öfke ve hayal kırıklığıyla sıkıyordu.

Odanın öteki ucundan sakın bir ses “Ah, işte duanın gücü,” dedi. Peşinden kilidin sesi geldi.

Aşağıda bir kapı açılıp kapandı ve *The Late Late Show*’un program müziğinden kısa bir parça duydu. Cumartesi. Demek bugün günlerden cumartesiydi. Buncarragh’taki evlerinde, annesi aşağıda televizyon izlerken Patricia kendi yatak odasında kaç gece uyumuştur? Evlerinde oturmuş, yüzleri televizyondan yansıyan ışıkla aydınlanan tanıdıklarını düşündü. Oysa Buncarragh’taki tanıdıklarından hiçbiri, onu karanlıkta yalnız ve biçare yatarken hayal ediyor olamazdı.

Tekrar uykuya dalmış olmalı. Birinin omzuna nazıkçe dokunması ile uyandı. Gözlerini araladığında gördüğü ilk şey, Edward’ın sahanlıktan odasına dolan ışığı kesen geniş yüzü oldu.

“Edward?”

“Sessiz ol, yoksa duyacak seni,” diye aceleyle fısıldadı. Peşinden, yüzünü o kadar yaklaştırdı ki adamın nefesini yanağında hissedebiliyordu. Yavaşça ve sessizce konuşuyordu. “Yarın gece. Hazır ol. Ve yemeğini ye. Artık yemek güvenli.” Olduğu yerde doğruldu ve kapıya yöneldi. Kapıdan çıkmadan hemen önce omuzunun üstünden fısıltıyla “Yarın gece,” diye tekrar etti.

Patricia'nın gözleri karanlığa daldı. Yarın gece ne olacaktı? Dört gözle beklemesi mi yoksa korkması gereken bir şey mi gelecekti başına? Edward'a güvenebilir miydi? Günlerdir olmadığı kadar ayık hissetti kendini.

Patricia'nın tepsisini almaya gelen Bayan Foley, çocukla konuşmuş gibi bir tavır takınarak "Aferin benim kızıma," dedi. "İşte böyle devam et. Yakında kendine gelip ayağa kalkacaksın."

Patricia gülümsedi ama hemen ardından da kendisinin yatalak olmadığını, Bayan Foley'nin de kendisini insanlığa adanmış bir Florence Nightingale değil, bir nevi gardiyan olduğunu anımsadı. Yüzünü duvara döndü ve yaşlı kadın da odayı terk etti.

Beklerken sanki zaman daha da yavaş akıyordu ama... Patricia neyi bekliyordu? Edward ne demek istemişti acaba? Gün ışığı yerini akşam karanlığına bırakırken Patricia hâlâ bekliyordu. Bir işaret filan olacak mıydı? Ya bu işareti kaçırırsa? Yok, uyumayacaktı. Edward ona hazır olmasını söylemişti.

Akşam yemeği gelip geçti ama hiçbir şey olmadı. Belki Edward yanıliyordu veya bir değişiklik olmuştu. Yatağına oturdu ve sıra dışı bir şeyler duymak için etrafı dinledi.

Bütün kararlılığına karşın uyuyakaldı. Uyandığında birisi ışığını kapamış, perdeleri çekmişti. Tekrar açtı. Yatağında otururken bazı sesler duyar gibi oldu. Konuşmalar heyecanlı veya sıkıntılı gibiydi ve sanki evden biraz uzak bir yerlerden geliyordu. Yatağından fırlayıp dışarı bakmak için pencereye koştu. Bir an için rüzgâra karşı eğilmiş hâlde Bayan Foley'yi gördü. Geceliğinin üzerine bir palto çekivermiş, birilerine bağıırıyordu. Cesareti yerine gelen Patricia, iyice cama yaslandı. Edward'ın daha da uzaktan gelen sesini işitebiliyordu. Evin yanına yansıyan ışığın hareketlerinde bir tuhafılık vardı. Düzensiz, turuncu bir parlaklık... Bayan Foley tekrar meydana çıktı. Bu defa ağır görünümlü birkaç kova taşıyordu. Yangın vardı! Bir yerlerde bir yangın çıkmış olmalıydı. Acaba Edward'ın kastettiği şey bu muydu? O an gelmiş miydi? Beklediği kaçma fırsatı eline geçmiş miydi? Kapıya koştu ve açmayı denedi. Kilitli değildi! Yerde, kapının hemen önünde kahverengi

tüvit bir ceket ile yıpranmış siyah deriden eski bir ayakkabı duruyordu. Edward! Bunları bırakan ondan başkası olamazdı. Patricia, kendine biraz büyük gelen ayakkabıları ayaklarına ve epey ağır gelen ceketini de sırtına geçiriverdi. Merdivenlerin tepesinde durup aşağıyı dinledi. Sesler hâlâ evin dışından geliyordu. Düşmemek için korkuluğa tutunarak olanca hızıyla aşağı indi. Bayan Foley evin önünde olduğundan Patricia mutfağa yöneldi. Biraz başı döner gibi oldu. Masanın yanındaki sandalyelerden birine yaslandı ve dikkatlice arka kapıya yürüdü. Tam kapıya vardığında kilitli olabileceğinden şüphe etti. Kalbi ağzından çıkacak gibiydi. Mandalı kaldırdı, itti ve rüzgâr eski kapıyı hemen yüzüne çarptı.

Patricia kendisini dışarı attığında serin akşam havası yüzünü kesti. Boğulmak üzereyken yüzeye çıkmış bir adam gibi temiz havayı adeta yutarak içine çekiyordu. Dışarıda olmaktan dolayı başı dönmüş, hatta basbayağı coşku hissetmişti.

Duvara yakın durarak avludan yola doğru ilerledi. Daha görmeden önce alevlerin ısını hissedebiliyordu. Köşeyi döndüğünde, yangının meyve bahçesinde olduğunu gördü. Turuncu alev şeritleri gece göğüne karışıyordu. Aniden bir hortumla boğuşan Edward ve annesi belirdi. Patricia kendini tekrar gölgelere attı. Dosdoğru araba yoluna çıkıp koşmanın kendisi için çok tehlikeli olduğunu biliyordu. Meyve bahçesinin arkasından çayırları dolanıp yeniden araba yoluna çıkması lazımdı. Başını önüne eğip hayvanları sağdıkları tarafa fırladı ve oradan da çayırlara geçti. Bir şeyler görmek artık çok daha zor olsa da alevlerin parıltısını sağında tutarak ilerlemeye devam ettiği takdirde doğru istikamette olduğunu anlayabiliyordu. Çayırdaki ıslak otlara dalıp yolunu kısaltmaktansa dar bir patikayı takip etmeyi tercih etti. Bir ayağını diğerinin önüne koyarak daha düzgün olan yerlere basmaya çalışsa da daha şimdiden nefesi kesilmiş ve yorulmuştu. Adrenalinin etkisi azaldıkça ve kendisi için tamamen yabancı arazilerde ilerlemeye çabaladıkça durumun vahameti artıyordu. Patika hafifçe yokuş aşağı inmeye başlamıştı ve dönüp yangına baktığında görebildiği tek şey, çok yükseklerle çıkan küçük kıvılcımlardan ibaretti.

Patikadaki çamur yoğunluğu artıyor ve ayakkabılarına soğuk su sızıyordu. Umurunda değildi. İlerlemekten başka seçeneği yoktu. Sert otlar çıplak bacaklarını kırbaçlıyor ama yola yaklaşmış olduğunu da hissediyordu. Yönünü tayin edebilmek için durdu. Meyve bahçesinin alevleri hâlâ sağ tarafında ama sanki olması gerektiğinden daha da uzaktaydı. Bir araba geçseydi arabanın farlarını görüp o yöne doğru koşmaya devam edebilirdi. Tekrar yürümeye başladığında çamurun içine batıyor oluşu Patricia'yı afallattı. Ayaklarını çamurdan çekip çıkarmak için çaba sarf etmesi gerekiyor, az kalsın ayakkabılarından tekini de kaybediyordu. Bu yetmezmiş gibi soğuk hava ceketinin altından içine doluyor ve Patricia'nın bedeni zangır zangır titriyordu. Ayakları uyuşmuştu artık.

Önce kokusu geldi. Keskin bir tuz tadı, sanki çok daha koyu, neredeyse çürümüş bir şeyler. Bu koku ona bir şeyleri hatırlattı ve nihayet ne olduğunu çıkarabildi. Eve gelirken geçtikleri bataklık. Artık çamurlu bir çayırdaki ilerlemediğini fark etti. Patika yol onu denize kadar indirmiş olmalıydı. Suyun sesini duyabiliyordu. Geri dönüp geldiği yoldan tırmanmayı istedi ama sol ayağını atar atmaz kalçasına kadar soğuk çamurlu kumlara battı. Güçlkle soluyarak sırtüstü düştü. Tekrar doğrulduğunda hangi yöne baktığını çıkaramıyordu. Paniğe kapılıp inlemeye başladı. İleri doğru uzanarak tutunabileceği bir sazlık yığının yakaladı. Kollarındaki bütün kuvvetle kendisini sazlara doğru çekti ve artık çıplak olan sol ayağını nihayet çamurdan kurtardı. Nefes nefeseydi. Olduğu yere yığılıp biraz soluklandı. Etrafına bakındı. Karanlıkta belli belirsiz şeyler seçebiliyordu ama tanıdık ya da yerini yönünü tayin etmesine yardımcı olabilecek hiçbir şey göremiyordu. Bütün gücünü toplayıp ayağa kalktı ve denizin aksi yönünde birkaç dengesiz adım atabildi. Fakat sonra, korkunç bir şaşkınlıkla birlikte beline kadar buz gibi çamurlara gömüldü. İstemsiz bir çığlık attı. Çığlığın ardından birisinin sesini duymuş olabileceğinden endişelense de aslında istediğinin de zaten bu olduğunu fark etti. Kollarını uzatabildiği kadar ileri uzattı ama tutunabileceği ne bir dal ne de bir saz bulabildi. İçine düştüğü soğuk çamur çemberi vücudunu ürpertiyordu. Önce soluna

sonra sağına doğru dönmeye çalıştı. Ne var ki etrafını saran karanlık perdesi dışında hiçbir şey yoktu.

“İmdat,” diye, kendisinin bile zar zor duyabildiği cılız bir sesle bağırdı. Daha yüksek sesle “Yardım edin!” diye bağır-maya çalıştı ama nafileydi. Öyle şiddetli titriyordu ki düzenli nefes alması neredeyse imkânsızdı. Artık bacaklarını hissedemiyor, karanlıkta çırpınan elleri giderek daha fazla suya dokunuyordu. Deniz seviyesi gelgitle yükseliyor olmalıydı. Ani bir telaş patlamasını derin bir sükûnet takip etti. Demek sonu böyle olacaktı. Vücudunu gevşetip çamura biraz daha batmasına izin verdi. Pub’dan eve dönen adamın hikâyesini anımsadı. Bisikletini bulmuşlardı hani. Tıpkı o adam gibi Patricia’nın da cesedine ulaşamayacaklardı. Üzerine ağır bir yorgunluk çöktü. O an uyursa bir daha uyanıp uyanamayacağını merak etti. Sıcak, bu sıcaklık da nereden çıkmıştı? Soyunmaya çalışan bir sarhoş misali, ceketinin yakasındaki düğmeleri açmak için boğuştu. Su artık koltuk altlarının etrafına kadar ulaşmıştı. Gözlerinin açık mı kapalı mı olduğunu dahi anlayamıyordu. Karanlık her yanı sarmıştı.

Önce gaipten sesler duyduğunu sandı. Kısık bir hırıltı gibi. Belki de rüzgârdı bu. Araba mıydı yoksa? Bir tekne? Derken, uzun ışık huzmelerinin yansıdığı suya, aydınlanan dalgaların oluşturduğu, bir podyuma benzeyen aldatıcı ve gri yüzeye baktı. Dalgaların içerisinden bir şeyler çıkmasını bekledi umutsuzlukla. Işık huzmeleri ağır ağır onun olduğu tarafa döndü. Lambalar şimdi daha geniş bir alanı aydınlatıyorlardı ve motor sesi çok daha gürültülüydü. Sonunda farın ışıkları gözlerini aldı. Gözlerini yumarak, kollarını başının üstüne kaldırıp olanca kuvveti ile salladı. Bağırma çalıştı ama sesi çıkmadı.

Benzin kokusu ile traktörün dumanı etrafı kapladı ve hemen peşinden de Edward’ın sesi duyuldu.

“Kıpırdama. Seni oradan çıkaracağım. Sakın hareket etme.”

Bir an için traktör farlarının önünde yürüyen adamın silüetini görse de sonra bu görüntü kayboldu. Hemen arkasından su sıçrama sesleri geldi. Bir anda ceketinden çekildiğini

hissetti. Bedeni yavaşça ama çok yavaşça da olsa çamurdan çıkıyordu. Göğüs kafesi kurtulmuştu. Edward kollarını Patricia'ya dolamış ve onu kendisine doğru çekiyordu.

“Yakaladım seni. İşte böyle. Yakaladım seni. Artık güvendesin. Yavaş.”

Nihayet bütün vücudu serbestti. O sırada kendisini çamurdan dışarı çeken Edward'ın üzerinde yatıyordu. Nefes nefese kalmış adamın göğsü şiddetle alçalıp yükseliyordu. Edward, kendisini Patricia'nın altından kurtardı ve kollarını kadının altına geçirip, düğün gecesini kucaklamış bir damat gibi, ayağa kalktı. Yavaş ve dikkatli adımlarla motoru hâlâ çalışmakta olan traktöre yürüdü. Patricia, buz gibi olmuş yüzünü Edward'ın sıcak göğsüne bastırdı. Motor ve dalga seslerinin arasında Edward'ı güçlkle işitebiliyordu.

“Neden? Neden bu tarafa gelmek zorundaydın? Otlak tarafından gitsen yeterdi. Asla gitmene izin vermez artık. Asla.”

Patricia emin değildi ama Edward sanki ağlıyordu.

Çakıllı yolu ile gri sıvalı duvarları boyasız, alçak ve uzun bir binaydı. Bu yapı, Elizabeth'in hayalindeki huzurevi imgesinden çok büyükçe bir bungalovu andırıyordu. Beyaz plastik bir zincir, meydandaki çimenlik alanı çevreliyor ve buraya uzanan yolun kenarında, göze batmayan bir tabelanın üzerinde Abbey Court Bakımevi yazıyordu. Ömrünü Elizabeth'in Muirinish ziyaretinde şahit olduğu o çetin ihtişamın içerisinde geçirmiş bir adamın kalan günlerini bu banliyö ortamında geçirmesi Elizabeth'e acıklı göründü.

Brian kapıya kadar devam etti ve motoru durdurdu.

"Kasabada yapacak ufak tefek işlerim var. Seni, şöyle, bir buçuk saat sonra alsam? Uygun olur mu?"

"Harika!"

Elizabeth babasının hayatta olduğu şokunu atlattıktan sonra Brian, kendisinin sadece araziyi satın aldığını, ancak bildiği kadarıyla Edward'ın son dört ya da beş yıldır tam zamanlı bakımda olduğunu açıklamıştı. Elizabeth daha kafasını toparlayamadan Brian onu bakımevine götürmeyi teklif etmişti ve normal şartlarda sadece yaz aylarında misafir kabul eden teyzesini arayarak Elizabeth için kadının evinde bir oda ayarlamıştı bile. Başka birilerinin idareyi eline alması onun için rahatlatıcı bir değişiklikti.

Bakımevi, bulundukları yerden yaklaşık bir saat kadar uzaklıkta, en yakın kasaba olan Clonteer'ın hemen dışındaydı. Elizabeth hiç tanımadığı bir yabancı ile aynı arabanın içerisinde o kadar vakit geçireceği için biraz tedirgin olmuştu.

Fakat neyse ki tahmininin aksine, sohbet kolayca akıp gitmişti. Elizabeth adamın kendisiyle ara sıra flört ettiğini hissetmiş o da adama açıkça karşılık vermişti. Brian kendinden emin adamlardandı ve bu Elizabeth'in hoşuna gitmişti. Kendisine güveniyor ve yanındaki kadını güldürmekten de zevk alıyordu. Hiçbir bağı ve beklentisi olmayan bir adam ile vakit geçirmek eğlenceliydi.

Elliot'tan sonra birkaç randevuya çıkmıştı. Sadece boşanmanın yaşattığı küçük düşme hissinden kurtulmak için değil, aynı zamanda erkeklere hâlâ çekici gelen bir kadın olarak kendisini yeniden ortaya koymak için de buna mecbur hissetmişti. Hayatın değil, bir ilişkinin sonuydu Elliot'la boşanmak. Hepsi buydu. Hayatının aşkı hâlâ onu bekliyor olabilirdi.

Hunter'dan iyi niyetli arkadaşları ona randevular ayarlamışlardı. Babası olacak yaşta bir profesörle ve ardından öğrenci işlerinden, sarhoş olup Elizabeth'in ayakkabılarına kusan orta yaşlı bir adamla çıkmıştı. Çeşitli mobil uygulamaları da denemişti fakat birkaç randevuda karşısına çıkan adamlar eski karıları ile ilgili takıntılı, hâlâ evli veya etraftaki masaları rahatsız edecek kadar gürültülü yemek yiyen tiplerdi. Bu kötü tecrübelerin ardından, en iyisinin bir süre yalnız kalmak olduğuna karar vermişti. Bu kararı almasında, randevulaştığı kimselerin arayıp ikinci bir şans talebinde bulunmaması da etkili olmuştu tabii. İstese de istemese de piyasanın dışında kaldığını kabul etmesi gerekiyordu. İşi ve dostları varken zaten pek bir şeye de ihtiyacı yoktu. Bu arada Zach de büyümüş, artık annesine arkadaş olmuştu. Şimdi düşündüğünde Zach'le anne oğuldan ziyade iki arkadaş gibi olmalarının, başlarına gelen bu Michelle Giardino durumuyla bir alakası olabileceğinden endişeleniyordu.

“Tek başına mı seyahat ediyorsun?” diye sordu Brian.

“Evet. Memlekette bir ailem var. Annem öldü. Ben de işleri toparlamak için geldim.”

“Ah, başın sağ olsun. Zordur. Ben de üç sene önce kaybettim annemi.”

“Hastaydı.”

Elizabeth, Brian'ın araba kullanırken bir yandan da göz

ucuyla kendisini kestiğini seziyordu.

“Peki ailen New York’ta seni mi bekliyor?”

“Hayır. Yani oğlum, evet ama şu an o da babasını ziyaret ediyor. Boşandık.”

Brian gülerek “Hadi canım!” dedi. “Ben de boşanalı iki yıl oldu. Peki ya sen?”

Elizabeth neşeyle “Neredeyse sekiz sene,” dedi.

“Görünüşe göre çiftlikte yaşamak pek de eğlenceli değilmiş. O... Kusura bakma, bu konuda konuşursam rahatsız olur musun?”

“Hayır, hiç de değil. Başka insanların mutsuz ilişkilerini dinlemek hoşuma gider.” Beraberce güldüler. Elizabeth, gerçekten ilgilendiğini ispat etmek istermiş gibi “Nerede tanıştınız?” diye sordu hızlıca.

“Bir düğünde. Aşk hikâyelerinin başladığı yerde. Dublin’liydi o. Arkadaşım Kevin, onun bir arkadaşıyla evleniyordu. O zaman başladı ve ben soruyu sormadan önce de yaklaşık bir sene uzun mesafeli bir ilişki yürüttük.”

“Peki o... Adı neydi?”

“Sara, sonunda H yok.”

“Peki Sara hiç geldi mi çiftliğe?”

“Evet, geldi. Ona haksızlık ediyorum. Sorun çiftlikten ziyade kış mevsimiydi. Evden çıkıp bir şeyler yaptığında keyfi yerine geliyordu. Küçük bir teknemiz vardı. Ama burada kışlar uzundur.”

“Çocuğunuz var mıydı?”

“Hayır. Denedik ama olmadı. Ama şimdi tabii, iyi ki de olmamış. Yeni bir sayfa açabildim böylece. Peki ya senin?”

“Bir oğlum var.”

“Doğru, söylemiştin. Yani ters giden neydi, onu sormak istedim aslında?”

“Biraz karışık bir mesele.”

“Hay Allah. Demek o kadar kötü.”

Birbirlerine dönüp kıkırdadılar.

Brian arabayla uzaklaşırken Elizabeth kendisini Abbey Court’un camlı ahşap kapısının önünde sessizce dikilirken

buldu. Etrafına bakındığında başka bir araba olmamasına hayret etti. Muhtemelen göremediği bir park yeri olmalıydı. Çakıl taşlarının üzerinde çatır çutur yürüdü ve kapıyı araladı. Krem rengi, parlak muşamba zemin kaplaması olan gösterişli bir hole çıktı. Her birinin üzerinde siyah plastik işaretler asılı bir dizi kapının önünden geçti. ‘Ofis’, ‘Personel’, ‘Dinlenme Salonu’. Ana kapıdan binanın arkasına uzanan bir koridor vardı. Elizabeth tam üzerinde ‘Ofis’ yazan kapıyı çalacaktı ki koridorun köşesinde kızıl ve gür saçlı, uzun, zayıf yapılı bir adam belirdi. Lacivert renkli bir sırt çantası taşıyor ve dar kotunun altına, New York’taki kimi havalı öğrencilerin giydiği tarzda kalın tabanlı spor ayakkabılar giyyordu. Doğrusu bu, Elizabeth’in Clonteer’da karşılaşmayı beklediği türden bir manzara değildi.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Merhaba. Bir hastayı görmek için gelmiştim.”

“Misafiri.”

“Pardon?”

“Burada hasta değil misafir deriz.” Adam, yaşlı insanları nasıl adlandırırırsanız adlandırın durumlarının değişmeyeceğini kabul eden bir edayla gülümsedi.

“Pekâlâ, bir misafir o hâlde.” dedi Elizabeth alaycı bir gülümsemeyle. “Bir misafirinizi görmek için gelmiştim.”

“Korkarım şu an ziyaret saatlerinde değiliz. Akşam personeli vardiyasına daha yeni başladı. Bir saat kadar sonra gelmen mümkün mü?”

“Ah, bu benim için biraz zor olabilir. Bu tarafa gelmişken görmek istemiştim. Burada mı çalışıyorsunuz? Kuralları biraz esnetemez misiniz?”

“Hasta bakıcıyım ben. Gündüz vardiyasında. İşim daha yeni bitti.” Mesaisinin sona erdiğini ve yakında gideceğini göstermek için eliyle sırt çantasına vurdu.

Elizabeth uğradığı şaşkınlığı gizlemeye çalışıyordu. Akındaki hemşire imgesi bu adama pek benzemiyordu. Görünüşe göre Abbey Court onu şaşırtmaya devam edecekti.

“Bak sana ne diyeceğim; gidip dinlenme salonunda bir on dakika bekle. Eminim seni içeri almanın bir yolunu bulabilirim.”

“Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.” Hasta bakıcı kapıyı açtı ve Elizabeth içeri girdi. Yüksek arkalı sandalye grupları, yarım daireler hâlinde geniş odanın sağına soluna yayılmıştı. Uzak duvar tamamen camdı ve bazı yaşlı ağaçlarla dolu, bakımlı bir bahçeyi görüyordu. Öyle keyifli ve sıcak bir ortam denemezdi ama kurumlara özgü parlak ve soğuk havaya sahip bir oda da değildi burası.

“Kahve veya çay içmek ister misin?”

“Ama sen çıkıyordun?”

“Ah, hayır, acelem yok. Kendime de alırım hem.”

“Kahve o hâlde, lütfen. Yani zahmet olmayacaksa?”

“Hazır kahve var yalnızca, sorun olur mu?”

“Harika, teşekkürler.”

Hasta bakıcı, odanın yanındaki küçük bir mutfığa girerken Elizabeth de gözüne ilk ilişen sandalyelerden birine oturdu. Bir *Irish Examiner* nüshası güzelce katlanmış ve masanın üzerine bırakılmıştı. Epey yıpranmış görünen kutu oyunları da duvarın dibinde üst üste dizilmişti.

“Bu arada, ben Gordon.” diye seslendi hasta bakıcı mutfaktan.

“Elizabeth ben de. Tekrar teşekkür ederim. Çok incesin.”

“Hiç dert değil. Kimi görmek için gelmiştin?”

“Yaşlı bir adamı. Edward Foley. Onu tanıyor musun?”

“İhtiyar Teddy’yi mi? Ah, elbette. Tatlı, ihtiyar şey. Onu son görüşünün üzerinden çok geçti mi?”

Elizabeth duraksadı. Bu soruyu nasıl cevaplayacağından emin değildi. Yalan söylemek istemiyordu ama gerçek de çok uzun bir hikâyeydi. O daha ne söyleyeceğine karar veremeden Gordon sözüne “Yani, demek istediğim, artık ayrı telden çalışıyor. Kendine ait bir dünyası var. Ama çok zararsız. Benzer durumdaki bütün misafirlerimizin öyle olduğunu iddia etmek zor,” diye devam etti. Elizabeth’in kalbi kırılmıştı. Boşu boşuna buralara kadar gelmişti o hâlde. Alabileceği hiçbir yanıt yoktu. Ölüm döşeginde kavuşup, kaybolan yıllar için sarılıp ağlaşma olmayacaktı. Demek geçmiş için yas tutacak kimse kalmamıştı.

Gordon ellerinde buharı tüten iki kupa ile gelip Elizabeth’in

bitişiğindeki koltuğa oturdu.

“Akraban mı?”

“Şey, aslında, o benim babam.” Bu sözleri dışından, üstelik bir yabancıya söylemiş olmak ona tuhaf, hatta biraz yasakmış gibi geldi. Annesi bunu asla onaylamazdı.

Gordon silik kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?” Bu soru içinde başka imalar da barındıran bir soruydu. Neden kimse onun bir kızı olduğundan bahsetmemişti? Bugüne kadar neredeydin o hâlde? Şimdi neden çıkıp geldin?

Elizabeth en kolayının “Evet,” ile yetinmek olduğuna karar verdi.

Gordon daha fazla zorlamasının iyi olmayacağını anlayıp kahvesiyle meşgul oldu. “Ah, şeker ister miydin? Kusura bakma.”

“Hayır. Böyle gayet güzel, teşekkür ederim.”

Her ikisi de birer yudum aldılar.

Dışarıda iki güvercin, veranda kapılarının ötesindeki beton yolda, yukarı aşağı uygun adım yürüyerek nöbet tutuyorlardı.

“Burada uzun süredir mi çalışıyorsun Gordon?”

“Hayır. Sadece birkaç ay oldu. Dublin’de hasta bakıcılık yapıyordum ama... Yani, kötü bir ayrılık yaşadım ve klasik bir İrlandalı çocuk olarak anneme koştum.”

Elizabeth Gordon’a baktı. Boynunu eğmiş, gri renkli zeki gözleri zemini inceliyordu. Avurtları çökmüş ve uzun çene hattı kulaklarına doğru keskince uzanıyordu. Genç ve hassas kalbini kimin kırdığını merak etti.

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Peki, burada keyfin nasıl?”

“Eh, o kadar da fena sayılmaz. Misafirler çoğunlukla tatlı insanlar ve iş de pek ağır değil. Yani, bütün misafirlerin ölüyor olması dışında.” Omuzlarını silkti ve sıcak kahve kupasını elleri ile sardı. “Dürüst olmak gerekirse baharda yeniden Dublin’e dönerim herhalde. Hatta belki Londra’ya giderim. Bilirsin işte, çok iş var ve Clonteer’da yeni bir erkek arkadaş bulmam da pek kolay olmayacak.” Elizabeth’in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gezinmiş olacak ki Gordon hemen devam etti. “Kusura bakma. Seni şaşırtmak istemezdim. Sadece—”

Elizabeth Gordon’ın sözünü kesti: “Hayır, hayır! Benim

kocam da eşcinsel.”

Sessizlik. Ne demeye bunu söylemişti ki? Arabada Brian ile ettikleri sohbetten etkilenmiş olmalıydı. Sözcükler sanki havada asılı kalmıştı.

“Öyleydi yani,” diye açıklamaya çalıştı ama Gordon daha da şaşırılmış görünüyor. “Eskiden kocamdı yani. Yoksa hâlâ eşcinsel. Sadece artık kocam değil. Kusura bakma, bunu neden söyledim hiç bilmiyorum.”

“Yok, bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Dışarıda başkalarının da olduğunu bilmek her zaman iyi hissettiriyor!” dedi ve güldü Gordon. “İnsan burada yaşarken untabiliyor.”

Elizabeth sırtarak “Tahmin edebiliyorum,” dedi.

Kapı açıldı ve kısa boylu, kalın bacaklı, saçlarını arkaya yapıştırmış bir kadın dinlenme salonuna daldı. Elizabeth’i ve Gordon’ı fark edince aniden durdu.

“Ah! Burada kimse yok sanıyordum. Gordon, senin mesain bitmedi mi?”

Gordon ayağa kalktı. “Öyle. Elizabeth, bu bizim Bakım Yöneticimiz. Bakım Yöneticisi, yanlış söylemiyorum, değil mi?”

Kadın Gordon’a sert bir bakış attı. “Evet öyle Gordon, Bakım Yöneticisi. Tanıştığımıza memnun oldum Elizabeth. Ben Sarah Cahill, Abbey Court’un Bakım Yöneticisiyim.” İki kadın el sıkıştı. “Gordon sana yardım ediyor mu?”

“Ah evet, teşekkür ederim. Çok yardımcı oldu.” Gordon’ın başını belaya sokmuş olabileceğinden endişeleniyordu. “Bir akrabamı ziyaret etmek için gelmiştim.”

“Ben de ona ziyaret saatlerinden bahsettim.” diye aceleyle araya girdi Gordon.

“Evet. Evet bahsetti.” diye onayladı Elizabeth. “Sorun şu ki yolum düşmüşken uğradım ama bir daha ne zaman gelebilirim gerçekten bilmiyorum.”

Sarah sıcak bir şekilde gülümsedi. “Sorun değil. Hem de hiç sorun değil. Gordon’ın gelip beni bulması yeterliydi.”

Gordon gözlerini kadına dikti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bir ziyaretçiye ziyaret saatleri dışında görüşme izni

verdiği son defada patronu kendisini kovmakla tehdit etmiş olmalıydı.

“Hangi misafirimiz acaba?”

“Edward Foley.”

“İhtiyar Teddy,” dedi Gordon, netleştirmek için.

Bir sert bakış daha geldi. “Teşekkürler, Gordon. Bay Foley üç numaralı odada. Rica etsem Elizabeth’e Bay Foley’nin odasına kadar eşlik eder misin?”

Bir dizi gülümseme ve el sıkışmanın ardından Sarah, topuklarını cilalı muşamba zeminde tıklatarak odayı terk etti.

“İkiyüzlü inek!” diye söylendi Gordon. Burnundan soluyordu.

“Umarım başını belaya sokmamışımdır.”

“Salla gitsin. Bu kadın kafayı bana taktı. Haydi gel, sana ihtiyar Teddy’yi göstereyim.”

Bu oda Elizabeth’e annesinin hasta odasını hatırlattı. Kötü yıkanmış insan bedeninin ekşiliğiyle dışkı ve idrarın her yana sinen kesif kokusu birbirine karışıyordu. Uzak duvarında büyük bir penceresi olan oda, uzun ve dardı. Yan duvara üzerinde yaşlı bir adamın uzandığı tek kişilik bir yatak yapıştırılmıştı. Elizabeth adama yaklaştı. Kızarmış ve sulu gözleri açık ve boştu. Kafasının üstündeki beyaz saçlar, filizlenmiş ot tutamlarını andırıyordu. Parşömen sarısı yüzünde parça parça duran sakallara bakılırsa acelesi olan bir hemşire tarafından tıraş edilmişti. Dağınık ve bakımsız görünüyordu. Yeşil beyaz pijamaları boğazına kadar iliklenmişti. Yavaş nefesinin hırıltısından başka bir ses yoktu odada. Kuru dudakları aralık kalmıştı.

Gordon yaşlı adama “Evet, Teddy.” diye neredeyse bağırdı. Elizabeth biraz ürkmüştü. “Bir ziyaretçin var bugün. Harika değil mi?” Yaşlı adam bu habere pek ilgi duymuş gibi değildi. Bakışları hâlâ boş ve nefes alışverişinde bir değişiklik yoktu.

“Ona merhaba de. Elini sık. Elinin sıkılması hoşuna gidiyor.” Elizabeth tereddüt etti. Adamın elini sıkmak fazla ileri gitmek, bir şekilde fazla müdahale etmek gibi geldi.

“Edward,” dedi ve sonra daha yüksek sesle “Ben Eliza-

beth,” dedi.

İleri doğru uzanarak adamın koluna dokundu. Pijama kuşaşının altında çok sıcak ve zayıf bir kol hissetti.

Gordon ona bir sandalye getirdi. “Böyle otur. Ben kaçıyorum artık. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de Gordon. Yardımın için tekrar çok teşekkür ederim. Ayrıca geri kalan her şey için de bol şans sana.”

“Sana da.” Odadan çıkarken arkasını dönüp “Sabırlı ol. Teddy’nin aramıza döndüğü bazı anlar olabiliyor,” dedi.

Babası olan adamla yalnız kalan Elizabeth, neden burada olduğunu sorgulamaya başladı. Edward Foley’nin akıllı bir anda tamamen berraklaşsa bile bunun Elizabeth’e ne hayrı vardı? Elizabeth adamın hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve adam da Elizabeth’in hayatından habersizdi. Yaşlı adama tek anlatabileceği şey, annesinin ona kendisinin yıllar önce öldüğünü söylediğiydi. Kim ölüm döşegindeyken böyle bir şey öğrenmek isterdi ki? Gordon gittikten sonra yaşlı adamın elini tutarken kendisini daha rahat hissediyordu. Adamın elini okşarken ismini tekrarladı ve usulca ekledi “Ve senin kızınım.”

Akciğerlerine giren ve çıkan havanın hırıltısı, yavaş ve monoton bir davul ritmi gibi devam ediyordu.

“Bugün Castle House’a gittim. Çok güzelmış. Oradan ayrılmak hiç hoşuna gitmemiştir eminim.”

Bakışlarında bir değişiklik yoktu.

Elizabeth, gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti. Elmacık kemikleri üzerindeki damlaları parmaklarının ucuyla ve sertçe sildi. Bu yaptığı aşırı duygusal bir saçmalıktan başka bir şey değildi. Bu adamı tanımıyor ve hakkında hemen hiçbir şey bilmiyordu. Onun için neden ağlıyordu ki?

“Böldüğüm için özür dilerim.” Kapıdaki Sarah Cahill’den başkası değildi. “Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek istedim.”

“Evet,” dedi Elizabeth elinden gelen en canlı tavırla. “Her şey yolunda.”

“Gordon bana Bay Foley’nin kızı olduğunuzu söyledi.” Ses tonu bu konuda biraz açıklamaya ihtiyacı olduğunu ima ediyordu.

“Şey, teknik olarak öyleyim ama ebeveynlerim ayrı yaşıyorlardı. Birbirimizi hiç tanımadık.”

“Anlıyorum. Anlıyorum. Çok geç olmadan onunla zaman geçirmeniz ne güzel.” Bakım Yöneticisi içten görünüyordu.

“Teşekkür ederim. Öyle. Onunla tanışacağımı hiç düşünmemiştim aslında.”

“İlginizi çekerse buraya taşınırken beraberinde getirdiği bazı eski aile fotoğrafları da var. Odada bazı kişisel şeylerin bulunması iyi oluyor. Misafirlerimiz için değilse bile personel için. Misafirlerimizin gerçek birer kişi olduklarını hatırlatıyor.”

Aşağı uzanıp komodinin çekmecesini açtı.

“İşte buradalar. Eminim bir göz atmanıza aldırılmazdı.”

Elizabeth sanki iki kadın bir sır paylaşıyormuş gibi kısık bir sesle “Teşekkür ederim,” dedi. Sarah kapıyı ardından usulca kapatarak gitti.

Çekmecenin önünde küçük bir fotoğraf yığını, bir paket Rennie ve eski bir tükenmez kalem duruyordu. Resimleri alıp başucu lambasının altına koydu.

Bir kadın ve iki küçük çocuk, plajda ekoseli bir örtü üzerinde oturuyordu. Diğer çocuğun ölmüş olan erkek kardeş olduğunu düşündü Elizabeth. Hafifçe aşağı doğru kıvrılmış dudaklarında ona Zach’i hatırlatan bir şeyler vardı. Bayan Foley’yi daha iyi görebilmek için fotoğrafa iyice yaklaştı. Babannesini fotoğrafta muhtemelen Elizabeth’ten daha gençti ama başındaki eşarp ve permalı saçları ona emekli havası katıyordu. Fotoğrafın en çarpıcı yanı, kadının çocuklarını tutuş biçimiydi. Kadın çocuklarından birini bir yanına diğerini öteki yanına sıkıca bastırmıştı. Annelerinin yüzündeki kocaman gülümsemenin aksine oğlanlar somurtkan ve rahatsız görünüyorlardı. Bunca yıl saklamak için garip bir fotoğraf tercihi gibiydi bu.

Bir sonraki fotoğrafta Elizabeth’in tahminine göre yirmi yaşları civarında olan Edward’ın ellerinde bir rozet ve gümüş renkli küçük bir kupa vardı; bir ineğin yanında gururla poz vermişti. Elizabeth resimdeki adamla yanındaki yatakta uzanan ihtiyarı kıyasladı. O neşe ve gururla ışıldayan genç nasıl olmuştu da bu solgun kabuk hâline dönüşmüştü? Aklına yine

kendi annesi geldi. Annesini umut ve kahkaha dolu, gözleri ıslıl ıslıl parıldayan bir genç kadın olarak hayal ettiğinde gözleri doluyordu. Onun genç ve kaygısız bir hâlini canlandırmakta güçlük çekiyordu. Yaşlılık, gençlik karşılığı ödenen çok ağır bir bedeldi. Elizabeth içini çekti ve bir sonraki fotoğrafa geçti.

Kırmızı elbiseli küçük kızın neden bu kadar tanıdık geldiğini ilk başta anlayamasa da hemen sonra bunun kendisi olduğunu fark etti! Bu fotoğrafı daha önce hiç görmemişti ama üzerindeki parlak kırmızı önlüğe dair belirsiz hatıraları vardı. O zaman kaç yaşındaydı acaba? Dört ya da beş herhalde... Küçük yüzünü kocaman bir kahkaha kaplamıştı. Ne kadar da mutlu görünüyordu! Arka planı inceledi. Sadece yeşil bazı çalılıklar görünüyordu. Nerede çekildiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Fotoğrafa bakarken annesinin seneler içerisinde Edward ile irtibatını sürdürdüğünü fark etti. Aksi hâlde bu fotoğrafın burada işi neydi? Acaba Elizabeth daha önce babası olduğunu bilmeden Edward ile tanışmış olabilir miydi? Fotoğrafın arka yüzüne herhangi bir şey yazılmamıştı. Hiçbir ipucu yoktu.

Sonraki birkaç fotoğrafı hızlıca taradı; Castle House'un ve giriş kapısının önünde duran tanımadığı birkaç insanın görüntüsü, bir sonrakinde, bir düğünde çekildiği anlaşılan kalabalık bir grup, eski fotoğraflarda hep olan o leylak rengi pusun ardındaydılar.

Meçhul bir şapele çıkan en üst basamakta beceriksizce sıralanmış insanlara baktı. Hâlâ dinç ama biraz daha yaşlı görünen Bayan Foley'yi buldu. Kahverengi, büyükçe bir şapka takmıştı. Kabarık bir gelinlik giymiş olan gelin güzelden ziyade dikkat çekiciydi. Mutluluğu bütün resmi aydınlatmıştı sanki. Damat ise... Elizabeth dondu kaldı. Edward'a çok benziyordu. Belki de bu Edward değil, erkek kardeşiydi. Fakat onun da evlenecek yaşa gelmeden ölmüş olması gerekmiyor muydu? Fotoğrafın arkasını çevirdi. Çok iyi bildiği bir el yazısıyla 'Teddy ve Mary-1972' notu düşülmüştü. O doğmadan bir yıl önceydi bu. Çevirip tekrar resme baktı. Kolunu geline dolamış, kameraya gülümseyen kişi kesinlikle babasıydı. Mantıklı gelmiyordu bu.

Kafası allak bullak olmuştu. Yanındaki yatakta yatan bu adam aslında kimdi? Sahiden babası mıydı yoksa yalnızca bir kamuflejdan mı ibaretti? O hâlde Rosemary, annesinin daha Buncarragh'tan gitmeden önce hamile olduğunu söylerken haklı mıydı? Yoksa gerçek babası Buncarragh'ta, kızının varlığından habersiz, elini kolunu sallayarak geziyor muydu? Her şey tamamdı ama Edward Foley'nin kızı değilse ona neden Castle House'u versinlerdi ki? Sorular içinden çıkılması imkânsız hâlde iç içe geçmeye başlamıştı. Daha yeni evli olan Edward, neden Yalnız Kalpler ilanına başvurmuştu? Mektupları kim yazmıştı? Annesi Mary'yi tanıyor muydu? Mary de kimin nesiydi?

Elizabeth düğün resmini aceleyle ceket cebine attı ve diğer fotoğrafları çekmeceye geri bıraktı. Gözlerini yaşlı adama dikti. Yataktaki ihtiyarın göz kapakları çırpındı ve dudaklarını yaladı. Edward Foley hâlâ orada mıydı? İsteddiği tüm cevaplar bu zayıf yaratığın içine hapsolmuştu. Bu durum, hiç bilmemekten daha fenaydı.

Kaçıp kurtulmayı aklından çıkarmıştı artık. Edward onu bataklıktan çıkardıktan sonra, şimdi ona bir sığınak gibi görünen yatak odasına döndüğüne şükretmiş ve kendisine ikram edilen sıcak çayı içivermişti. Çayın ilaçlı olup olmaması umurunda değildi. Titremesinin bitmesi gerekiyordu. Ne var ki gecenin ilerleyen saatlerinde yüksek ateş bütün bedenini ele geçirdi. Bayan Foley Patricia'nın teriyle sıırsıklam olan çarşafı değıştirdikten sonra tekrar battaniyelerin altına girdiğinde öyle bir titriyordu ki dişlerini kırabileceğini düşündü.

Patricia bütün gece uyumadığına yemin edebilirdi. Oysa gözlerini açtığında sadece bir süredir uyuyor olduğunu değil, bu sırada başka bir yatak odasına alındığını da hayretle fark etti. Kendini koyu renk ahşaptan yapılmış, cilalı ve süslü bir yatak başı olan iki kişilik bir yatakta bulmuştu. Ayakucundaki duvarda yatakla takım olduğu anlaşılan bir gardırop duruyordu. Odanın diğer ucunda ise geniş bir pencere vardı. Duvar kâğıdı ve perdeler, kurumuş insan kanını anımsatan bir bordo tonundalardı. Sağlam pencere doğraması, rüzgârın sesini biraz olsun kısıyor gibiydi. Bataklık travmasının ardından Patricia bu odada kendisini güvende hissetti ve tekrar uykuya daldı.

Zihni bazen açılıyor, peşinden tekrar kendinden geçiyordu. Uyanıklık ve baygınlık sırasında, Bayan Foley sanki hep yanındaydı. Yüzünü serin bir bezle yıkayan, sıcak çay içebilsin diye bardağını tutan, yatak takımlarını yapıp Patricia'yı içine sokan hep Bayan Foley oluyordu. Patricia'nın boğazı ağrıyordu ve sesi kısılmıştı. Kendisi konuşmakta güçlük çekse

de yaşlı kadının alçak sesli monologlarını dinlemek ona huzur veriyordu. “İşte bu seni daha iyi hissettirecek.” “Kocaman bir uyku. İhtiyacın olan tek şey bu.” Eski gardiyanı artık hemşiresi olmuştu ve Patricia geçmişini unutup yaşlı kadına karşı yardımlarından ötürü minnettar hissetmekte bir sakınca görmemişti.

“Doktor uğradı. Bir şişe kuvvet ilacı ve bir reçete bıraktı. İlaçları almak için Teddy’nin Clonteer’a gitmesi gerekecek tabii.”

“Doktor mu?” Patricia yutkundu. Sözcükler iltihaplı boğazını bıçak gibi kesiyordu. “Ne zaman?”

“Bu sabah.” diye açıkladı Bayan Foley. “Uyku sersemedi ama çok uslu bir hastasın doğrusu. Doğrudun ve doktorun hem göğsünü hem de sırtını dinlemesine izin verdin.”

Patricia başını yastığına koyup gözlerini kapadı. Edward’ın annesi doğruyu söylüyor olabilir miydi? İlaçları almalı mıydı? Bitkin hissediyordu...

“Benden ne istiyorsunuz Bayan Foley?”

“Nedir o, kuzum? Ne istiyorum?”

Patricia niyetine dair bir ipucu bulabilmek için kadının yüzünü aradı. “Ölmemi mi istiyorsunuz?”

Yaşlı kadın irkildi. Patricia’nın sorusu onu sahiden incitmiş gibiydi. Sanki böyle bir şey düşünülemezdi.

“Nasıl olur da bana böyle bir soru... Hayır, ben... Ben sadece istiyorum ki...” Başını önüne eğdi, aniden dönüp odayı terk etmeden önce gözlerini ovuşturdu. Patricia oda kapısını kilitleyen anahtarın sesini duymadı.

Bir düşünce dalgası başına vurdu. Bu soru yaşlı kadını neden bu kadar sarsmıştı? Yoksa cidden onu öldürmeyi mi planlıyordu? Eğer böyle bir planı varsa neden şimdiye dek hayata geçirmemişti? Acaba daha önce birisini öldürdüğü için mi bu şekilde tepki vermişti? Yok canım, saçmalıyordu artık. Aklını kaybetmiş, çılgın ve yaşlı kadının biriydi yalnızca. Edward Patricia’nın kaçmasına bir kez yardım etmişti. Tekrar edeceğinden şüphesi yoktu.

Daha sonra kapısı usulca çalındı. Patricia’nın bir cevap vermesine fırsat kalmadan Edward içeri dalıverdi. Patricia dü-

şünmeden gülümsedi. Edward ona doğru bir adım daha attı.

“Nasılsın?” diye sordu fısıltıyla.

“Daha iyiyim. Boğazım ağrıyor. Baş ağrım da var.”

Edward anlayışla salladı başını.

“Beni kurtardığın için teşekkür ederim,” diye devam etti güçlkle.

“Özür dilerim. Seni zamanında bulduğum için çok mutluyum.” Koyu renk gözleri Patricia’nın gözleri ile buluştu ve bir an için ikisi de sustular.

“Bugün sahiden bir doktor geldi mi?”

“Evet. Evet, geldi. Zaten bu yüzden seni bu odaya taşıdı annem.” Patricia, Edward’ın anlattıklarını anlamadığını göstermek istercesine suratını ekşitti.

“Çift kişilik yatak,” dedi Edward, bir yandan da eliyle işaret ederek. “Biz evliyiz ya hani.” Ellerini çaresizce iki yana açtı.

Patricia adama baktı. Ne diyeceğini bilemiyordu. İçinde bulunduğu durumun ve işlerin nasıl da kontrolden çıktığının hatırlatılması Patricia’nın başını döndürdü. Panik hissi tekrar su yüzüne çıkıyordu. Birkaç defa derin nefes aldı. Bağırabilecek veya çığlık atabilecek kadar güçlü hissetmiyordu. Neyi anlaması gerekiyordu tam olarak? Kuruluktan çatlayan dudaklarını yaladı.

“Annen gitmeme neden izin vermiyor?”

Edward olduğu yerde kıvrandı. Elleriyle üzerindeki kazağın altını çekiştirdi ve arkasını döndü.

“Bilmiyorum. Bilmiyorum. Kötü biri değildir o.”

“Benden ne istiyor?”

Edward tekrar yüzünü döndü. “Mutlu olmamızı istiyor bizim.”

“Mutlu mu? Aman Tanrım. Başından beri bu muydu plan? O mektuplar, Edward, o mektuplar!” Kendini tekrar yatağa attı. Konuşmaya çalışmak acı veriyordu.

Edward yatağın yanında diz çöktü ve elini tuttu. “Bu asla olmamalıydı. Annem sadece yardım etmek istemişti.” Bir an için sustu ve önünde uzanan bu kadına söyleyebileceği şeyler için ulu bir güçten yardım ister gibi tavana dikti gözlerini.

“Sana ihtiyacımız olduğunu söyledi ve haklıydı. Mektupları annemin yazması başta önemsiz geldi. Seninle tanıştıktan sonra her şeyin yanlış olduğunu anladım. Senden hoşlandım ve o mektuplar da senin benden hoşlanmanı sağladı.”

Patricia Edward’a arkasını döndü ve inledi.

Edward elini daha da sıkı tuttu. “Beceremiyorum. Biliyorsun, kelimelerle aram iyi değil. Sana açıklayamam. Nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum.”

“Nasıl oldu da bu yaşına kadar okumayı ya da yazmayı öğrenemedin? Okulu bıraktığında ufak bir çocuk değildin, ya nılıyor muyum?”

Edward sıkıntıyla kazağının yakasını çekiştirdi. “Ben sadece... Anaokulunda ve ilkokulda okuma yazma öğretilirken meseleyi tam kavrayamadım ve öğretmenimiz yaşlı Bayan Cassidy de benden çabucak vazgeçti. Sonunda çiftlikte çalışacağımı da biliyordu. Yani, ne fark ederdi ki? Ortaokula geçtiğimde bana özel yardım verilmesi konu oldu ama zaten o sıralarda da okuldan ayrılmam gerekti.”

Patricia ona baktı. Adamın yüzü kendi yetersizliklerinden duyduğu hayal kırıklığıyla asılmıştı. Bu adam ona zarar vermek istemiyordu. Patricia ona güveniyordu.

“Edward, tüm bunlara bir son verebilirsin. Bunu durdurabilirsin.” Yüzü neredeyse Edward’ın yüzüne değecek kadar öne eğildi. Gözlerindeki çaresizliği adamın görebileceğini umuyordu.

“Yapamam! Yapamam diyorum sana!” Onu neden serbest bırakmadığını anlamıyor olması sanki Patricia’nın kabahatimiş gibi tükürükler saçarak konuşuyordu Edward. Olduğu yerde ayağa kalktı. Az önceki feveranından mahcup olmuştu.

“Gidiyorum şimdi. Geçmiş olsun.” Kapanan kapının sesi duyuldu. Patricia gözlerini sıkıca yumdu. Castle House’ta neler döndüğüne dair veya başına daha neler geleceğine dair en ufak bir fikri yoktu ama o an Edward odadan çıkınca onu özlediğini fark etti. Edward’ını.

Yapraksız bir Noel ağacı çitlere dayanmış, çıplak dallarında unutulmuş birkaç sıra süs esintide çırpınıyordu. Elizabeth içini çekti. Konaklayacağı ev pek öyle ahım şahım bir yer sayılmazdı.

Brian onu Abbey Court'tan aldı ve Muirinish'teki arabasına kadar geri götürdü. Brian'a Edward'ın evlilik geçmişine dair sorular sorsa da adamın bu konuda hiçbir bilgisi yoktu. Geçmişe ilişkin bu konularda teyzesi daha çok şey biliyordu muhtemelen. Küçük bir ev kümesine ulaşana dek sahil yolu boyunca dört veya beş mil Brian'ın arabasını takip etti. Evlerin önünden geçen yolda iki sokak lambası olmasına karşın buranın ismini gösteren herhangi bir tabela yoktu görünürde. Brian halk arasında buraya Coakley's Cross dendiğini ama burayı gerçek bir köy yapmak için gerekli olan bir bar veya bir dükkânın ya da bir şapelin eksik olduğunu söyledi.

Arabalardan inip iki evin ortak kullandığı anlaşılan bir dış kapıdan geçtiler. Evlerden biri ıslıl ıslıl aydınlatılmış ve taze boyalıyken diğeri alelade ve bakımsız bir sayfiye eviydi. Kaderine terk edilmiş Noel ağacı yetmezmiş gibi alçak sundurmanın her iki tarafından, içi ölü bitkilerle dolu sepetler sarkıyordu. Teyzenin temiz ve çekici görünenden değil de eskimiş ve kasvetli olandan çıkması Elizabeth'i şaşırtmadı.

"Brian!" Kapıda bekleyen yaşlı kadın, yeğenini görmüş olmaktan dolayı şaşırmış gibiydi.

"Eileen Teyze, bu Elizabeth. Sana bahsettiğim kadın hani."

Eileen Teyze üzerindeki önlüğe sildikten sonra kemikli ellerini sıkması için Elizabeth'e uzattı.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Kadının şişe dibi gözlükleri cansız gözlerini öyle büyütüyordu ki her göz kırpışında bir fotoğraf makinasının deklanşörüne basılmış gibi oluyordu. Elizabeth kadından adeta büyülenmişti.

“Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim.”

Eileen elini çekti ve gözlüklerinin ardından misafirini daha iyi süzebilmek için bir adım geri attı. Sonra yeğenine döndü ve ona kuşkulu bir bakış attı.

“Bugün aramıştım ya seni?” Brian ağır ve tane tane konuşuyordu. “Elizabeth’in bu gece için kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söyledim. Sen de burada kalabilir dedin. Hatırladın mı?”

Yaşlı kadın içerlemiş gibiydi.

“Ah, tabii! Hatırlamaz olur muyum? Soğukta beklemeyin, içeri geçin. Hoş geldin...” Sesi hızla kısıldı.

“Elizabeth.”

“Elbette, elbette. İçeri buyurun.”

Elizabeth içeri doğru bir adım attı ama Brian’ın olduğu yerde kaldığını fark etti. Yüzünü adama döndü.

“Her şey için teşekkürler.”

“Rica ederim. Tanıştığımıza memnun oldum. Şimdiden iyi uykular ve iyi yolculuklar sana.”

“Sağ ol. Kendine iyi bak.”

Her ikisi de tereddüt etti. El mi sıkışacaklardı? Kucaklaşmaları mı daha doğrudu? Yoksa yanağa bir öpücük konurma vakti gelmiş miydi? Netice itibarıyla bunlardan hiçbirisi doğru gelmemiş olacak ki Brian hüzünlü bir şekilde omuzlarını silkip arabasına yürüdü.

Elizabeth’in yüreği ezildi. Önünde Eileen teyze ile baş başa geçirilecek koca bir gece olduğunu düşününce keyfi kaçtı.

“Kapıyı kapat. Isıyı içeride tut!” Bir ses içeriden emirler yağıdırıyordu. Elizabeth bir gülümseme takındı ve uzun adımlarla içeri yöneldi. Ancak bir telefon kulübesi kadar ferah bir holden geçip loş ışıklı oturma odasına girdi. Elektrikli sobanın rezistanslarından biri yüksek ısının etkisiyle turuncuya dönmüşken üzerindeki sahte ateşin içerisinde kömürler kızışıyordu.

du. Odanın köşesindeki sessiz televizyondan yayılan ışık, iki kişilik kanepa ile kanepenin bitişiğindeki sehpa ve üzerindeki yarım bırakılmış bulmacayı aydınlatıyordu.

“Buradayım!” Eileen’in sesi, odanın diğer ucundaki kapıdan geliyordu. Elizabeth, mutfakın parlak ışıltısına girince bir an için kör olduğunu sandı. Dar bir alandı burası ama bir duvarı kocaman bir akvaryum kaplıyordu. Su tankının motoru uğulduyordu ve akvaryumundan Eileen teyzenin üzerine yansıyan mavi-yeşil tonlardaki ışıklar yaşlı kadının yüzünü bir hortlak gibi soluk gösteriyordu.

“Aman Allahım!” Elizabeth bu küçücük odada kocaman bir akvaryumla karşılaşmış olmanın şaşkınlığını gizleyemedi.

“Çok güzel, değil mi? Bunların hepsi Johnny’ye ait.”

Elizabeth’in aklından Johnny’nin kim olduğunu sormak geçtiyse de hemen ardından aslında bunu hiç de merak etmediğini fark etti.

İki kadın öylece durdular ve camın diğer tarafındaki küçük parlak balıkların sanki gerçekten bir amaçları varmış gibi yüzüşlerini izlediler.

“Bütün gün bunları seyredebilirim böyle.” Eileen teyze misafirine döndü ve gülümsedi. Kadının kalın gözlük camlarının ardında büyüyen gözleri Elizabeth’e akvaryumun içerisindeki balıkları çağırıyordu.

“Eminim öyledir. Çok rahatlatıcı gerçekten.” Elizabeth bir nükleer reaktör gibi aydınlatılmış bu mutfakta bir insanın nasıl huzur bulabileceğini merak etti.

Yaşlı kadın formika masanın altından bir sandalye çekti.

“Otur bakalım şöyle.” Elizabeth oturdu ve yaşlı kadın da lavaboya yaslandı.

“Brian seninle Muirinish’te rastlaştığını söyledi, yanılıyor muyum?”

“Aynen öyle. Castle House’a bakıyordum. Biliyor musunuz orayı? Foleyler orada yaşıyordu.”

“Castle House mu? Orası şu neredeyse denizin içinde olan yer değil mi?”

“Evet, tam dibinde.”

“Eski bir kale yıkıntısı var orada, değil mi?”

“Evet. İşte orası.”

“Ah, o Castle House. Galiba Foleyler sahibiydi.” diye açıkladı Eileen teyze, yardımcı olmaya çalışarak.

“Evet, doğru.” Elizabeth yaşlı kadının sağır olmasından şüphelendi.

“Onları hiç tanıımıyordum ama orası fena hâlde üzücü bir evdi. Cenazeler birbirini izlerdi. Sanki lanetlenmiş bir yerdi. Alakan nedir senin o evle?”

Elizabeth boğazını temizledi. “İşte ben oranın yeni sahibiyim.”

“Ah!” Yaşlı kadının yüzünden Elizabeth’in son sözlerini gayet iyi duyduğu anlaşılıyordu. “Herhalde çok güzel bir manzarası vardır.”

“Evet, çok hoş,” diye onaylarken gülümsüyordu Elizabeth. “Ama tarihi hakkında pek bir şey bilmiyorum. Cenazeler diyordunuz sanki?”

“Ah, küçük bir kızdım o zamanlar. Tam olarak hatırlamıyorum ama kasabaya indiğimizde annem, huzur içinde uysun, habire istavroz çıkarıp dururdu. Fena bir ölüm olmalı... Yoksa boğulmuş muydu birisi? Kusura bakma. Pek yardımcı olamıyorum sana. Sana kiminle konuşman gerektiğini söyleyeyim bak. Cathy Crowley ile görüşmelisin. O zamanlar Cathy hâlâ bekârdı ve soy ismi Lynch’ti. Foleyler’in yanında, orada büyüdü. Bütün kanlı detayları hatırlıyor olabilir.”

Elizabeth’in bir kaşı istemsiz kalktı. ‘Kanlı ayrıntıları’ merak ettiğine pek emin değildi.

“Bu çok iyi olur, teşekkür ederim. Kendisini nerede bulabilirim?”

“Kocası Muirinish’teki kooperatif dükkânını yönetiyor. Hemen yanında büyük çitler olan beyaz evde yaşıyorlar. Ben de senin için en iyisi onu bulmak olur. Yerel tarih ve benzeri şeyler için harika bir kaynaktır o. Çok ilginç...” Yaşlı kadının gözleri yeniden akvaryuma döndü ve sanki çok ağır çekimde bir tenis maçı izliyormuş gibi balıkları takibe daldı. Aniden bir misafiri olduğunu anımsamışçasına elini Elizabeth’in omzuna koydu ve “Akşam yemeği yemiş miydin bakalım?” diye sordu.

Elizabeth yemediğini söyledi hızlıca.

“Ah, tabii,” dedi Eileen teyze telaşla. “Normalde akşam yemeği yapmam ben.”

“Şey, belki de—”

“Hayır, hayır!” diye araya girdi yaşlı kadın. “Sana şimdi bir şeyler hazırlarım. Bu saatte hiçbir yer açık olmaz zaten.” Sanki yediyi yirmi geçmiyormuş da gece yarısını gösteriyormuş gibi duvardaki saati işaret etti.

Elizabeth ona bolca teşekkür etti ve sonra odasına gitmek için izin istedi. Tekrar oturma odasından geçip hole vardılar. Kapılardan biri soluk pembe banyoya diğeri de geceyi geçireceği şeftali rengi odaya açılıyordu. Elizabeth’in genel izlenimi, buranın naylondan yapıldığı yönündeydi. Bütün oda örtüyle kaplı gibiydi.

Tek başına kalınca önce gidip dişlerini fırçaladı sonra da yatağının ayakucuna oturdu. Elizabeth oturunca yatağın o tarafı iyice yere çöktü. Saatlerdir ilk defa Elliot ve Zach’i düşündü. Zach’i olduğu yerden alma işi nasıl gitmişti acaba? Michelle o utanmaz yüzünü gösterme cüretini göstermiş miydi? Elizabeth, Zach’in cinsel yaşamının utanç verici sonuçlarıyla uğraşmak yerine bu naylon mabedinde oturmaktan neredeyse memnun gibiydi. Bir kez olsun işleri yoluna koymak için Elliot uğraşsın. Onları San Francisco’ya dönmelerinin ardından ve fırtına biraz olsun yatıştıktan sonra arayabilirdi.

Kapısına hafifçe tıklandı.

“Evet?”

“Çayın hazır, ne zaman istersen.”

Yaşlı kadının kendisinden beklenmeyecek bir süratle yemeğini hazırladığını düşünerek “Teşekkür ederim!” dedi Elizabeth. Mutfak masasında kendisini bekleyenleri görünce sürat meselesi anlaşıldı. Açık sarı bir sıvının içerisinde, maviye çalan grilikte küçük bir tepelik yüzüyordu. Elizabeth bunun yumurta olabileceğini düşünse de emin olamadı.

“Sadece biraz çırpılmış yumurta yapabildim. Umarım sana yeter.”

Elizabeth ev sahibesini rahatlatmak için “Yeter de artar bile!” dedi ve bunu söylerken abartmıyordu.

Yaşlı kadın “Şurada da biraz kızarmış ekmek,” dedi ve üzerinde, değil ekmek kızartıcının içini gün ışığı gördüğü bile şüpheli bembeyaz iki dilim ekmek olan bir tabak bıraktı masaya. “Çay için su ısıtıyorum.”

“Harika!” Elizabeth içeceği çayın pek de iştah açıcı olmayan bu yemeği yutmasına yardımcı olacağını umdu.

Yumurtadan küçücük bir ısırık aldı. Ağzındaki şey o kadar kuruydu ki tabağın içerisindeki sıvının nereden geldiğini anlamak güçtü. Kapı zili çalınca Eileen teyze odadan çıktı. Elizabeth bu durumu fırsat bilip tabağındaki şeyi çatalıyla bula-maca çevirdi ve ‘kızarmış ekmeğini’ de elleriyle böldü. Böyle yaparak yemeğine iyice yenmiş izlenimi vermek istiyordu.

“Ziyaretçin var!” diye bağırdı Eileen teyze ve omzunun arkasında Brian’ın gülen yüzü belirdi. Elizabeth rahatlayarak göğüs geçirdi ve mutlu bir şekilde “Merhaba!” dedi.

“Kusura bakma. Yemeğini bölüyorum.” dedi Brian özür dileyerek.

“Hiç de değil. Zaten bitirmiştım.” Elizabeth sözlerini desteklemek için sofradan kalktı.

“Sahiden mi?” diye soran Eileen teyze pek inanmışa benzemiyordu.

Elizabeth elinden gelen en samimi görüntü ile “Çok lezzetliydi. Ellerinize sağlık,” dedi ev sahibesine.

Brian öksürdü. “Şey, Pub’a gidip bir içki içmek ister misin diye merak etmişim.”

Elizabeth düşünmeden “Evet!” deyiverdi.

Brian güldü. “Demek öyle. Merak etme, çok geç saate kalmayız,” dedi teyzesine ve ekledi “sen yatmak istersen de anahtarı dışarıda bırakırsın.”

“Öyle yaparım,” diyen yaşlı kadının aklı masadaki yemekte gibiydi. Eileen teyze üzgün görünüyordu ama Elizabeth oralı olmadı.

Arabadaki atmosfer, öncekinden biraz daha farklı gibiydi. Camlar buğulanmıştı. Üzerindeki mont Elizabeth koltuğunda hareket ettikçe hışırdıyor ve bunaltıyordu. Sohbetleri de doğallığını yitirmişti. Erken saatlerde kurdukları o akışkan, rahat bağlantı kopmuştu sanki. Yolda Muirinish’e dönmeye

karar verdiler. Brian orada bazen canlı müzik de yapılan Carey's adında küçük ve sevimli bir Pub olduğunu söyledi.

Brian siyah bira tercih ederken Elizabeth birkaç kadeh şaşırtıcı derecede iyi kırmızı şarap içti. O gün canlı müzik olmadığı ortaya çıktı fakat Pub epey kalabalıktı ve turba kömürünün ateşi de mekâna sıcak bir hava katıyordu. Sohbet yeniden akmaya başladı. Brian onu güldürüyordu ve Elizabeth konuşurken ona doğru eğiliyordu. Brian'ın üzerindeki kot pantolonun içerisinde sıkışan baldırları gözüne ilişti. Elizabeth, bunun romantik bir randevu sayılıp sayılmayacağına emin değildi ama her halükârda keyfi gayet yerindeydi. Kendisi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeyen bir adamla zaman geçirmek güzeldi. Onu bir anne veya bir evlat olarak yargılayamaz, işte nasıl olduğunu bilemez, Elliot'ta yanlış olan şeyleri sezemediği için ahkâm kesemezdi. O burada köklerini arayan bir turistti, hepsi bu. İkinci kadehini de bitirdi.

“Bir kadeh daha alır mısın?” diye sordu Brian.

Elizabeth şüphesiz bir kadeh daha istiyordu ama bunu yaparsa sabah pişman uyanacağı da tecrübeyle sabitti. Üstelik ertesi gün Buncarragh'a dönmeyi planlıyordu.

“Hayır almayayım, teşekkürler.”

“Tamam.” Brian biraz üzülmüş göründü. “Aslında ben de araba kullanacağım. İçmesem daha iyi.” Parti bitmişti demek.

“Kalkalım mı?” diye sordu Brian.

“Peki madem.” Elizabeth montunu giyerken sahte bir ciddiyetle “Teyzeni uyandırmak istemeyiz,” dedi.

Tekrar arabaya döndüler. Kapılar kapandı ve iç lambalar söndü. Anahtar Brian'ın elindeydi ama anahtarı yerine takıp kontağı çevirmiyordu. Arabanın içine bir sessizlik hâkimdi. Brian'ın Pub'dan sızan ışıkların aydınlattığı yüzüne baktı. Güçlü, neredeyse köşeli bir yüzdü bu. Düşüncelere dalmış gibiydi adam.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

Elizabeth “Elbette,” dedi. Kalbi şimdi daha hızlı atıyordu. Onu öpmek mi isteyecekti acaba? Az önce içtiği iki kadeh şarabın kendisini evet demeye ittiğini hissedebiliyordu.

“Benimle yatmak ister misin?”

Elizabeth'in beklediği soru tam olarak bu değildi. Brian henüz çok taze olan flörtlerinde birkaç adımı atlamış görünüyordu.

“Ne?”

Brian koltuğunda kıvranıyordu.

“Sadece benimle yatmak isteyip istemediğini merak ettim. Seks yani?”

Bir olgudan bahseder gibiydi. Elizabeth ne diyeceğini bilemedi.

“Biraz ani oldu tabii. Beklenmedik. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

Adamı üzmemek istemiyordu ama aynı zamanda bu kadar densiz olabilmesine de hayret etmişti.

“Yani, sadece bu gecelik buradasın diye düşündüm. Çeki-ci bir kadınsın. Muhtemelen birbirimizi bir daha görmeyeceğiz. Ben bir süredir o şeyi yapmadım ve senin de hiçbir bağın olmayan biriyle yapmak isteyebileceğini düşündüm ama...” Sesi her kelimesinde biraz daha kısıldı. Brian Elizabeth'in Pub ışıklarıyla aydınlanan yüzündeki ifadeyi fark etmiş olabilirdi. Şaşkınlığı öfkeye dönmüştü.

155

“Anlıyorum. Ve karşılaştığın her kadın yolcuya bu hizmetlerini sunuyorsun, öyle mi?”

“Hayır, hayır!” Elizabeth'i yatıştırmak için ellerini kaldırdı. “Özür dilerim, şey demek istememiştim... Senden gerçekten hoşlandım ben.”

“Eh, bu iyi. En azından bir tür seçicilik olduğunu bilmek güzel.”

“Bak,” savunmaya geçmişti. “Seni aşağılamak veya seni kızdırmak geçmedi aklımdan. Bu sadece bir soruydu.”

“O hâlde cevap da hayır.”

“İyi.” Brian anahtarı kızgın hareketlerle yuvasına yerleştirdi ama kontağı çevirmesine fırsat kalmadan gerilim dolu arabanın içini Elizabeth'in çalan telefon sesi doldurdu.

Koltukta sağa sola kıvranarak telefonunu montunun cebinden çıkarmaya çalıştı. Ekranda 'Elliot' yazıyordu.

“Kusura bakma. Konuşmam lazım.”

“Keyfine bak,” diye homurdandı Brian. Açıkça somurtu-

yordu artık.

“Merhaba. Her şey yolunda mı?”

Elliot soruya cevap vermek yerine “Oğlunun sana söylemek istediği bir şey var,” demekle yetindi.

Oğlun mu? Bu pek umut verici bir başlangıç sayılmazdı.

“Anne?” Zach’ti bu.

“Efendim...” Elizabeth konunun nereye varacağına dair duyduğu endişeyle çekinerek konuşuyordu.

“Lütfen kızma anne.”

“Peki.” Aslında o anda, bir Pub’ın önündeki bir arabanın içinde, yanındaki adamla seks hakkında ergen bir muhabbet yaparken kendisini bir ebeveyn gibi hissetmekte güçlük çekiyordu.

“Çıkar ağzındaki baklayı Zach.”

“Pekâlâ. Şey, vermek istediğim bazı haberlerim var...” Belli ki zaman kazanmaya çalışıyordu.

“Söyle artık!” diye çıkıştı Elizabeth.

Zach hafifçe öksürdü ve peşinden sessizce “Babaanne olacaksın,” dedi.

O an Elizabeth sanki dosdoğru güneşin merkezine bakıyordu. Sıcak beyaz bir ışık huzmesi beynini kavurdu. Söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Nutku tutulmuştu. Verebileceği hiçbir tepki yoktu. Nefesinin kesildiğini hissetti. Sonunda Zach’in sesi duyuldu: “Anne?”

Elizabeth bir an için tereddüt etti. Peşinden sakın bir ses tonu çıkarmaya çalışarak “Şu an seninle konuşamam,” dedi ve telefonu kapattı. Duyduklarına inanamıyor, gözlerini elinde tuttuğu telefon ekranından ayıramıyordu.

Brian az önce olup bitenlerden habersiz Elizabeth’in koluna dokundu.

“İyi misin?”

Elizabeth ona döndü ve bir an sonra öpüşüyorlardı. Arzu kadar umutsuzlukla da yüklü olan, çılgınca ve aç bir sarılmaydı bu.

Uzun uzun tavana bakıyor, parmaklarını yavaşça duvar kâğıdının deseninde gezdiriyordu. Patricia artık zaman mefhumunu yitirmişti. Her sabah perdeler açılıyor ve bazı günler güneş ışınları, eprimiş halının üzerinde oyunlar oynuyordu. Patricia öne doğru eğilip göğün maviliğine bakıyordu bazen.

Gece terlemeleri sona ermişti ve her geçen gün kendisini biraz daha iyi hissediyordu. Bayan Foley ona tepsi tepsi yemek taşımayı sürdürüyor, hava durumu ve çiftlik yaşamı hakkında basmakalıp birkaç laf etmeyi de ihmal etmiyordu. Söylediğine göre birkaç buzağı doğmuştu. Patricia bedenen güçlendikçe içindeki öfke de büyüyordu. Yanlış bir şey yapmamıştı ve artık evine gitmek istiyordu! Edward neden annesinden bu kadar korkuyor olabilirdi? Patricia'yı alıp Buncarragh'a götürmekten onu alıkoyan şey neydi?

“Bayan Foley, biliyorsunuz, eve gitmek zorundayım. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?”

“Ah çocuğum, elbette anlıyorum. Ama seyahat edebilecek hâlde değilsin sen. Sanırım ne kadar fena durumda olduğunun farkına varamadın.”

Patricia sinirle “Bir araba koltuğunda oturabilecek kadar iyiyim!” diye cevap verdi.

Bayan Foley'nin burun delikleri öfkeyle genişledi. “Ah, Teddy'nin seni ta oralara götürecek kadar zamanı olduğunu sanıyorsun yani?” dedi ve kahkahayla homurdandı. “Çocuk çok meşgul, hem de çok. Allah'ın her saati çalışıyor. Üstelik ne için? Sen burada prensesler gibi bir elin yağda bir elin bal-

da yatasın diye! Hiç utanman yokmuş küçük hanım.” Bu sert sözlerinin ardından Bayan Foley kapıyı vurup çıktı.

Patricia haftalar sonra ilk defa bir parça da olsa eskiden olduğu gibi hissetti. Kimse ona yardım etmeyecekse de tek başına halledecekti kaçışını.

Enid Blyton kitaplarında çarşafı, nevresimleri birbirine bağlayarak uzun halatlar yaptıklarını hatırladı. Yatağında böyle kullanabileceği yalnız iki parça vardı. Bunları birbirine bağladığında dahi oda penceresinden yere yetişecek uzunluğa ulaşamayabilirlerdi. Velew ki uzun bir halat yaptı, kendisinde bu halattan aşağı inecek güç var mıydı peki? Pek sanmıyordu. Peki öylece aşağı atlasa nasıl olurdu? Sonuçta giriş katın hemen üstündeydi. Oysa yukarıdan bakınca dışarıdan görüldüğünden çok daha yüksek bir atlayış mesafesi var gibi geliyordu. Ya atladığında bir bacağı kırılrsa veya bileği burkulsa, o zaman ne olurdu? Castle House’tan ayrılması ayları bulabilirdi.

Gecenin bir körü firar teşebbüsünde bulunmak da başka bir seçenektir. Patricia başarı ihtimalini değerlendirdi. Merdivenlerin gıcırtısı yaşlı kadını uyandırır mıydı? Aşağı kata inmeyi başarsa bile kapıların kilitli olması hâlinde ne yapacağına dair hiçbir planı yoktu.

O gece, Bayan Foley tıpkı orada geçirdiği ilk gece gibi ona jambon ve lahana yemeği getirdikten sonra Edward elinde bir fincan çay ile odaya girdi.

Patricia fincanı almak için yatağında doğruldu ve Edward da yatağın ucuna oturdu.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Edward, dayanamıyorum. Nasıl hissettiğimi önemsiyor olsaydın gitmeme izin verirdin.”

“Bunu yapamam. Annem senin kalmanı istiyor.”

Adamın kazağına dokunurken “Konuş onunla madem!” diye parladı.

Edward iç çekti. “Konuştum zaten. Senin gitmene izin vermemiz gerektiğini söyledim.”

“O ne dedi peki?”

“Dosdoğru polise gitmenden korkuyor.”

Patricia kendini çok aptal hissetti. Buradan kurtulup

Buncarragh'a geri dönmeye öyle odaklanmıştı ki burada olan bitenin suç olduğu aklından dahi geçmemişti. Polise bir telefon etmesi yeterliydi aslında. Kalbi daha hızlı çarpıyordu şimdi. Aklından geçenler yüzüne yansımış olacak ki Edward bir anda Patricia'nın kolunu yakalayıp gözlerinin içine baktı.

“Böyle bir şey yapmazsın. Değil mi? Polise gitmezsin yani?” Patricia'nın kolunu iyice sıktı.

Edward'ın elinden kurtulmak için çırpınırken “Canımı yakıyorsun!” diye inledi.

“Onun sonu olur bu. Annem... Lütfen, ben çaresine baka-
cağım. Lütfen, sadece biraz sabırlı ol. Seni buradan çıkaraca-
ğım. Annem çok şey yaşadı ve bunu gerçekten çok istiyordu.
Böyle olması gerektiği için üzgünüm.” Patricia'nın kolunu bı-
raktı ve o sinirle fitilli yatak örtüsünü sıktı.

“Senin annen kafeyi yemiş Edward. Asıl hapsedilmesi ge-
reken o. Bir tımarhaneye kapatılması lazım!”

“Anlamıyorsun. Çok şey yaşadı o.”

“Ne dedin? Neler yaşadı ki böyle oldu?” Patricia tükürük-
ler saçarak konuşuyordu. Kızgın ve sabırsızdı.

“O çok değişti,” dedi Edward usulca. Gözlerini ellerine
indirdi. Başka birinin ellerine bakıyormuş gibiydi. “James'ten
sonra. O öldükten sonra.”

Bir an için sustu Patricia. Evladını kaybetmenin bir anne
için nasıl bir yıkım olabileceğini tahmin edebiliyordu.

“Kaç yaşındaydı?” diye sordu sakince.

Edward çok kısık bir sesle “On yedi,” dedi.

“Sonra ne oldu peki?”

Edward konuşmadı. Yatak örtüsünün kıvrımlarını ince-
liyordu. Patricia yumuşak bir sesle “Bana anlatmak zorunda
değilsin,” diye ekledi.

“Hayır. Ben... Sana anlatmalıyım. Bilmeye hakkın var.”

Edward hikâyesine nasıl başlayacağını bilemiyordu. Acaba iki
oğlan süt sağmayı bitirdikten sonra bahçedeydiler ve James
lastik çizmelerini temizliyordu, diye mi başlamalıydı? Hava-
nın rüzgârsız olduğu güzel bir yaz akşamı olduğunu, tozlu ve
sıcak çayırlarda tembelce salınan mutlu inek seslerinin kendi-

lerine kadar geldiğini söyleyebilirdi. Kayığı çıkarmayı öneren James olmuştu. Birisi ona uskumru sürülerinden bahsetmişti ve önlerinde gün ışığından faydalanabilecekleri birkaç saat daha vardı. Edward da hemen katılmıştı bu fikre tabii. O zamanlar daha ancak on dört yaşındaydı. Okuldaki oğlan grupları ile kaynaşmakta güçlük yaşadığından zamanının çoğunu çiftlikte tek başına geçiriyordu. James bir ağabeyden fazlasıydı onun için. En iyi, hatta tek arkadaşıydı Edward'ın. Kahramanıydı. Olmak istediği ama olabileceğinden şüphe duyduğu adamdı James. Ağabeyi birkaç ıslıkla bütün sürüyü yönetebiliyor ve kızlarla konuşabiliyordu. Üstelik anneleri ona ne bağırıyor ne de ne yapması gerektiğine dair emirler veriyordu. Edward bu fikrini kimseyle paylaşmasa da babalarının hayatlarında olmamasından hiç de şikâyetçi değildi.

Belki de hikâyesine bundan birkaç saat sonrasında başlamalıydı. Gece üzerlerine çökerken aniden bastıran rüzgâr, gri okyanusu hareketlendirerek oğlanların içinde olduğu küçük kayığı artan bir şiddetle sallamaya başlamıştı. Sesindeki korkuyu gizleyemeyen Edward geri dönmeleri gerektiğini söylemişti. James ayağa kalkmış ve bacaklarıyla kayığı bir o yana bir bu yana sallamaya başlamıştı. Kahkahalar atıyor ve küçük kardeşinin korkusuyla alay ediyordu. Edward ona oturması için yalvarmışsa da onun bu endişeli hâli James'i tekneyi daha şiddetli sallamaya teşvik etmekten başka bir işe yaramamıştı.

Ağabeyine doğru uzandığını ve onun kazağına dokunduğunu anımsıyordu. Bu hareketiyle onu çekmiş miydi? Yoksa onu istemsizce bir yana mı itmişti? Parmak uçlarında o nemli yünü hâlâ hissedebiliyordu. Edward yalnızca ağabeyinin oturmasını istemişti. Hepsi bu kadardı. Ona zarar vermeyi asla istememişti.

Hemen bir sonraki an, bir sihir numarasına ya da Clon-teer'daki sinemada film bir kare atladığında olan şeye benziyordu. James öylece kaybolmuştu. Edward'ın baktığı yerde, kararan göğün önünde ağabeyine ait olduğunu bildiği hatların doldurduğu alan bir anda boşalmıştı. Ağabeyi gitmişti. Ortadan kaybolmuştu. Kayığın yanından suyun içine baktığını ama çırpınan sulara hiçbir şey göremediğini çok iyi hatırlıyordu.

Acaba James sırf onu korkutmak için suya atlamış olabilir miydi? Aniden sular sıçratarak yüzeye çıkacak ve kahkahalar atacaktı. Suyun altında, nefesini tutmuş bekliyor olmalıydı. Saniyeler dakikaları kovaladı ve dehşete kapılmış hâlde bekleyen Edward, ağabeyinin yüzeye dönmeyeceğini kabul etmek zorunda kaldı. Kayığın her iki yanındaki karanlık dalgalara baktıysa da bir şey görmesi imkânsızdı. Suyu atlamak ve ağabeyini bulana kadar yağlı bir fok balığı gibi dalgaların arasında süzölmek istiyordu. Gel gör ki Edward yüzme bilmezdi. James'in onu korkutmak istemesinin sebebi de kısmen buydu. Uzaklara baktı. Ağabeyinin koyu saçlı kafasının bir noktada yüzeye çıkıp çıkmadığını görmeye çalıştı. Fakat görünürde hiçbir şey yoktu. Panik içerisindeki Edward'ın midesi bulanıp başı döndü. Neredeydi James? Gitmiş olamazdı. James yaşıyor olmak zorundaydı. Öyle olmalıydı ama neredeydi? Ağabeyine seslendi, ona bağırdı ama James'in sesini duyabilecek bir yerde olmadığını içten içe biliyordu.

Daha sonra bütün parçaları bir araya getirmeye çalışacaktı. James muhtemelen Edward onu çektiği ya da kayığın dibindeki uskumrulardan birine basıp kaydığı ya da giderek artan dalgalar onu sarstığı için dengesini kaybetmişti. Tabii asla gerçek nedeni bilemeyeceklerdi. Olaydan sonra metal kürek yuvasında biraz kan bulundu. James'in denize düşerken kafasını çarptığı, düştükten sonra lastik botlarının deniz suyuyla dolarak ağırlaştığı ve baygın hâldeki genci denizin dipte usulca dalgalanan karanlık yosun ormanına çektiği varsayıldı.

Kayıкта tek başına kalan Edward ağlamaya başladı. Hayal dahi edemeyeceği kadar fena bir durumdu bu. Denizde böyle sonsuza kadar kalamazdı ama geri dönmesi de bir o kadar imkânsızdı. Ağabeyinden öylece vazgeçemezdi ya? Hem anneleri ne derdi? Gözyaşları ağırlaştı. Hıçkırıkları, karanlığın ve rüzgârın yuttuğu ulumalara dönüştü. Kıyıya tek başına dönemezdi. Ağabeyinin peşinden denize atlamak geçti aklından. Castle House'a kimsenin dönmemesi, Edward'ın yanında James olmadan dönmesinden daha iyiydi belki. Öne eğildi ve kollarını dizlerine doladı. Korku ve kederden felç olmuş gibiydi.

Orada öylece ne kadar süre oturduğunu bilmiyordu. Nihayet ağlamayı bırakıp nefesini toparladığında gece artık tamamen çökmüştü. Ufukta evin köşesindeki lambayı ve öndeki odada perdelerin ardından yayılan ışığı seçebiliyordu. Eve geri dönmek zorundaydı. Ne yaparsa yapsın bundan kaçamazdı.

Deniz suyu sanki pekmez gibi yoğunlaşmış ve kürekler de eskisinden çok daha ağırlaşmıştı. Yine de sahile yaklaşıyordu Edward. Küreklerin suyu tokatlayan gıcırtilı sesi onun metronomu olmuştu. Her çekişte bir inleme, peşinden esneme, aşağı bırak ve tekrar çek... Ona kürek çekmeyi James öğretmişti. Tekrar ağlamaya başladı.

Kayık kıyıya yaklaşırken karanlıkta süzülen küçük bir ışık görebiliyordu. İlk başta ne olduğunu anlayamadı ama sonra bunun elinde bir meşaleyle sahilde onları bekleyen birisi olabileceğini düşündü. Endişe ve bekleyiş içerisinde olan bu kişi, annelerinden başkası olamazdı. Kısa süre sonra kürekler ve kayığın baş kısmı dalgalara vurdukça çıkan ritmik sesleri işitecekti. Edward kayığı uzaktan gören annesinin her iki evladının da güvende olduğunu sanarak rahatlayacağını biliyordu. Daha yavaş çekmeye başladı. Kaçınılmaz olanı geciktirmek istiyordu. Kayığa yaklaşacak, kıyıya sadece bir oğlunun ulaşabildiğini ve onun da Edward olduğunu görecek. Şiddetle titremeye başladı. Soğuk, şok ve dehşet bedenini ele geçirmişti.

Sonunda kayığın altı çakıllara vurduğunda çıkan çatırtıyı duydu ve kayıktaki yerinden kalkıp soğuk suya atladı. Karşıda, annesinin meşale ışığında Cadılar Bayramı maskesini andıran yüzünü gördü. Dalga seslerinin üzerinden bağıırıyordu.

“Kaybolduğunuzu sandım. Ne oldu size?”

Edward konuşamıyordu. Yapabildiği tek şey kayığı çekecek kıyıya sürüklemek oldu. Annesi ona yardım etmek için dalgaların arasında ilerledi ama sonra olduğu yerde donup kaldı. Karanlıkta meşalenin ileri geri, kayığın her köşesinde gezindiğini görüyordu. Oğlunun adını söylerken annesinin sesi ince ve yüksekti. “James? James nerede? Edward, ağabeyin nerede?”

Edward elindeki ipi suya düşürdü. Kolları omuzlarının

iki yanında, hareketsiz sarkıyordu. Dalgalar ayak bileklerinin etrafında döndü. Konuşmak için ağzını açtı ama keder ve suçluluk duygusu ile sözcükleri geri yuttu. Bir çığlık attı. Kapana kısılmış bir hayvanın feryadını andıran sesi karanlık gecede yankılandı. Annesine doğru koşarken ayağı kaydı ve yere kapaklandı. Kafasını kaldırıp kollarını kadının dizlerine sardı.

“Hayır! Hayır, hayır!” Sesi bu yaşananların gerçekliğini reddediyordu. Oğlu gitmiş olamazdı. Bebeğini kaybetmiş olamazdı.

Bir yandan Edward bacaklarını çekiştiriyor bir yandan da ayağının altındaki çakıllar yerlerinden oynuyorlardı, dengesini yitirip bir çığlıkla sırt üstü düştü. Kolları iki yanında çarmıhtaki İsa gibi açılmış, kumlarda yatıyordu.

Sonsuza dek kırık kalpler taşımak zorunda olan bu iki beden, dalgalarla birbirine dolanıyor, suya batıp çıkıyorlardı.

O akşam, her şey sonsuza dek değişmişti.

Bu esnada, Castle House’un üst katındaki yatak odasında Patricia hâlâ Edward’ın söze girmesini bekliyordu. Adam boğazını temizledi.

“Tekneyle balığa çıkmıştık. Dalga çıktı ve James denize düştü. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Bence annem bunun için hep beni suçladı.”

Akan bir gözyaşını silmek için elini yüzüne götürdü.

Patricia onu biraz olsun rahatlatmak için ellerini omuzlarının etrafına doladı ve Edward da başını Patricia’ya yasladı. Beraberce yatağa uzandılar ve her ikisi de uykuya dalana dek Patricia Edward’ı bir bebek gibi pışpışladı.

O gece birlikte yatmadılar. Yaklaşık on dakika süren bir öpüşme ve oynaşma faslından sonra Elizabeth Brian'ı itti.

“Yapamam!” diye sızlandı Elizabeth. Nefes nefese sayılırdı. Brian uzanıp kadının yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Emin misin? Bana sanki hoşuna gidiyormuş gibi geldi ve,” Elizabeth’in yüzünden birkaç saç teli aldı, “sen çok hoş bir kadınsın.”

Elizabeth göz teması kurmaktan kaçındı. Brian’dan hoşlanmış olsa da öpüşmek kafasındaki sesleri susturmak için başvurduğu bir yöntemdi sadece. Aklını Zach ile ilgili haberlerden kurtarmanın bir yoluydu. “Evet. Ama bu çok fazla. Geri dönmeliyim. Gerizekalı oğlumu aramam lazım.”

Brian arabayı çalıştırmaya yeltenmedi. Onun yerine kolunu Elizabeth’e doladı ve bir kucaklama hareketiyle onu tekrar kendine çekti.

“Sahi, o da neydi öyle? Neler olmuş?”

Elizabeth yavaşça iç çekti.

“On yedi yaşındaki oğlum, otuz küsur yaşındaki kız arkadaşını hamile bırakmış.”

Brian kısaca “Ha siktir!” diyerek karşıladı durumu.

“Gerçekten de ha siktir.”

Islığa benzer bir ses çıkardı ve devam etti Brian “Ebeveyn olmadığım için çok mutluyum şu an. Ne yapacaksın peki?”

“Bilmiyorum. Her ikisine de mantıklı olmalarını tavsiye ederim belki?” Elizabeth’in sesi tereddütlü çıktı.

Eileen teyzenin evine vardıklarında Brian, Elizabeth’i

son bir defa ve yavaşça öptü. Arabayla uzaklaşmadan önce kadının eve girmesini bekledi. Ayakkabı tabanından çamur temizlemeye yarayan metal bir kirpinin altından anahtarı alıp eve girdi. Evin içi karanlık da olsa banyo ışığının ve bir başucu lambasının düğmelerini bulabildi. Alçak ve yumuşak yatakta otururken telefonunu çıkardı ve ekranına baktı. Bu, hiç de yapmak istediği türden bir konuşma değildi. Önce Elliot ile konuşmanın en iyisi olduğuna karar vererek onu aradı.

“Evet?” Elliot’ın sesi sabırsız ve sinirli çıkıyordu. Sanki kapısına gelmiş birkaç Yehova Şahidi ile mecburen konuşuyordu. Elliot’ın kişiliğinde Elizabeth’in en nefret ettiği şey, bu tamamen öğretmen havasına geçmiş hâliydi.

“Benim, Elizabeth.” diye yanıtladı.

Elliot hızlıca “Neden fısıldıyorsun?” diye sordu.

“Burada saat geç oldu ve bir pansiyonda kalıyorum.”

“Neden annenin evinde değilsin?”

“Uzun hikâye. Seni gördüğümde anlatırım. Kötü bir şey yok. Zach nasıl?” diye sordu, sohbeti yeniden yoluna sokmaya çalışarak.

“Bozuk.”

“Eh, tabii. Az şey değil.”

“Sana. Zach sana bozuk!” Elliot en kalın kafalı öğrencisi ile konuşan öğretmen havasındaydı.

“Ne?” diye sordu Elizabeth öfkeli bir fısıltıyla.

“Çok önemli bir haberi paylaşmak için seni aradı ama sen onunla konuşmadın bile. Tabii bozuk olacaktı.”

Elizabeth duyduklarına inanamıyordu.

“On yedi yaşındaki oğlumuz artık bir baba adayı ve bizim konuşmamız gereken şey bu mu yani? Ciddi misin sen?”

“Elizabeth, bu süreçte ona destek olmamız lazım. O daha çok genç.”

“Genç olduğunu biliyorum!” diye öfkeyle tısladı. “Bu yüzden üzgünüm. Ne kadar hamile peki? Planları nedir?”

“Seçenekler sınırlı aslında. Karnı burnunda. Farkına varamadığına inanamıyorum. Yani kadını en son ne zaman görmüştün?”

Elizabeth hatırlamaya çalıştı.

“Bilmiyorum. Noel’den önceydi ama New York’ta kış zamanı, malum. Her yanı palto ve eşarplarla örtülüydü. Yani bir bebek sahibi olmayı planlıyorlar, öyle mi?”

Kendini çok işe yaramaz ve kopuk hissetti. Gözleri hayal kırıklığıyla doldu.

Bahsettikleri kendi küçük oğullarıydı. D’Agostino’ya kadar gidip mutfak alışverişi yapması için bile güvenemediği bir oğlan çocuğuydu bu. Başka bir insanın sorumluluğunu nasıl alabilirdi?

“Bak, belki o kadar da kötü değildir.” Elliot şimdi de sakin ve makul görünmeye çalışıyordu. Bu tutumu da eski karısını tam tersi sinirli ve uzlaşmaz yapıyordu.

“Sen neden bahsediyorsun? O kadar kötü olmayan da ne? Lanet olası bir bebekten bahsediyoruz Elliot!”

“Anlıyorum. Durumun farkındayım ama en azından kadın bir ergen değil. Zach’le evlenmek filan istemiyor.”

“Zach daha on yedi yaşında!” Elizabeth Elliot’ın sözünü kesmeden duramıyordu.

“Söylemek istediğim de bu zaten. Kadın otuzlu yaşlarının ortasında. Bana kalırsa kadın da bunu planlamamıştı ama şimdi hâl böyleyken bebeği büyütmeyi veya hiç bebek sahibi olmamayı değerlendiriyor olmalı. Zach’in bu planların bir parçası olduğunu sanmıyorum.”

Elizabeth bunun mantıklı bir açıklama olduğunu kabul etmek zorundaydı, ki bu bile bir bakıma rahatlatıcı olmakla birlikte oğlu adına üzücüydü. Oğlunun nasıl hissediyor olabileceğini hayal etti. Korkuyor olmasının yanı sıra, erkeksi bir gururla şişiniyor olduğuna emindi. Michelle Giardino bebeğini alıp kendi yoluna gitmek isterse Zach bunu pekâlâ atlatılabilir ve doğru zamanı gelince de başka torunlar yapabilirdi. Aklından böyle düşünceler geçtiği için bir an vicdan azabı hissetse de hemen ardından, aslında oğlu için en iyisini isteyen bir anneden başka bir şey olmadığını düşündü.

“Pekâlâ. Zach ile bir konuşayım önce. Ondan sonra ne yapacağımıza bakarız. Michelle Kaliforniya’da mı kalıyor?” diye sordu umutla.

“Hayır. Birkaç gün içerisinde New York’a dönüyor. Daha

sonra uçağa binmesine izin vermiyorlar zaten.”

Elizabeth’in yüreği ezildi. Bu süreçte kendisi de orada olmalıydı.

“Harika. Sonra konuşuruz. İyi geceler.”

“Güle güle.”

Elizabeth bedenini yatağının ortasına doğru sürükleyip, yatağın eğiminden dolayı yere yuvarlanma ihtimalini azalttığını umut ediyordu. Hafif yorganın altına süzülüp lambayı kapadı ve telefon ekranının ışığı odayı aydınlattı. Elizabeth aramak için Zach’in ismine dokundu. Çalışıyordu. Bekledi. Zach açmayınca operatör sesli mesaj kutusuna yönlendirdi. Elizabeth bir iç çekip aramayı sonlandırdı. Zach ve Michelle’in beraberce telefon ekranında yanan “Anne” yazısına baktığını ve Zach’in kız arkadaşına annesi hakkında korkunç hikâyeler anlattığını hayal etti. Matematik öğretmeni Michelle Giardino’nun kaç ay boyunca evlerine girip çıktığını hesaplamaya koyuldu. Saati yetmiş dolardan haftada en az bir defa. Bu bebek daha şimdiden Elizabeth’e binlerce dolara mal olmuştu. Zach ve Bayan Giardino’ya söylemek istediği şeyler dönüp duruyordu kafasında. Bu düşünceler arasında nasıl uykuya dalabilecekti?

Yedi saat sonra uyandığında telefon hâlâ elinde, mutfaktan birtakım sesler geliyor ve domuz pastırmasının kendine özgü kokusu dolanıyordu havada. Elizabeth yüzünü ovuşturup esnedi. Ev sahibesinin hazırladığı kahvaltının akşam yemeğinden daha iyi olacağını umuyordu. Açlıktan ölüyordu.

Elizabeth içeri girdiğinde Eileen teyze kolunda bir kurulama beziyle mutfağın ortasında dikiliyordu. Orada bekliyormuş gibi bir hâli vardı. Akvaryumun yapay ışığı, buraya kahvaltıdan ziyade otopsi için uygun bir hava katıyordu.

“Günaydın! Çay mı kahve mi?”

Elizabeth normalde kahveyi tercih ederdi ama çayın daha az riskli olduğuna karar verdi. Masa tek kişi için hazırlanmıştı. Elizabeth’in soğuk olduğunu tahmin ettiği bir kızarmış ekmek yığınının yanında küçük bir bardak portakal suyu duruyordu. Ekmeklerin aksine ev sahibesinin fırından çıkartıp önüne koyduğu tabak çok sıcak görünüyordu. Tabağın ne kadar uzun

zaman fırında kaldığı, üzerindeki iki sosıs ve domuz pastırmasının buruşmuş ve kurumuş hâllerinden anlaşıyordu. Bu önündeki, bir yemek sipariş edince değil Neolitik dönemden kalma bir mezarı açınca görmeyi beklediğiniz bir manzarayı andırıyordu. Sessizce iç çekip çayına uzandı. Kesinlikle doğru tercih yapmıştı. Çay gayet iyiydi. Sıvı bir kahvaltı, hiç yoktan iyiydi şüphesiz.

Yaşlı kadın “Gece iyi geçti mi?” diye sordu.

“Ah evet, iyiydi, teşekkürler.”

Eileen teyze masanın yanında durdu ve öne doğru eğildi. Belli ki daha fazla detay öğrenmek istiyordu.

“Çok tatlı bir Pub’dı.”

“Evet, evet.” Elizabeth’e katıldığını göstermek için coşkuyla salladı başını. “Daha fazla çay?”

“Ah evet, lütfen.” Elizabeth çatalını nihayet kendisinden kaçan bir sosise saplayabildi. “Dün akşam bahsettiğiniz o kadını bulup konuşmaya çalışacağım bugün. Şu kooperatifteki hani. Kusura bakmayın, adını hatırlayamadım.”

Elizabeth’in çayını tazeleyen Eileen teyze “Cathy Crowley,” dedi. “Aslında benim çok daha iyi bir fikrim olabilir. Annesi yaşlı Bayan Lynch onların yanında, küçük bir evde yaşıyor. Epey yaşlandı ama hâlâ hatırlıyordur her şeyi. Cin gibidir o. Castle House ya da Foleyler hakkında bilmek istediğin her şeyi ondan öğrenebilirsin.”

Elizabeth umutlanmıştı. Beklediğinden daha fazla yanıt ulaşabilirdi belki. “Çok teşekkür ederim. En iyisi öyle yapayım.”

Eileen Teyze parmağını yaladı, aynı parmağı ile dalgın bir şekilde masanın üzerine dökülmüş kırıntıları topladı ve ağzına götürdü.

“Dün gece o yeri düşündüm.”

“Castle House’u mu?”

“Evet. Sadece, geri dönüp dönmeyeceğini merak ettim.”

Biraz şaşırmış olan Elizabeth “Dönmek derken?” diye sordu. Buralara neden bir daha geri dönsündü ki?

“Yani, ne bileyim, belki yazlık gibi kullanırsın evi.” Elizabeth kendini çok aptal hissetti. Artık Muirinish’te bir mülk

sahibi olduğu bir an için aklından tamamen çıkmıştı.

“Aslında satarım diye düşünmüştüm ama.” Kelimeler daha ağzından çıkarken bunun gerçekten istediğı şey olup olmadığını merak etti.

Uyandığında Edward gitmişti. Ondan geriye kalanlar, kafasının yastıktaki izi ve gece uyandığında hissettiği vücut sıcaklığının anısından ibaretti.

Patricia, Bayan Foley'nin olanlardan haberdar olup olmadığına emin değildi ama kahvaltı tepsisini getirip, odanın perdelerini yeni bir gri güne açarken şüpheli derecede şen şakrak görünüyordu.

“İyi uyudun mu?” diye sordu. Yüzündeki bir sırtış mıydı?

“Evet, teşekkür ederim.”

Bayan Foley odanın diğer tarafına gitti ve gardırobun yanındaki yüksek sırtlı ahşap sandalyeye oturdu.

“Düşünüyordum da.” Bayan Foley durdu ve kızarmış ekmeğine tereyağı sürmekte olan Patricia kafasını kaldırıp ona baktı. Karnına giren ağrının sebebi korkuydu.

“Tanrıya şükür nihayet çok daha kuvvetli hissettiğine göre ev işlerine yardımcı olmanın da zamanı gelmiştir diye düşünüyorum. Kendi geçimini sağlayabilirsin.” Yaşlı kadın sözlerini gergin bir gülümsemeyle sonlandırdı.

Patricia şaşkın, ne cevap vereceğini bilemez hâldeydi. Bir yanı, odadan çıkmak için ayağına gelen bu fırsatın üzerine atlamak istiyordu. Telefonu kullanma veya sadece yoldan aşağı koşarak kaçma ihtimali elbette heyecan vericiydi. Fakat tabii aşırı hevesli görünürse de Bayan Foley teklifini geri çekebilirdi. Öte yandan, gardiyanının günlük hapisane işlerine yardım talep etmesi de Patricia'yı küplere bindirmişti.

Elinden gelen en tekdüze sesle “Anlıyorum,” dedi.

“Sen banyoya girdikten sonra sana eski bir sabahlık ve terlik ayarlayacağım.”

Ateşi düştüğünden beri kendisine banyo ve tuvalet ayrıcalıkları sağlanmıştı. Banyoyu kullanması gerektiğinde çalması için küçük gri bir çan vermişlerdi ona. Patricia çanı sallayınca Bayan Foley kapının kilidini açıyor ve işi bitine kadar Patricia’yı bekliyordu. Patricia banyo penceresini kontrol etmişti ama burası kendi odasından da yüksek görünmüştü gözüne. Bazı günler Patricia sırf yaşlı kadının merdivenleri tırmanma eziyetini daha fazla yaşaması için ihtiyacı olduğundan daha fazla defa çan çalıyordu. Fakat Bayan Foley kısa süre sonra durumdan şüphe duymaya, çağrılarının arası çok kısaysa bunları göz ardı etmeye başlamıştı.

Son konuşmanın üzerinden aşağı yukarı bir saat sonra Patricia kendisine ödünç verilen yeni kıyafetleri içerisinde, mutfak masasında oturuyordu. Mutfak bundan haftalar önce Pub’dan sonraki gece nasılsa tam da öyle gözüküyordu. Bayan Foley önüne bir plastik leğen dolusu patates koydu.

“İşe bunları soyarak başlayabilirsin.”

Herhangi bir cevap verme ihtiyacı duymayan Patricia soyacağı eline alıp işe koyuldu. Etrafına bakındı. Gözleri arka kapıya takıldı. Bir anda koşup buradan çıkabilirdi. Bu ikinci el terlikleriyle bile Bayan Foley’dan daha hızlı koşabileceğini ve Edward’ın da kaçışına göz yumacağını tahmin ediyordu. Edward’ın kendisini bırakacağından emindi.

Bayan Foley lavabodan masaya dönerken Patricia’nın bakışlarını nereye sabitlediğini kolaylıkla fark etti. Yavaşça yürüyüp kilidin üzerindeki büyük anahtarı çevirdi. Kapıyı kilitledikten sonra anahtarı çıkarıp önlüğünün ön cebine koydu. Patricia’ya uzun, sert bir bakış attı.

“Patatesleri soymayacaksan seni tekrar odana çıkarabiliriz.”

Patricia başını eğip işe girişti tekrar.

On dakika sonra birisi arka kapının kolunu dışarıdan çevirdi ama kilitli olduğu için açmayı başaramadı ve son çare kapıyı çaldı. Bayan Foley o tarafa yürüyüp anahtarı çıkardı. Edward mutfağa daldığında biraz kızgın gibiydi.

“Bu kapı neden—” diye lafa daldı ama masanın başında

oturan Patricia'yı fark edince sustu.

Annesi gergin bir gülümsemeyle masayı göstererek "Bak kim aramıza katılmak için aşağı indi!" dedi.

Edward'ın yüzündeki ifadeden kafasının karıştığı anlaşılıyordu.

"Anlıyorum." Gördüğü manzara karşısında şaşırmış gibiydi. "Harika," derken Patricia'ya gülümsüyordu. Patricia onun coşkusuna karşılık vermek yerine ifadesiz bir suratla önündeki leğene eğildi ve bir patates daha çıkardı.

"Yani, kendini daha iyi hissetmen harika demek istedim," diye açıkladı kendini. Patricia yine karşılık vermedi. Edward kıvrandırılmayı hak etmişti.

"Su kaynatıyorum senin için," diye araya girdi annesi.

"İyi, peki. Sadece ellerimi yıkayacağım." Edward kapıya doğru yürürken Patricia onun hâlâ önceki gece üzerinde olan gömleği giydiğini fark etti. Dün gece sahiden yaşanmış mıydı? Patricia'nın şimdi deli bir kadın tarafından tutsak edilmiş, günümüz kölesi olarak masada otururken önceki gece bu adamı kollarında sallayarak uyuttuğuna inanmak güçtü.

Çay yapılırken içine herhangi bir ilaç atılmadığına kendi gözleriyle şahitlik etti ve o da diğerleriyle beraber bir fincan içti. Çok az konuşma geçti aralarında. Komşunun koyunlarından biri bu sabah kendi sürülerine karışmıştı. Edward'ın gidip komşuyla konuşması ve aradaki çitleri sağlamlaştırması gerekcekti. Patricia'nın adını daha önce hiç duymadığı biri yeni bir arabayla görülmüştü. Buzağılar için yem lazımdı.

Edward bahçede çalışmaya döndükten sonra arka kapı yeniden kilitlendi. Patricia patates soyma işini bitirdikten sonra Bayan Foley eline bir süpürge verdi ve yerleri süpürmesini söyledi. Her ne kadar duruma içerliyor da olsa yaptığı iş, bütün gün yatakta tavanı izlemekten ve uyuyup uyanmaktan daha iyiydi. Süpürmeyi bitirdikten sonra Bayan Foley eline bu defa da bir fırça ve bir faraş tutuşturdu.

Edward'ın annesi verdiği bütün görevler tamamlandıktan sonra "Aferin sana!" dedi memnuniyetle. "Sanırım bugünlük bu kadar iş yeter. Haydi seni yeniden yukarı çıkaralım."

Patricia uzun, sıkıcı bir öğleden sonra geçirmek üzere

odasına geri dönmek istemiyordu ama alt katta kalmak için hiçbir bahane de gelmiyordu aklına. Mutfakta kendisine bir vazife arandı ama gözüne takılan bir şey olmadı. Uysallıkla kapıya yönelip odasına çıktı. Odasına girdikten sonra Bayan Foley ödünç verdiği terlikleri işaret etti.

“Bunları şimdilik geri alacağım. Teşekkür ederim.”

Patricia terlikleri çıkardı ve sahibine teslim etti. Kendini tamamen güçsüz hissetti. Anahtar bir kez daha kilit yuvasında döndü ve Patricia, tozlu ve parçalı bulutlu bir pazar öğleden sonrasında, yatağının üzerinde yalnız kaldı. Bir kez daha ağlamaya başladı. Her şey umutsuz görünüyordu. Yarım yamalak polisi arama planı bile imkânsız göründü gözüne. Aşağıda bir telefon olduğundan emindi ama telefona benzer hiçbir şey görmemişti. Daha önce çaldığını duymuştu. Şöyle bir düşününce o sesi son duyusunun üzerinden de epey zaman geçmişti. Yoksa Bayan Foley Patricia’nın kullanmasını engellemek için ondan da mı kurtulmuştu?

Castle House’a geldiğinden beri ilk kez dua etmeye karar verdi. Yatağının kenarında dizlerinin üzerine çöküp ellerini birleştirdi ve gözlerini sıkıca kapattı. Dudaklarından o tanıdık sözcükler döküldü.

“Merhametli Kutsal Meryem, Rab seninledir. Kadınların en mübareği sensin ve mübarektir senin evladın İsa. Aziz Meryem, biz günahkârları şimdi ve son saatimizde yalnız bırakma. Amin.”

Bekledi. Onu duyan var mıydı? Hiç sanmıyordu. O güne kadar hayatında ettiği duaların hiçbiri bir karşılık bulmamıştı. Tanrı’nın onu şimdi dinlemesi de pek olası görünmüyordu. Kutsal Anne onu umursamıyordu. Patricia bir dükkân kapısına yaslanmış, ıslak ve unutulmuş bir şemsiye gibiydi. Gözlerini kapattı.

“Lütfen Tanrım. Beni buradan al. Tekrar evime ve aileme kavuştur. Bir günahkâr olduğumu biliyorum ama bunu hak edecek bir şey yapmadım. Lütfen ihtiyacım olduğunda bana yardım et. Amin.”

Yüce Tanrı ile pazarlık etmenin fena bir fikir olmadığına karar verdi ama bunu neyle yapacaktı? Ne içkisi ne de sigarası

vardı. İlk çocuğunun bir rahibe veya rahip olmasını önerebilirdi. Fakat bu noktada, herhangi bir çocuk doğurma ihtimali epey düşük görünüyordu.

Patricia öne doğru eğildi ve alnını yatağa dayadı. Çok yalnızdı. Peki ama bugününü geçmişinden daha kötü yapan şey neydi? O her zaman yalnız olmamış mıydı? Senelerce evinin mutfağında oturup üst kattaki hasta yatağında yatan annesinin bir şey istediğinde kendisine bağırmasını veya yere vurmasını beklemişti. Cenazeden sonra da aylarca yine aynı yerde ancak bu defa hiçbir şey beklemeden, öylece oturmuştu. Aslında yapması gereken şey, kaderine razı olmaktı belki. Bir şeyleri değiştirme arzusu, yalnız kalmamak için attığı bu son kurşun onu bu noktaya getirmişti. Bir an için bedeninden ayrıldığını, tavana yükseldiğini, yatağın yanında diz çökmüş, duyulmayacak dualar eden aptal kadına baktığını sandı. Tuhaf bir sükûnet çöktü üzerine. Belki de bu sefer artık kaderini kabul etmeli, mücadele etmeyi bırakmalıydı. Sağlıklı düşünemiyordu. Her şey onu yorgun hissettiriyor ve kafasını karıştırıyordu. Ayağa kalkıp küçük çanı aldı eline. Önce banyoyu kullanacak, sonra da günün geri kalanından kurtulmak için uyumayı deneyecekti.

Ertesi sabah erken uyandı. Perdelerin arasındaki boşluktan ince ve zayıf bir ışık odaya sızarken Patricia'nın yorgun gözleri aşına oldukları odayı taradı. Yatağın yanında, yerde daha önce orada olmayan bir sepet durduğunu fark etti. Patricia içindekileri görmek için daha yakından baktı. İçi battaniye doluydu. Tuhaf. Ne kendisi soğuktan şikâyet etmiş ne de Bayan Foley ona ilave yatak takımı vermekten bahsetmişti. Akli yeni güne dair düşüncelere kaydı. Acaba Bayan Foley onun için ne gibi işler düşünmüştü? Aşağı katta daha uzun süre kalmasına izin verecek miydi? İmdat çağrısını birilerine ulaştırma şansı olacak mıydı?

O da neydi? Patricia bir şeyler duyduğunu sandı. Yatağın yan tarafına eğilerek sepete baktı. Battaniler hareket ediyordu. Patricia donakaldı. Neydi acaba bu? Deli, yaşlı kaltak bir tür hayvan filan mı bırakmıştı odaya yoksa? Sepetin içerisinden bir şeyin üzerine fırlama ihtimaline karşın olduğu yer-

de doğrulup sırtını duvara verdi. Nefesini tuttu. Sonra sepetin kenarından mükemmel şekilli pembe bir el belirdi.

Elizabeth çantasını arabasına koyarken hâlâ hayretle başını sallıyordu. Eileen teyzenin para talep etmeyerek ya da önemsiz bir ücret isteyerek onu utandırabileceğinden endişelenmişti. Yaşlı kadının talebi olmazsa kendisinin ne kadar vermek için ısrar etmesi gerektiğini düşünürken Elizabeth'in boşuna endişelendiği çıktı ortaya. Ev sahibesi gayet soğukkanlı bir biçimde seksen avro istedi. Elizabeth hissettiği kadar şaşkın görünmediğini umuyordu. Bu havalimanı oteline ödediği ücretten az değildi. Yola çıkmadan önce TripAdvisor uygulamasından Coakley's Cross bölgesini incelemeye karar verdi.

Elizabeth yola koyulmadan önce Brian'ın arabası görün-
dü. Yeni yıkanmış, sakalını kısaltmış, saçlarını arkaya yatırmış
ve koyu renkli kazağının boynundan beyaz gömleğinin temiz
yakasını çıkarmıştı. Çıktığı çoğu erkeğin aksine, gün ışığında
daha iyi görünüyordu bu adam.

Elizabeth kapısını açıp ayağa kalktı ve arabanın tavanına
yaslandı. Üzerindeki fermuarı çenesine kadar çekili, aşırı bol
anorak montu ve aynada kontrol etmeyi unuttuğu saçlarıyla
kendisinin nasıl görüldüğünü hayal etmekten korkuyordu.

Brian yüzünde bir gülümsemeyle "Günaydın!" dedi.

"Tam zamanında yakaladın beni. Yeniden yola çıkıyorum."

Brian tam önünde duruyor, bedenlerini arabanın açık kapısı ayırıyordu.

"İyi ki yakaladım o zaman." Yere baktı ve sonra mahcup başını tam kaldırmadan "Dün gece için özür dilemeli miyim?"

diye sordu. “Haddimi aştıysam çok özür dilerim.”

Elizabeth o an nasıl hissettiğinden emin değildi. Evet, Brian onu gerçekten rahatsız etmişti. Fakat sonra uzun süre öpüşmüşlerdi ve gece onunla görüşmenin hoşuna gittiğini inkâr edecek hâli de yoktu.

“Sen iyi birisin Brian. Endişe etmene gerek yok. Güzel bir geceydi.” Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle elini uzattı. Brian kendisine uzatılan eli sıktı ve sonra ikisi ortada bir neden olmaksızın gülüşüler.

“Hemen dönüyor musun? Clonteer’da bir yerlerde öğle yemeği yeriz belki diye düşünmüştüm?”

“Aslında Muirinish’te bir kadınla görüştükten sonra Bun-carragh’a doğru yola çıkmayı umuyorum. Yani öğle yemeği olabilir gibi.” Keane ve Oğulları’na dönmek için can atmıyordu; öğle yemeği, geri dönüş yolculuğunu geciktirmek için iyi bir bahane.

“Harika. Nerelerin açık olduğunu öğrenip sana haber veririm. Birbirimizin numarasını alsak mı?”

“Tabii ki.”

Telefonlarını çıkarıp karşılıklı numaralarını kaydettiler. Yine kısa ve garip bir duraklama oldu. Yanağa küçük bir öpücük kondurmak ve el sıkışıp ayrılmak arasında kararsız kalmışlardı. Yanlış bir hareket yapmak istemeyen Elizabeth yeniden arabasına girdi, neşeyle “Sonra görüşürüz,” diye bağırp gazladı.

Muirinish’e giden yol, gün ışığında çok daha kısa ve çok daha güzel bir manzaraya sahipti. Carey’s Pub’ı geçtikten sonra tepenin etrafından kıvrılan yol, Elizabeth’e kesintisiz bir deniz manzarası sunuyordu. Sağında kale kalıntılarının bir grup uzun çam ağacının arkasından çıkan tepesini görebiliyordu. Onun evi. Eski bir İrlanda kalesine sahip olduğunu düşünmek garipti ama buranın bir zamanlar toprak sahibi, güçlü bir aile olan kendi soyunun yerleşimi olduğunu düşünmek daha da garipti. Bunları paylaşmak, New York’taki küçük daireleri ile burayı karşılaştırıp, şakalaşmak için Zach’i aramayı çok isterdi ama oğlunu aramaması gerektiğinin farkındaydı. Sakinleşmesi için ona fırsat vermeliydi ama zaten Elizabeth’in de yaklaş-

makta olan babalık haberlerini sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. Arayıp ne diyecekti şimdi? Söyleyecek bir şey var mıydı? Görünüşe göre bebek doğacaktı. Durumu değiştirmek için Zach'le beraber birkaç kutu prezervatifi bir zaman makinasına koyup geçmişe göndermek dışında yapabileceği bir şey yoktu.

Castle House'un kapısını geçince yavaşladı ve karşısına çıkan çatalda şosedan geçmek yerine Muirinish tabelasını takip etmeyi seçti. Bir benzin istasyonu bulsa iyi olacaktı. Arabanın yakıtı azalmış, kendisinin de bir şeyler yemesi lazımdı. Önceki gece ve bu sabah hiçbir şey yemediği için açlıktan bayılmak üzereydi. Çitlerin çevrelediği dar yol, tarlaların ve yeni yapıldığı belli olan birkaç evin arasında kıvrılarak uzuyor, alçak bir tepeyi de geçtikten sonra genişliyordu. Sağda çatısı oluklu sacdan yapılmış bir dizi geniş, gri renkli yapı yer alıyordu. Yan duvara, orada saatin sonsuza dek üçe çeyrek kala ya da dokuzu çeyrek geçe olduğunu gösteren bir saat resmi çizilmişti; sanatçı akrep ve yelkovanı aynı uzunlukta çizdiğinden hangi zamanın doğru olduğunu söylemek mümkün değildi. Bir pencerede, üzerinde "İyi şanslar Cork" yazan kırmızı-beyaz renkli bir afiş vardı. Elizabeth bunun bir futbol maçıyla ilgili olabileceğini düşündü ama pekâlâ yaklaşan kıyamet karşısında bölge halkına moral vermek için asılmış da olabilirdi. Daha ileride solda, kirli hardal rengine boyanmış başka bir dizi bina daha vardı. Kocaman tabelaya bakılırsa burası 'Süpermarket ve Hırdavat' dükkânıydı. Elizabeth kapıya yakın bir yere park edip arabadan indi.

İçeride Buncarragh'taki Keane ve Oğulları'ndan aşına olduğu bir koku vardı ama burası tıpkı herhangi bir modern süpermarket gibi koridorlar hâlinde düzenlenmişti. Birtakım soğutucu dolaplar olduğunu gördüğü arka bölüme doğru hareketlendi. Streç filme sarılmış bir sosisli börek ve bir diyet kola alıp kasaya gitti. Beklerken gözüne 'Ücretsiz Wi-fi' yazısı ilişti.

Elizabeth tezgâhın arkasındaki genç kadına "Burada bir kafe var mı?" diye sordu. Kasaya eğilmiş duran kadının pembe kulakları, uzun koyu renk saçlarının arasından dışarı fırlamıştı. Başını kaldırıp, sanki Elizabeth başka bir dilde konuş-

yormuş da kendisi ne dediğini anlayamıyormuş gibi gözlerini iyice kıсарak yukarı doğru baktı. En kibar tabirle meraklı bir homurtu denebilecek tuhaf bir ses çıkardı.

“Ücretsiz Wi-fi diyorum, oturup kullanabileceğim bir yer var mı?”

“Arabanızı nereye bıraktınız?” diye sordu kadın. Aynı anda ağzından kopmuş bir saç telini çıkarıyordu. Elizabeth bu diyalogun gittiği yönden şüphe etse de arabasının yerini işaret etti.

“Kablosuza oradan bağlanabilirsiniz. Burada başka Wi-fi çekmiyor ve şifre de yok. Poşet ister misiniz?”

İstemedi. Ödemeyi yaptı, arabasına gitti ve yan koltukta duran gözlüklerini aldı. Dizüstü bilgisayarını açtığında her şey tam da kasiyerin tarif ettiği gibi çok kolay oldu.

Elizabeth e-postalarını taradı. Gelen kutusundakilerin çoğu ya önemsiz şeyler ya da okuldan gelen toplu e-postalardı. Linda Jetter, kedi Shelly’nin ruh hâli ve hareketleri hakkında bir destan daha yazmıştı. Kendi kedisinin son durumu hakkındaki bu güncellemeyi hiç umursamaması normal miydi acaba? En son gelen e-postanın konu satırında “Malum haber” yazıyordu ve sardunyakutusu@me.com diye hiç bilmediği bir adresten gönderilmişti. Üzerine tıklayarak mesajı açtı.

179

*Sevgili Elizabeth,
Aramak istedim ama galiba yazmak daha güvenli geldi. Bağrışmalar ve suçlamalar havada uçuşmadan kendimi sana ifade edebilmek istedim.*

Her şeyden önce çok üzgün olduğumu bilmeni isterim. Bunların hiçbirinin gerçekleşmesini istemedim. Güvenine ihanet ettim ve şu anda bundan dolayı mahcubum. Beni bir eğitimci olarak evine aldın ama ben doğru bir şekilde davranmadım. Bana çok kızgın olduğunu tahmin ediyor ve bunu anlıyorum. Benim ebeveynlerimin de durumdan mutlu olduğunu söyleyemem. Onları arasan bence iyi olur!

Elizabeth bilgisayarını yana attı. Bu kadın şaka filan mı yapıyordu? Zach sadece birkaç ay küçük olsa bu kadın reşit

olmayan biriyle cinsel ilişkiye girme suçundan yargılanacaktı! Sağ eli hafifçe titriyor, daha önce bu kadar sinirlendiğini hatırlamıyordu. Şiddet eylemlerinde bulunmak, birilerine fiziksel zarar vermek, birilerinin suratına çığlık atmak istiyordu. Elizabeth okumaya devam etti.

Hayatımın planladığım gibi gitmediğini söylesem şaşırmazsın herhalde. Başarısız bir evlilik yaptım-

Elizabeth istemsizce bir kınama homurtusu çıkardı.

-ve kariyer anlamında da başarılı olamadım. Lütfen mazeret üretmeye çalıştığımı düşünme ama Zach uzun süredir kendimi iyi hissettiren ilk insan oldu.

Bir eşarp. Elizabeth elinde uzun bir eşarp tutmayı, bunu Michelle'in boynuna dolamayı sonra da var gücüyle iki ucundan sıkmayı çok ama çok isterdi.

180 *Hamile olduğumu öğrendiğimde şok oldum (sana yemin ederim çok dikkatliydik bu konuda) ama sonra bütün bunların bir nedeni olduğunu anladım. Umarım sen de beni anlayabilir ve affedebilirsin. Senin bir çocuğun var-*

“Evet var ve sen onun çocukluğundan geri kalan yılları çaldın!” diye geçirdi içinden Elizabeth. Ne kadar yüzsüz bir kadındı bu!

-yani ne demek istediğimi biliyorsun. Seni temin ederim, bu yolculuk sadece benim yolculuğum. Zach şu an baba olamaz ve benim de ondan böyle bir şey istemek gibi bir niyetim yok. O şu an kendi yoluna devam etmeli. Ailene bu acıyı yaşattığım için çok üzgünüm. Fakat bana, ömrüm boyunca minnettar kalacağım bir armağan verdiğini de bilmeni isterim.

Bu kadının akli dengesi bir bebeğe bakabilecek kadar yerinde miydi? Her ne kadar Elizabeth bu yaratığın ortadan

kaybolmasını arzu etse de bundan sonra olacaklara dair oğlunun da bir söz hakkı olmalıydı. Ayrıca yüreğinde, torununun kendilerinden koparılıp götürülmesine karşı ufacık da olsa bir isyan hissi belirmişti. Son paragrafa baktı.

Seninle New York'ta görüşebilmeyi umuyorum. Lütfen beni çok sert yargılama. Evet, korkunç hatalar yaptım ama sonuçta doğru bir şeyler elde ettiğimi de hissediyorum. Anneliğine sığınıyorum, Michelle.

Ummak. Anlamak. Affetmek. Elizabeth'in tek yapmak istediği şey dizüstü bilgisayarını tutup araba camından aşağı, bir hendeğe fırlatmaktı.

Patricia eline geçirdiği çanı oda kapısı nihayet açılincaya kadar durmaksızın salladı. Bayan Foley içeri girdi. Patricia'yı yatağın üzerinde, sırtı duvara yaslı ve parmağıyla da yerdeki sepeti işaret eder vaziyette bulmaktan hiç şaşırmanın gibiydi.

“Bir bebek? Neden siz...? Anlamıyorum. Bir bebek. Sepetin içinde neden bir bebek var?” Sesi ancak bir hırıltı gibi çıkmıştı.

Bayan Foley kıpırtısız durdu ve sakince yanıtladı. “Bu küçük Elizabeth. Yakında beslenmesi gerekecek. Bir biberon getireceğim sonra.” Patricia’nın bir şey söylemesine fırsat kalmadan kapı kapandı ve tekrar kilitlendi. Yataktan fırladı ve kapıyı yumruklamaya başladı.

“Edward! Edward diyorum! Neredesin?” Bu gizemin çözümü onda olmalıydı. Kaçık kocakarı acaba nereden bulmuştu bu bebeği? Patricia dışarıda bir yerlerde, bebeğinin nereye kaybolduğunu bulmak için çırpınan, korkudan çılgına dönmüş zavallı bir anne olduğunu tahmin ediyordu. Arkasındaki sepetten ağlama sesi yükseldi. Kapıyı biraz daha yumrukladı ama o sırada ağlama sesi de epey şiddetlendi. Patricia diz çöküp sepete eğildi ve ilk defa bebeğin yüzüne baktı. Ağlarken buruşturulup top yapılmış bir kâğıdı andırıyordu. Patricia’nın gölgesi üzerine düşüp genç kadının yüzünü gördüğünde bebeğin ağlaması da durdu. İri mavi gözlerini Patricia’ya dikti. Kolları bir orkestra şefi gibi boşlukta daireler çiziyordu. Patricia küçük insanı yerinden alma ve onu göğsüne yakın tutma dürtüsü hissetti ama kendisini tuttu. Bebeğin ait olduğu yere

dönmesi ve bunun için de Patricia'nın Bayan Foley tarafından kurulan tuzağa düşmemesi gerekiyordu. İhtiyar kocakarı geri döndüğünde Patricia'nın bebekle ilgilendiğini görürse onun gerçek annesine dönüşünü sağlamak çok daha zor olurdu. Ayağa kalktı ve kapıya geri döndü.

“Edward! Yardım et bana!” Bayan Foley kapıyı açıp, içeri dalınca kapıya vurduğu yumruğu havada kaldı. Kadın elinde süt dolu bir biberon tutuyordu.

“Al bakalım. Ve sonra gazını çıkarmayı da unutma.” Patricia sütü almayı reddediyor, ellerini arkasında gizliyordu. Bayan Foley bir an ona baktı ve peşinden biberonu komodinin üzerine bıraktı.

“Hazır olduğunda başlayabilirsin. Ah, bir de Edward çalışmaya gitti. Yani ağlamayı, inlemeyi bırakabilirsin.” İhtiyar kadın odadan çıkar gibi yaptı ancak hemen sonra sahanlıktan aldığı üzeri minik pembe gül desenli kapitone bir çantayla geri döndü. “Burada bolca bebek bezi, losyon ve pudra var,” dedi ve çantayı sandalyenin altına bıraktı. Patricia eğilip yere baktı. Tekrar kafasını kaldırdığında kapının kapandığını gördü ve ardından o tanıdık kilit sesini işitti.

183

Yatağın üzerine oturduğunda tereddüt içerisindeydi. Bir yanı sepetin içindeki küçüğü beslemek istese de kendi iyiliği için bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Kundaktaki bu küçük şey, onun bebeği değildi. Bu bebeğe şimdiye dek başkası bakmış ve sevmiş olmalıydı. Yeni doğmuş bir bebek sayılmazdı. Patricia bebeğin üç veya dört aylık, belki de daha büyük olduğunu tahmin ediyordu. Edward'ın öğle yemeği için eve döneceğini umuyordu. Belki o annesiyle konuşup, kadını aklını başına toplamaya ikna edebilirdi. Bu, polisin de dâhil olmasını gerektirebilecek cinste, son derece ciddi bir konuydu. Evin dışına yanaşan bir polis arabasının hayali bile Patricia'yı umutla doldurmaya yetti. Bebeği almak için geldiklerinde onu da kurtarabilirlerdi. Ağlama sesi dikkatini dağıttı. Birkaç kısa viyaklamanın ardından boğazı yırtılırcasına bir haykırış kopardı küçük kız. Patricia aldırış etmedi. Bebeğin ağlamasına müdahale etmezse Bayan Foley neler olup bittiğini anlamak için gelecekti elbet.

Dakikalar geçti. Bu bekleme oyunu tahmin ettiğinden daha zor olacaktı belli ki. Bu küçük böceğin ıstırabını dinlemek basbayağı işkenceydi. Elleriyle kulaklarını tıkamaya çalıştıysa da nafileydi çabası. Belki bıraksa bebek nihayet pes edip ağlamayı kesecekti ama Patricia bunun pek de mümkün olmadığını fark etti. Bütün oda, bu minik yaratığın çaresiz feryatları ile çınliyordu. Sepetin kenarından taşan küçük eller boşlukta sallanıyordu. Neredeydi bu Bayan Foley? Bu yaygaraya nasıl tahammül edebiliyordu? Patricia önce hangisinin çözüleceğine dair bir yarışma içerisinde olduklarını anladı. İlk çözülen kendisi olmayacaktı. İstemsizce de olsa süt dolu biberonu kavrama ihtimallerine karşın ellerinin üzerine oturdu.

Dakikalar akıyor ama bebek bir türlü susmuyordu. Patricia öne eğildi. Minik yüzü gördüğünde kalbinin kırıldığını hissetti. Bebeğin yüzündeki inleme merkezi olan pancar kırmızısı minik ağzını gördü. Daha fazla dayanması mümkün değildi. Bayan Foley'ye lanetler ederek biberonu aldı ve sepetin yanına eğildi. Biberonun emzik kısmını küçük ağzına sokmaya çalıştı ama bebek bununla teselli olacak gibi değildi. Beslenmek değil, ağlamak istiyordu sanki. Patricia bebeğe aslında açlıktan ağladığını hatırlatmak için şişeyi iyice sallayıp, küçük ağzına birkaç damla süt damlatmaya uğraştı. Buna karşın bebek başını sağa sola sallayarak ağzını kaçırdı. Şişe ve içindekiyle hiç ilgilenmiyordu besbelli. Patricia bebeğin gerçek annesi tarafından hâlâ emziriliyor olabileceğinden kaygılandı. Eğer öyleyse elinden ne gelirdi? Bayan Foley doktor çağırmaktansa bebeğin açlıktan ölmesini mi tercih ederdi yoksa? İçini bir panik duygusu kapladı. Sepete uzandı ve bebeği yavaşça kaldırıp koluyla göğsünün arasına yatırdı. Ağlaması dinmese de ıstırap seviyesi azalmıştı. Patricia biberonu bir kez daha denedi. Birkaç başarısız girişimin ardından minik ağız nihayet doğru zamanın geldiğine hükmetti. Emziğe yapışıp iştahla emmeye koyuldu. Patricia derin bir nefes aldı. Kollarındaki küçük insana baktı. Yüzünün rengi neredeyse normale dönmüştü. Biberonun ucunu emerken çıkardığı sesin yaydığı memnuniyet duygusu bulaşıcıydı.

“Hoşuna mı gitti Elizabeth? Güzel mi? Çok mu mutlusun

şimdi? Öylesin, değil mi?”

Patricia, kucağındaki minik bohçayla yatağın üzerinde oturuyordu şimdi. Bu iki varlık, kendi iradeleri dışında, aynı odaya hapsolmuşlardı. Küçük Elizabeth için daha çok insanın kaygılandığını ve onun nerede olduğunu merak ettiklerini umdu. Bir anne, bebeğini aramaktan asla vazgeçmezdi ve bir gün şüphesiz ikisi birden kurtarılacaklardı. Sıkı sıkıya tutunduğu biberon dışında hiçbir şeyin farkında olmayan küçük suratı baktı. Dualarının karşılığı bu bebek olabilir miydi acaba?

Bebek emziği bırakıp yeniden Patricia'nın kollarına uzandığında şişenin içindeki bütün sütü içmişti neredeyse. Daha önce, anneler kendi aralarında konuşurken yemekten sonra bebeğin gazının alındığını işitmişti. Bu yüzden Elizabeth'i kaldırıp omzuna yasladı ve başkalarını izlerken gördüğü gibi sırtındaki eklemleri nazikçe ovalamaya başladı. Çok geçmeden birkaç küçük geğirme duyuldu. Acaba bu kadarı yeterli miydi? İçi rahat etmediği için bebeğin sırtını ovalamaya devam etti. Bebeğin midesinin hareketlerini omzunda hissetti ve hemen ardından bebeğin ağzından sütlü bir püskürtü yere sıçradı. Patricia bebeği kaldırıp yüzüne baktı. Hâlimden çok memnun görünüyordu. Patricia kendini tutamıyordu. Gülümsemi ve Elizabeth'i alnından öptü. Eski odasında yatağın kenarından döktüğü çayın halı tarafından emilişini hatırlayıp, ayağının altındaki süt lekesine aldırış etmemeye karar verdi.

Çok geçmemişt ki Elizabeth, Patricia'nın kollarında uyu yakaldı. Bebeği sepetine geri koymaya yeltendiğinde bebeğin suratında bir memnuniyetsizlik belirtisi gezdi ve bir uyarı cıyaklaması çıkardı. Patricia bebeği kucakladı ve cam kenarındaki sandalyeye oturdu. Gökyüzünde süzülen bulutların izin verdiği açıklıklardan çıkan ışık havuzları, denizin karanlığını gümüşü bir mavilikle tamamlıyordu. Yalnız bir martı, rüzgâra karşı savaşıırken gökyüzünde asılı kalmış gibi görünüyordu. Fakat sonra sanki fikrini değiştirmiş gibi yönünü çevirdi ve rüzgârın kendisini kıyıya doğru taşımasına izin verdi. Patricia ilk geldiğinde bu manzarayı ne kadar güzel bulduğunu hatırladı. Şimdiyse ne kadar yalnız ve yalıtılmış olduğunu hatırlatıyordu sadece. Bebeği daha sıkı sardı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Edward'ın evin önündeki çayırda yürüdüğünü gördü. Cama vurmak için bebeğin altındaki kollarından birini çekti. Adam onu duymuyor gibiydi. Bir kez daha ama bu defa çok daha güçlü şekilde vurdu cama. Nihayet duyulmuştu. Edward sesin geldiği yönü anlamak istercesine etrafa bakınıyordu. Patricia fark edilmek için boştaki kolunu salladı. İşe yaramıştı. Edward doğruca onun durduğu pencereye baktı. Patricia ayağa kalktı ve bebeği pencereye doğru uzattı. Ellerindeki şeyi görünce Edward'ın çok şaşıracağını sanıyordu ama şaşıran yine kendisi oldu. Edward başparmağını kaldırıp güldü, el salladı ve yoluna devam etti. Patricia pencereden uzaklaştı ve elini yeniden bebeğin küçük başının altına yerleştirdi. Edward da meczup anası kadar deliydi.

Karşısındaki kadın kendinden pek de yaşlı görünmüyordu.

Elizabeth tereddütle “Bayan Lynch?” diye sordu.

Dışarı çıkmak üzere giyinmiş gibi görünüyordu. Geniş omuzlarının ve tıknaz vücudunun üzerine lacivert bir anorak giymişti.

“Hayır. Ben kızıyım. Annem bekliyor muydu sizi?” Tümleyle düşmanca davranmıyorsa da konuşurken temkinli gibiydi.

“Kimmiş o?” diyen tiz bir ses duyuldu içerden.

Kapıdaki kadın omzunun üzerinden içeri bağırdı.

“Bilmiyorum. Kadının biri seni arıyor.”

“Kim? Kimmiş o kadın?” diye yine uzaktan geldi cevap.

“Öğreneceğim şimdi. Az bekle.” Yüzünü Elizabeth’e dönüp devam etti. “Kusura bakmayın. Diyordunuz ki...”

Elizabeth derin bir nefes aldı. Michelle’in e-postasına duyduğu öfke hâlâ sıcaktı ama hırsını karşısındaki bu kadından çıkarmaması gerektiğini de biliyordu. Gülümsemeyi başardı.

“Ah, evet. Adım Elizabeth Keane ama aslında Castle House’ta yaşayan Foleyle’in de akrabasıyım.” Brian’ın Eileen teyzesinin annesiyle görüşmesini tavsiye ettiğini açıklayacaktı ama Eileen’in soyadını bilmediğini fark etti. “Birisi bana kendi aile tarihimize ilişkin annenizden bilgi alabileceğimi söyledi.”

Parmaklarında şaşırtıcı derecede pahalı yüzükler olan sıcak, nemli bir el ona doğru uzandı.

“Cathy. Cathy Crowley. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de memnun oldum.” Elizabeth konuşmaya girene dek iki kadın karşılıklı gülümsemeye ve başlarını sallamaya devam ettiler. “Sence annen bana yardımcı olabilir mi?”

Cathy kapıyı ardına kadar açtı. “Öğrenmek için kendin sormalısın. Artık epey yaşlandı ama insanların hayatını bilmekte üstüne yoktur. İçeri buyur.”

Küçük evin arkasında ufak, karanlık bir mutfak vardı. Parlak çiçek desenli muşamba örtü ile kaplı masanın ardında ihtiyar bir kadın oturuyordu. Cathy’nin saçları ağarmış ve daha zayıf bir versiyonu gibiydi. İki kadın odaya girerken ihtiyar kadın mavi çerçeveli gözlüklerini kaldırıp onlara baktı ve tekrar burnunun üzerine bıraktı. Kocaman, siyah-beyaz bir kedi tembel hareketlerle sandalyeden atladı ve avare adımlarla kapıya gitti.

“Anne. Bu Elizabeth... Pardon, soyadın neydi?”

“Keane.”

Cathy daha yüksek bir sesle tekrarladı: “Keane.”

“Keane mi? Herhangi bir Keane tanıdığımı sanmıyorum.”

Yaşlı kadın gözlüklerinin ardından ziyaretçisini süzdü.

“Bu benim annem, Ann Lynch. Anne, bir fincan daha çay ister misin?”

“Kaldıysa içerim.”

“Koyuyorum o zaman. Elizabeth? Sen de bir fincan alırmısın?”

“Teşekkür ederim. Evet, lütfen.”

Çay dolu fincan ve fincan tabağını masaya koyan Cathy “Böyle otur,” diyerek boş bir sandalyeyi işaret etti. “Sürahide süt var. Şimdi sizden izninizi istiyorum. Clonteer’daki gözlükçüye gitmem gerekiyor ve geç kaldım bile. Anne, öğle yemeğini hazırlamak için döneceğim. Sen ocağı yakayım deme.”

İhtiyar Bayan Lynch “Git artık!” dercesine elini sallayarak kızını başından savdı.

Cathy antreden “Tanıştığımıza memnun oldum!” diye bağırdı.

“Evet, ben de! Çay için teşekkür ederim.”

“Lafı bile olmaz,” dedi ve peşinden kapanan kapının sesi duyuldu.

“Ben biraz ağır işitiyorum. Yüksek sesle konuşman lazım.” Ann Lynch’te yabancılar sıklıkla kendisini röportaj yapmak için arıyorlarmış gibi bir hava vardı.

“Anlıyorum. Böyle iyi mi?” diye sordu sesini yükselten Elizabeth.

“Gayet açık. Bağırmana gerek yok. Evet, şimdi, senin için ne yapabilirim?”

“Bana sizi Castle House’tan Foley ailesini tanıdığınız söylendi. Doğru mu?”

İhtiyar kadın önce cıkcık etti, ardından gözlerini tavana dikti.

“Tanırdım. Tanırdım. Nur içinde yatsınlar.”

Elizabeth Bayan Lynch’in trajik bir hikâyeye başlamasını bekleyerek durakladı. Fakat yaşlı kadın da konuşmak için sıradaki soruyu bekliyor gibiydi. Elizabeth cebine uzanıp Abbey Court’ta bulduğu düğün fotoğrafını çıkardı. Masanın üzerine koyduğu resmi yaşlı kadına doğru itti.

“Bana bu insanların kim olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Bayan Lynch resmi aldı ve dikkatlice baktı.

Gördüklerinden etkilenen kadın “Hey gidi günler!” dedi. “Teddy’nin düğün günü değil mi bu? Ben de oradaydım. Ne kadar mutlu bir gündü. Bayan Foley adeta ışık saçıyor, bakar mısın? Ve zavallı Mary, takmış takıştırmış. Ne kadar üzücü.”

Elizabeth öne eğildi.

“Nedir üzücü olan?”

“Yani...” Ann aniden durdu ve gözlüklerini çıkardı. “Kusura bakma. Kimim demiştin? Foleylerin nesi oluyorsun?”

Elizabeth tereddüt etti. “Ben... Edward, Teddy Foley benim babamdı. Babam yani, hâlâ öyle.”

Bayan Lynch’in kafası karışmış gibiydi. Hemen ardından sanki bir sis perdesi aralandı. Gözlüklerini aceleyle geri taktı. Kocaman bir gülümseme yüzüne yayıldı ve gözleri yaşlarla dolup taşı.

“Elizabeth? Aman Tanrım. Bunca yıldan sonra, şu hâline bak! Elizabeth Foley kocaman olmuş ve Muirinish’e dönmüş! Öyle mi?”

“Ben bebekken beni görmüş müydünüz?” Yaşlı kadının

duygusal durumu Elizabeth'e de bulaştı. O da neredeyse ağlayacaktı.

"Görmüş müydüm? Görmek ne kelime, seni ben büyüttüm! Dizlerimde hoplatırdım seni. Süt yetiştiremezdim sana. Çok tatlı bir ufaklıktın. Elizabeth Foley. Anlatması çok zor."

"Beni siz mi büyüttünüz?" Afallamış görünme sırası Elizabeth'teydi şimdi.

"Yani, hayatının ilk birkaç ayında. Yani, biliyorsun, annen öldükten sonra."

"Anlamıyorum. Benim annem geçen sene öldü."

"Hayır." Bayan Lynch başını iki yana sallayarak solmuş fotoğrafı aldı eline. "Hayır tatlım," diye tekrar etti ve parmağıyla gelini işaret etti. "Senin annen Mary Foley'di ve doğum sırasında öldü. İhtiyar Bayan Foley neredeyse keçileri kaçırıyordu. Bu yüzden yardıma gittim. Olaylarla başa çıkması mümkün değildi ve zavallım Edward da nereden başlayacağını bilemiyordu. Çok çektiler, o aile yani. Seni büyüten diğeri miydi?"

"Diğeri derken?" Elizabeth'in ağzı kurumuştı. Aklından sayısız soru geçiyordu. Bu yaşlı kadın doğruyu mu söylüyordu? Sadece kafası karışmış da olabilirdi.

"Patricia. Annemin adı Patricia'ydı." Bayan Lynch'in hafızasını canlandırmak için tane tane konuşuyordu.

Zafer kazanmışçasına "Patricia!" diye bağırdı. "Kafama silah dayasan bile hatırlayamazdım o kadının ismini! Peki seni sonra nereye götürdü?"

"Buncarragh. Hemen Laois ile Kilkenny arasında." Elizabeth çıldırmak üzere olmasına karşın sakince konuşmak için elinden gelen gayreti gösteriyordu. Her geçen dakika, yaşlı kadının anlattığı hikâyenin gerçek olma ihtimali kuvvetleniyor gibiydi.

"Ah evet, içerlerde bir yerlerde olduğunu duymuştum."

Elizabeth dinlemiyordu artık. Nefes alması giderek güçleşiyordu. Rosemary'nin Patricia döndüğünde beraberindeki bebeğin olması gerekenden büyük göründüğüne dair söylediklerini anımsadı. Sanki ağır bir perde aralanıyor ve içerisi nihayet aydınlanıyor gibiydi. Annesi Cork'a gittiğinde hamile

değildi. Hatta asla hamile olmamıştı. Elizabeth ağlamak üzere olduğunu midesini bulandıran bir sarsıntıyla fark etti. Kendisini tutabileceğini sandı ama ne fayda? Hıçkırarak ağlamaya başladı. Konuşmaya çalıştı ama konuşamadı. Yüzü adeta çarpılmış, gözyaşları ile kaplı bir maskeye dönüşmüştü. Kendi sesinden çıkan titrek iniltileri duyabiliyordu.

Bayan Lynch dehşete kapılmış görünüyordu. “Ah! Ah, çok özür dilerim. Senin için tam bir şok olmalı bu. Özür dilerim.” Yaşlı kadın güçlkle ayağa kalktı ve küçük nafle daireler çizdi. “Buralarda bir yerlerde bir mendil olmalı.” Lavabonun etrafında aranıyordu. Elizabeth umutsuzca nefesini kontrol etmeye çalışıyordu ama hıçkırıkları vücudunu sarsmaya devam ediyordu. Bu duydukları onu neden böyle sarsmıştı? Bu bir şoktu ama aynı zamanda bıçak gibi keskin bir pişmanlık hissi de duymuştu. Annesi, onu hiç kavrayamadığı bir şekilde sevmişti. Başka bir kadının çocuğunu almış ve kendi çocuğu gibi yetiştirmişti demek. Her nasılsa bu sevgi ona daha saf görünüyordu. Bir kız çocuğunu, hiç de mecbur olmadığı hâlde büyötmüştü. Onunla ilgilenmeyi, sevmeyi ve onu geçmişinden korumayı kendisi seçmişti. Gerçeğı annesi öldükten sonra öğrenmek çok acımasız, çok haksız geliyordu.

Bayan Lynch Elizabeth’in eline kalın bir kâğıt havlu rulosu tutuşturdu. İnilteler ve gözyaşları giderek azaldı.

Oda karanlık ve sessizdi. Başucu lambasındaki zayıf ampul ışıktan ziyade gölge yayıyordu sanki. Saçakların etrafında gezen rüzgârın uğultusu dışındaki tek ses, odanın içindeki üç bedenın nefes sesleriydi; bir bebek, bir kadın ve çok şaşkın bir adam.

Bütün gün gelmesini beklemiş ama Edward ancak akşam yemeğinden sonra, bütün ev uykuya daldığında, kapıyı hafifçe tıkladıp odaya süzölmüşü. Patricia'ya veya bebeğe bakmadan, yan yan odanın öteki tarafına doğru yürümüşü.

Patricia Elizabeth'i uyandırmamak için fısıltıyla konuşuyordu.

"Bu bebekten haberin var mıydı?" Edward kendisini gardırobun bitişindeki sandalyeye bırakıp, gözlerini yere indirirken Patricia yatağın ayakucunda duruyordu. Edward sessiz kaldı.

"Gerçekten bana bir bebek verirsiniz bu hapishaneden çıkmak istemeyeceğimi mi düşündünüz? Ciddi misin sen? Ak-lınızdaki bu muydu yani?"

Edward başını soldan sağa çevirdi.

"Annemin fikriydi. Dedi ki..."

Patricia şiddetli bir çığlık atma arzusu duydu, engellemek için elleriyle kendi ağzını sıkı sıkı kapattı. Edward inledi ve ellerini başının arkasında kilitleyip kolları ile yüzünü örttü.

Patricia ilerleyip adamın önünde diz çöktü.

"Edward." Olabildiğince makul ve sakın görünmeye çalışıyordu. "Bu bebeği ait olduğu yere geri götürmeliyiz. Ne-

reden aldığını bilmiyorum ama o geri dönmeli. Bu çok ciddi bir konu.” Sessizlik. “Dinliyor musun? Anlıyor musun beni Edward?”

Elini Edward’ın dizine koydu. Nihayet başını kaldıran adam ilk kez göz teması kurdu. Çok yumuşak bir fısıltıyla “Benim bebeğim o,” dedi.

Patricia duyduklarına inanamamıştı. “Ne dedin? Senin bebeğin mi?”

“Onun babası benim.” Sesi sert ve soğukkanlı çıktı.

Sanki odanın tüm havası çekilmiş gibiydi. Bu nasıl olabilirdi? Mümkün değildi. Edward yalan söylüyordu. Öyle olmalıydı. Bunca zaman bir bebeği, ağlayan bir bebeği nasıl saklayabilirlerdi? Derken bir anda, tıpkı yanından geçen bir yüzün kime ait olduğunu çıkardığın veya sokağın köşesini dönüp aslında kaybolmadığını fark ettiğin zamanlardaki hisse benzer, ani bir aydınlanma yaşadı. Önceki yatak odasındaki yatağın altında bulduğu pembe emziği hatırladı. Çoktan unutmuştu bunu. Belki de Edward doğruyu söylüyordu.

“Bunca zamandır neredeydi? Neden hiç sesini duymadım?”

193

Edward şimdi dikkatini biraz daha toplamış gibiydi. Bu soruların cevaplarını biliyordu.

“Bir komşumuzdaydı. Ona Bayan Lynch bakıyordu.”

“Ama annesi, Edward. Bir anne olmalı. Kim o?”

Bir anlığına öylece baktı. Patricia Edward’ın söyleyecek bir sözü kalmadığını sanmıştı ki adam üst dudağını yaladıktan sonra “Daha önce bir defa evlendim,” dedi.

Edward’ın bu sözlerinden, ikisinin şu anda evli olduklarına inandığı da anlaşılabilirdi. Patricia araya girip onu düzeltmek istedi ama dilini tuttu.

“Pekâlâ. Ama kimdi o? Kim bu kız?”

Öne eğildi ve Patricia’nın elini tuttu.

“Mary.”

Ses tonunda Patricia’nın bu gerçeği zaten biliyor olması gerektiğini ima eden bir şeyler vardı.

“Mary mi?”

“Her çalı, her sarmaşık, her yabani İrlanda çiçeği, bana

Lee Nehri'nin kıyılarındaki Mary'mi hatırlatıyor.”

Patricia adamın elini bırakıp olduğu yere çöktü. Köprüde beraber söyledikleri şarkıydı bu. Patricia'nın romantik bulduğu o anda Edward karısından bahsediyordu demek.

“Edward...” Kelimeler boğazında düğümlendi. Edward'ın zihni, kafasının çalışma biçimi ona çok gizemli geliyordu. Kendi hislerini nereden başlarsa ve nasıl anlatırsa karşısındaki adama ulaşabileceğini bilemiyordu.

“Ben onun sadece eski bir şarkı olduğunu sanıyordum Edward. Mary'nin eşin olduğunu bilemezdim.” Durakladı ve adamın kayıtsız yüzüne baktı. “Anlatabiliyor muyum?”

“Öldü.” Edward'ın cevabı basitti.

Patricia şarkının geri kalanını düşündü. Tabii ki ölmüştü. Bir an önündeki büzüşmüş adam için üzüldü ama sonra bebeği hatırladı. Sepetinde uyuyan minik Elizabeth. Bu eş yıllar önce ölmüş olamazdı.

“Mary ne zaman öldü Edward?”

“Geçen sene. Geçen senenin sonunda.”

Patricia donakaldı. Kalbi hızla çarpıyordu. Sakinleşmeye çalıştı. Göğsünün panikle sıkıştığını hissediyordu.

“Ama Edward... Edward sen bana geçen senenin sonunda yazdın, yani...”

“Annemin fikriydi,” dedi sessizce.

Patricia arkasını döndü. Ona bakamıyordu artık. Sonunda delilik ayan beyan anlaşılmıştı. Edward bir eş istemiyordu. Elizabeth'in bir anneye ihtiyacı vardı. Edward hâlâ konuşuyordu.

“Annem bir bebeğim olduğunu öğrenen kimsenin beni istemeyeceğini düşündü. O yüzden sana söylemedim. Bana dedi ki Elizabeth'i tanıyınca, onu kollarına aldığı anda onu zaten severmişsin.”

Bayan Foley'nin yanıldığını kanıtlamak istercesine Elizabeth battaniyesinin altında kıvranıp, gecenin dinginliğini paramparça eden bir çığlık attı. Edward panik hâlinde ayağa sıçradı. Belli ki küçük bebeğinin etrafında pek zaman geçirmemişti. Patricia da ne yapacağını bilemiyordu. Bebeği görmezden gelmeyi, Edward ve annesinin planını boşa çıkarmayı

çok istiyordu ama sapkın entrikayı boşa çıkardığında zarar görecek olan da yine o günahsız yavruydu. Onun acı çekmesine nasıl göz yumabilirdi? Patricia Elizabeth'i kucakladı ve odanın içerisinde dolaşmaya başladı.

Edward'a baktı ve sert bir şekilde konuştu. "Bunu yapıyorum çünkü birisinin bunu yapması lazım. Git ve ona bir biberon getir. Annen aşağı kata birkaç tane hazırlayıp bıraktığını söylemişti."

Gitmek için yerinden kalktı ama kapıya gelince durakladı. "Isıtmam filan gerekiyor mu?"

"Zannetmiyorum. Daha önce soğuk süt içti. Herhalde fark etmiyor."

Edward onu ve bebeği yalnız bıraktı. Patricia pışpış sesleri çıkarırken bir yandan da bebeği kollarında nazikçe sallıyordu. Bu esnada küçük Elizabeth beslenmeye ihtiyacı olduğunu olabildiğince gürültülü bir şekilde ifade etmeye devam etti.

Patricia küçük kırmızı surata baktı. Boş bir çocuk arabasının önünde ağıtlar yakan perişan bir anne için endişelenmekten kurtulduğu için rahatlamıştı. Bebek en azından evindeydi ve babası da Edward'dı. Hâlâ istikbali için endişe duyması gereken kişinin kendisi olduğunun farkına vardı. Kurtarılması gereken oydu, bu bebek değildi.

Edward komutanından aldığı talimatla cepheye dönmüş bir asker edasıyla elinde biberonu sallaya sallaya odaya döndü.

"İşte burada."

"Sağ ol." Edward'ın kalktığı sandalyeye oturan Patricia'nın biberonu uzatması ile Elizabeth lastik emziğe adeta yapıştı. Edward da gidip yatağın üzerine çöktü. Karnını doyurmaya koyulan bebeğin lastik emziği emerken çıkardığı sesler odada bir sakinleştirici etkisi gösterdi. Ne Edward ne de Patricia sadece birkaç dakika önce oldukları kadar stresli ve üzgündüler.

"Buna ihtiyacı varmış," diyen Edward sanki bir şeyler yemek bir yetenekmiş gibi hayran hayran gülümsüyordu.

"Evet, öyleymiş," diye katıldı Patricia. Birkaç dakika sükûnet içerisinde oturdular. Patricia, Edward'ın Elizabeth'i izlemesini izledi.

“Nasıl öldü peki?”

“Mary mi? Bu bebeği doğururken öldü.”

Patricia içerisine doğduğu tüm üzüntü ve acıdan habersiz, mutlu bir şekilde sütünü höpürdeten bebeğe bakarak bu bilgiyi sindirmeye çalıştı.

“Kanaması başladı. Ne yaptılarsa durduramadılar. Ambulans geldiğinde artık çok geçti. Ölmüştü bile.”

Patricia elinde olmadan bu adama sempati duyuyordu. Kötü biri değildi, sadece çok saftı. Bu dünya için fazla masumdu. Bu yüzden de nasıl yaşayacağı annesi tarafından ona dikte ediliyordu. Patricia Mary’nin de bu evde kendi iradesi dışında tutulup tutulmadığını merak etti.

Şüphelerini gizlemeye çalışarak “Mary ile nasıl tanıştınız?” diye sordu.

“Tasadüf eseri karşılaştık ve başladı işte.”

Yalan söylemiyordu. Sahiden tasadüf eseri karşılaşmışlardı ama ne bu ilk karşılaşmalarıydı ne de hikâyenin tamamı bundan ibaretti.

Söylemediği şey, yıllar öncesinden aralarında bir bağ olduğuydu. Edward onu eczanede, tezgâhın arkasında görünce tanıyamamıştı ilk başta. Orada bulunan, siyah giymiş herhangi bir kadındı sadece. James boğulduğundan beri annesinin düzenli kullandığı hapların reçetesini uzatmıştı. Onu fark eden ve tanıyan Mary olmuştu.

Çekinerek “Edward?” diye sordu Mary. İnce ve solgun yüzünü bir gülümseme aydınlattı. Edward önceden tanıdığı bir genç kızın hayaleti ile karşılaşmış gibi şaşkıındı.

“Mary?”

Peşinden sohbete daldılar. Mary eczanedeki yeni işinden bahsetti. Onu büyüten büyükannesi vefat etmişti. Bu yüzden artık onun için kendi yolunu çizmenin vakti gelmiş de geçiyordu bile. Bayan Foley’nin hâlini hatırlı sordu. Edward onunla konuşurken acı çekmediğini fark etti. Kelimeler kolaylıkla çıkıyordu ağzından. Hatta bundan zevk alıyordu.

Dışarıdan bakan bir yabancı, tezgâhın önünde bir adam ve ardında bir kadının utangaç bir şekilde flört ettiğini sanabilirdi. Fakat aslında bu ikisini birbirine çeken şey ne fiziksel ne

de duygusal bir çekimdi. Onları birleştiren şey, paylaştıkları şeydi. İkisi de James'i yitirmişti. Kaza yaşandığı zaman Mary, James'in kız arkadaşıydı ve onun ölümü kızı derinden etkilemişti. Cenazede, henüz çok genç olmasına karşın, fiili durum itibarıyla dul rolünü üstlenmişti. Cenazeye katılan insanlar, Foley ailesinin fertleri ile beraber ona da başsağlığı dilemişlerdi. Yas için siyah elbiseler giymiş ve bir daha asla başka birini sevmemeye yemin etmişti.

Aradan yıllar geçmesine karşın tekrar karşılaşmak her ikisine de iyi gelmiş ve onları canlı hissettirmişti. Ne denli büyük bir kayıp yaşadıklarını bildikleri için birbirlerini de kolaylıkla anlıyorlardı. Edward ansızın Mary'yi pazar günü çiftliğe davet etti. Annesi onu yeniden görmekten mutlu olacaktı. Sahiden de öyleydi. Bayan Foley Mary'yi ezelden beri severdi. James yörenin kızları arasında çapkınlığıyla nam salmıştı. Nihayet bir kızla düzenli bir ilişkiye başlayınca annesi derin bir oh çekmişti. Kendi usulünce övüyordu Mary'yi. "Çok hamarat kız!" Onun onay mührü buydu.

Edward Mary'nin davetini kabul etmesini beklemiyordu aslında. Ancak eczanedeki görüşmeden kısa süre sonra, bir pazar günü, Mary mutfak masasının başına oturmuş, beraberinde getirdiği Marietta bisküvilerinden birini çayına batırıyordu. Havadan sudan sohbet etmişlerdi; çiftlik işleri, büyükannesinin vefatı, yeni işi. Fakat çok geçmeden konu dönüp dolaşıp James'e gelmişti.

Edward ve annesi kaybettikleri kardeş ve evlattan asla bahsetmezlerdi. Ne var ki Mary'nin evde olması, onlara bu hakkı tanımıştı sanki. Taparcasına sevdikleri genç adama dair anılara daldılar, eğlendiler. Kimse gözyaşı dökmedi o gün. El frenini çekmeyi unutunca arabanın kayarak Clonteer'daki polis merkezinin girişini kapatmasına, çiftlikteki bütün ineklere komşularının isimlerini vermesine, çoban köpeği Dora'nın ölümünü de alıncaya dek James'in kazaklarından birinin üzerinde uyumaya devam etmesine güldüler de güldüler.

Sonunda tekrar görüşmek üzere sözleştiler. Clonteer'da sinemaya gideceklerdi. Bir pazar günü burunda bir yürüyüş yapacaklardı. Bu görüşmelere randevu demiyorlardı. Fakat

aynı zamanda her ikisi de birbirlerini tekrar kaybetmek istemediklerinin farkındaydı. Edward onu öptüğünde James bir anlığına geri dönmüş gibi bir kıvılcım oldu. Aslında yaşadıkları bu küçük romantizm, birbirlerine karşı duydukları hislerin neticesi değil, başka bir kişiye karşı paylaştıkları sevginin kut-sanması sayılırdı. Edward'ın Mary'ye evlenme teklif etmesi Castle House için, annesi için ve James için atılacak en doğru adım gibi görünüyordu.

Bazen hatırlamakta zorlanıyordu ama mutlu günleri de olmuştu. Karnı günbegün büyüyen Mary'nin çayırda dikkatle yürürkenki görüntüsünü, yüksek bir çitin altında yaptıkları pikniği çok iyi anımsıyordu. Akşam yemeğinden sonra üçü beraber oturup gelecek hakkında konuşurlardı. Yaşlı Bayan Foley kendi küçük evinin yapılacağı yeri seçmişti ve kitaplar-da bulduğu bazı tasarımları gösteriyordu. Gecenin ortasında uyandığında duyduğu Mary'nin nefes sesleri. Hemen yanındaki yastığa yayılan saçlarının kokusu. Genç kadının varlığı Castle House'u dönüştürmüştü. Her şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Ölümü dayanılmaz olmuştu. Katlanabileceklerinden çok daha acımasız bir olaydı. James'e tekrar veda etmek zorunda kalmıştılar adeta. Mary geçmişin koruyucusuydu. Onu kaybetmek, herhangi bir mutluluk umudunu da geçmişte bırakmak anlamına geliyordu. Ambulansın Mary'yi götürüşünü, otlığın uzak tarafındaki kayaların üzerinde, titreyerek izlemişti. Dağınık yatağına bitkinlikle geri yatan birisi gibi suçluluk ve üzüntü hâline gömüldü tekrar. Yıldızsız gece göğüne bakarken gelecek, herhangi bir gelecek varsa tabii, hakkında hayaller kurmak imkânsız görünüyordu.

Annesi bir gecede değişmiş, bambaşka biri olmuştu. Ancak bu sefer James'i kaybettikleri zamanki gibi değildi. James öldüğünde sanki karanlık bir yerlere hapsolmuş, yataktan güçlkle çıkıyordu. Edward çiftliğe sahip çıkmak için okulu bırakmıştı ama ona sahip çıkacak kimse olmamıştı o dönem. Kooperatiften Bayan Lynch ona doktora danışmasını önerene dek aylarca sandviçle beslenmişti. İlaçlar sahiden işe yaramıştı. Annesi odasından çıkmış, temizlik ve yemek yapmıştı.

Doğrusu biraz dikkati dağılmıştı; neredeyse uyurgezer gibiydi ama bu hâli bile Edward'a göre bir gelişme sayılırdı. Mary'nin sahneye çıktığı birkaç sene, Edward'ın annesini, karar veren, vazifeler üstlenip bunları tamamlayan, her zaman ne yapacağını bilen o kadını geri döndürmüştü. Mary öldüğünde ise Bayan Foley'nin yaşadığı değişim daha farklı olmuştu. James'in kaybından sonra yaşadığına kıyasla çok daha ince, güç sezilen bir değişimdi bu. Odasının karanlığına çekilmek yerine, tuhaf biçimde hareketli ve azimli görünüyordu. Bu yeni trajedinin onları yok etmesine izin vermeyecekti. Edward'ı mutlu görmüştü ve o mutlu günlerin geride kaldığını kabul etmeye hazır değildi. Mary'nin yerini başkası alabilirdi. Başka bir kadın pekâlâ bulunabilirdi. Bir eş ve bir anne. Castle House yeniden bir yuva olabilirdi. Bunu yapabilirdi, evet. Sanki Edward için bir gelecek tasarlamakla meşguldü.

Bayan Foley'nin aklında bazı öneriler değil, uygulamaya sokulacak ve tartışmaya kapalı planlar vardı. Yeni doğmuş bebeği evden uzaklaştırmak en zor olan adımdı. Fakat Edward kızına tek başına bakamayacağını da farkındaydı. Üstelik annesi yapılacak şeyin bu olduğunu söylemişken ona söz mü düşerdi hiç?

Bayan Foley *Journal*'daki ilanları okudu. Cevap vermek üzere, içlerinden üç aday seçtiler. Onlara geri yazan sadece Patricia olmuştu. Patricia, Buncarragh'taki evinin mutfak masasında oturup elindeki kalemin arkasını kemirirken aslında bir yandan kendi kaderini de yazıyordu. Bayan Foley, Teddy'ye gelen mektupları okumaktan hoşlanıyor gibiydi. Yazdığı mektuptan tatmin olmadan önce birkaç deneme yazıp bunları oğlunun onayı için yüksek sesle okurdu. Annesinin plana olan güveni, geri dönüşün olmadığı anlamına geliyordu. Edward, kendisi için randevuların ne kadar acı verici olduğunu annesine anlatmaya cüret edemiyordu ama Bayan Foley muhtemelen durumdan haberdardı. Bayan Foley oğlunu tanıyor, kısıtlı sosyal becerilerini de yakından biliyordu. Fakat aynı zamanda onun çok iyi bir adam olduğuna, karısı olacak kadının da kendisini talihli addetmesi gerektiğine inanıyordu. Sonuç izlenen yolu meşru kılıyordu.

Elizabeth ansızın ağlamaya başladı. Odayı kaplayan keskin koku, kopan yaygaranın nedenini de müjdeliyordu. Patricia alt değiştirme bezini yere serdi ve kıvranan küçük kızı bezin tam ortasına yerleştirdi. Edward yerde diz çöktü ve ona annesinin daha önce vermiş olduğu yığından temiz bir bebek bezi verdi.

Patricia, Edward'a plastik bir tas uzatıp "Şunun içine biraz ılık su koyabilir misin?" diye sordu. Edward ayağa kalkıp odadan çıktı.

Yerde sırt üstü yatmakta olan Elizabeth, bacakları ile hayali bir bisikletin pedallarını çeviriyor gibiydi. Yüzü ahududu kırmızısıydı ve çığlıkları giderek daha ısrarcı oluyordu. Patricia sahanlıkta koşuşturan ayak seslerini duyabiliyordu.

Kendi kendisine "Umarım bu işi doğru yapıyorumdur," diye fısıldadı.

Elinde dolu tasla dönen Edward "Bana doğru gibi görünüyor," dedi.

"Katlama biçimleri farklı olabiliyor. Kızlar için iğneleri bu yana takıyorsun galiba."

Patricia eski bezi açınca çıkan kokunun dehşetiyle ikisi birden kendilerini geriye attılar. Böylesine tatlı bir yaratıktan bu kadar zehirli bir şey çıkması hayret vericiydi. Gülüştüler ve Patricia bir süre için görevine odaklandı. Minik yükünün temizlendiğine ve rahat ettiğine emin olmalıydı. Edward onu ve bebeği izliyordu dikkatle. Yüzüne bir memnuniyet gülümsemesi yayıldı. İfadesini yakalayan Patricia onu payladı.

"Bunun işe yaradığını sanma sakın. Annenin delice planı işlemeyecek. Bu küçük bebeğe mecbur olduğum için bakıyorum. Onun bir anneye ihtiyacı var Edward ama ben gitmeliyim buradan. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Evet."

"Annenle konuşman lazım. Onu mantıklı davranmaya davet etmelisin. Benim için bunu yapar mısın Edward? Ha, yapar mısın?"

Başını onaylar biçimde hafifçe sallamakla yetindi.

Altına temiz bez bağlanan Elizabeth yeniden örgü elbisesi ve patikleri içerisinde, mutlu bir şekilde kıkırdıyordu.

Patricia onu alıp Edward’a verdi. Adam bebeğini ihtiyatlı bir şekilde kucağına alıp koluna yatırdı. Bir babanın kızını tutuşunda, mükemmel görünen bir şeyler vardı. Elizabeth babasının işaret parmağını sıkıca kavradı. Edward parmağını sağa sola salladıkça bebeğin parmağa asılı kolu da aynı yönlerde sallanıyordu.

“Sen şanslı bir adamsın.”

Edward başını kızından kaldırmadı. “Ben öyle hissetmiyorum.”

“Bu küçük kız annesini kaybetti. Çok şeyler atlattı. Benim yakında gitmem gerek Edward. Yakında.”

Bebek minik kafasını Patricia’ya çevirip gülümsedi ve sanki el salladı.

Bir sis bulutu denizin üstünü örtüyor, ufku görünmez kılıyor-
du. Elizabeth Castle House'un önündeki alçak taş duvarın üze-
rine otururken aklına hemoroit korkusu geldi. Annesinin sesi-
ni duyabiliyordu sanki. "Oturma o soğuk taşa, basur olursun."
Elizabeth büyürken annesi dış dünyayı ona karşı bir düşman
gibi görmüştü hep. "Evden ıslak saçla çıkma", "Yemek yiyeli
daha bir saat olmadı, yüzmeye gidemezsin", "Dik otur yoksa
kambur olursun" Elizabeth bu uyarıları duyunca gözlerini de-
virir, yaşamını korku ve telaş içerisinde geçiren aptal annesini
çaktırmadan taklit ederdi. Şimdi, pencereleri boş ve yağmur
olukları sarkmış bu harap evin dışına oturmuş, annesinin bu-
rada neler yaşadığını merak ediyordu. Neden kocasını geride
bırakıp kaçmıştı acaba? Birkaç gün öncesine kıyasla annesinin
geçmiş hakkında çok daha fazla şey biliyordu artık. Ne var
ki bu evde kırk dört sene önce yaşananlara dair oluşan gizem,
sanki giderek daha da derinleşiyordu.

Yaşlı Bayan Lynch'in evinden ayrıldıktan sonra tamamen
şaşkın vaziyetteydi. Hatta neredeyse hasta hissediyordu. Her
zaman doğru olduğuna inandığı her şeydeki bu deprem gibi
sarsıcı değişim onu beklenmedik bir güçle vurmuştu. Aracına
dönünce koltuğa yığılmış, araba sanki kendi kendisine doğdu-
ğu eve varmıştı. En azından burada doğduğu gerçektir.

Elizabeth hıçkırıklarını kontrol altına almaya çabalar-
ken Bayan Lynch su ısıtıcıyı çalıştırıp ona bir fincan daha çay
yapmıştı. Gözyaşlarını ve akan burnunu emen avuç avuç kâ-
ğıt havlu, önündeki masanın üzerinde hamura dönüşüyordu.

Bayan Lynch, sanki tarihi yeniden yazmak kendi tercihiymiş gibi, durmaksızın özür diliyordu.

İki kadın el ele tutuşmuş hâlde oturdular. Yavaş yavaş kendi geçmişine dair daha fazla şey öğreniyordu işte. Anne-sinin, onu doğuran kadının yani, adı Mary'ydi. Uzun süre annesi ve ölü kardeşinin hatırası ile yalnız yaşadıktan sonra Edward nihayet onu bulduğunda herkes çok sevinmişti. Hamilelik haberleri yayıldığında insanlar onların adına daha da mutlu oldular. Castle House'un karanlık geçmişi sona ermiş, Foleyler'in yeni ve hayat dolu bir geleceğe kavuşmasının önündeki engeller yok olmuştu.

Bayan Lynch, Mary'nin öldüğü gece hakkında hatırlayabildiği her şeyi anlattı. Bir ambulans sireni ahalinin yarısını uykusundan kaldırmış. Sabah olduğunda insanlar evlerinden çıkıp ambulansın gittiğini tahmin ettikleri yerde toplanmaya başlamışlar. Tıpkı karanlık bulutların yağmurun habercisi olması gibi ambulans sirenleri de hayra alamet değilmiş. Nitekim, beklenen kötü haber gelmiş. Bayan Lynch Elizabeth'e cenaze töreninden de bahsetti. Küçük bebeği, kendisini yani, Teddy taşıyormuş. Babaannesi Bayan Foley kederden öyle perişan hâldeymiş ki güçlkle yürüyebiliyor, ayakta durmak için Teddy'ye yaslanıyormuş. İnsanlar yardım etmek istemişler, yemek getirmişler, eve kadar gelmişler ama Foleyler bütün destek tekliflerini reddetmişler.

Birkaç gece sonra, kapısı çalındığında, Bayan Lynch evinde televizyon izliyormuş. Kapıyı çalan yağmurdan sıırılsıklam hâldeki Teddy'den başkası değilmiş ve kollarında bebeğini taşıyormuş. Pek konuşkan birisi sayılmazmış Teddy. Sözlerinden anladığı kadarıyla Teddy'nin annesi torununa bakmakta güçlük çekiyormuş ve komşuları Bayan Lynch'in bir süreliğine bebeğin bakımında kendilerine yardımcı olup olamayacağını merak ediyorlarmış. Bayan Lynch bu talep karşısında doğal olarak kaygılanmış. Kendisinin o zamanlar okul çağında çocukları varmış. Bebek bezlerine ve uykusuz gecelere geri dönmek, pek de cazip fikirler sayılmazmış hâliyle. Neyse ki Elizabeth örnek bir bebek olmuş. Hayatında gördüğü en sakin ve mutlu çocuk oymuş. Aradan birkaç ay geçmesine karşın

Foleyler küçük emaneti geri almak adına hiçbir adım atmamışlar. Edward elinde sütle veya bir kova patatesle çıkagelir ancak her defasında evine eli boş dönermiş. Bayan Lynch, bu çocuk sonunda sonsuza dek ona kalacakmış gibi hissetmeye başlamış. Nihayet Edward'ın birisiyle görüştüğüne dair birkaç dedikodu yayılmış. Ancak o, bunlara inanmakta güçlük çekmiş. Öyle ya, Mary öleli henüz birkaç aydan fazla olmamış. Derken, merasim filan da olmadan Edward'ın yeniden evlendiği duyurulmuş.

İnsanlar Teddy Foley'ye bir parça mutluluğu fazla görmeliymiş ama bu kadarı da biraz tuhaf görünmüş. Garip olan, işin çok hızlı olup bitmesi değilmiş yalnızca. Hayatı boyunca hiç kız arkadaşı olmayan, kadınlarla güçlkle konuşan bu adam göz açıp kapayıncaya dek bir eş gömmüş ve hemen sonra ikincisini bulmuş. Evlilik haberini duyan Bayan Lynch, Elizabeth'in eve dönme vaktinin geldiğini düşünmüş doğal olarak. Alelacele kıyılan bu nikâhın ardından, bebeğe yeni bir anne bulma arzusunun olduğunu farz ettiyse de işler beklediği gibi gitmemiş. Edward karısının hasta olduğunu ve çocuğa bakmaya hazır olmadığını açıklamış. Bir hafta, sonra bir hafta daha geçmiş ama yeni gelin bir türlü iyileşmiyormuş. O zamanlar, bu gelişmelere dair iki farklı şekilde akıl yürütenler olmuş.

Hayal gücü daha geniş olanlar ortada bir eş filan olmadığını iddia etmişler. Yanında sadece bir defa bir kadın görülmüş ve o zaman da insanlar Carey's Pub'ın önünde kadını görmek için kuyruk olmuş. Bu ekole yakın kişilere göre bu evlilik hikâyesi Edward Foley'nin sonunda keçileri kaçırdığının bir işaretiymiş. Edward'a daha anlayışla yaklaşan diğer güruha göre ise Edward sahiden yeni bir gelin bulmuş fakat bu yeni gelen, Mary'den bile daha hastaymış. Halkın bu görüşteki kısmı, kendilerini Castle House'tan gelecek yeni trajedi haberlerine hazırlamış.

Gerçek anlaşıldığında herkesin yanıldığı ortaya çıkmış. Patricia Foley birkaç hafta sonra iyileşmiş. Nihayet bir akşam, gergin olduğu her hâinden anlaşılan Edward, bebeğini Bayan Lynch'ten almış.

Hikâyenin bu noktasında Elizabeth tekrar hüngür hün-

gür ağlamaya başladı. Bayan Lynch dinleyicisinin daha fazla dayanamayacağına karar verdi. Sonraki olayların üstünü örtmeye çalışarak hızlıca ilerledi ve “Sonra da işte Teddy’nin yeni eşinin seni de alarak buraları terk ettiğini duyduk,” diyerek hikâyeyi sonlandırdı.

“Neden? Neden gitti peki?” Ağzı da gözleri kadar kızarmış olan Elizabeth adeta yalvarıyordu.

Bayan Lynch masadan kalktı, lavabodaki bulaşıkla ilgilenmeye başladı.

“Kimse bilmiyordu bunu. Her şey çok üzücüydü. Ama şimdi izin verirsen hazırlanmam lazım. Cathy gelip beni kuaföre götürecektir.” Bu söylediği doğru değildi ama istemsiz de olsa eve keder ve elem yayan bu kadınla yeterince uzun zaman geçirmişti. Gördüğü en mutlu bebeğin bu üzgün kadına dönüşmüş olması şaşılacak şeydi. Görüşme bitmişti. Elizabeth tökezleyerek de olsa arabasına kadar yürüyebilirdi.

Denizin üzerindeki sis, kıyıya yaklaşıyor gibiydi. Elizabeth atkısını boynuna sıkıca doladı ve duvardan kalktı. Ne çok yalan vardı. Babası aslında ölmemişti ve gömüldüğünü gördüğü kadın da aslında annesi değildi. Annesi bildiği, onu büyüten kadın aslında Elizabeth’i çalmış mıydı? Öte yandan, Edward nerede yaşadıklarını biliyordu. İstese gelip onu alabilirdi. O hâlde neden gelmemişti?

Evin etrafında rüzgâr kuvvetlendi. Elizabeth montunun fermuarını çekti. Kalenin yıkıntılarının önüne kadar geldi. Bu açıdan, evin önünden bakınca gördüğünden çok daha ihtişamlı duruyordu. Görkemli duvarlar önünde kendisini ufalmış hissetti. Burası Foleyler’in kadim aile ocağıydı ve bildiği kadarıyla soy ağacının en sonunda da kendisi vardı. Acaba sahiden öyle miydi? Kim bilir bu duvarlar daha ne sırlar saklıyordu? Henüz doğmamış bir torun müjdesini almış bir şekilde, akıntıların önünde öylece dikiliyordu. Kapüşonunu başına geçirdi. Hayatında çok fazla şey olup bitiyordu. Her şey ne zaman yoluna girecekti? İşler basitleşmeden önce daha kaç tane drama katlanmak zorunda kalacaktı? İşe gitmek, eve dönmek, peynirli tost hazırlamak ve uyuyana kadar kitap okumak. Tek isteği bunları yapmaktı. Arkasını döndü, kollarını açtı, esintiyle denize taşınan vahşi bir çığlık attı.

Edward odada Patricia ve Elizabeth ile beraber uyumuştı. İlk içi geçen bebek olmuştu, ondan sonra da Patricia başını yastığa koyar koymaz uyuyakalmıştı. Edward ayağa kalkıp uyuyan ikiliye baktı. Sonra aklına Mary geldi. Bu karmaşadansa basit ve mutlu bir hayat sürebilirlerdi onunla. Eğildi ve lambayı söndürdü. Bir an için bekledi ve sonra, karanlıktaki bir hayalet gibi, yatağın yanında yere kıvrılıverdi. Eski halının kaba örgüsü yanağında hoş bir his bıraktı. Bebek pudrasının ve losyonunun tatlı kokusu onu yatıştırıp uykuya doğru çekti. Yumuşak nefes seslerini dinleyip kendi kendine işleri yoluna koyabileceğini söyledi. Bu acıklı hikâyede birileri için mutlu bir son olmalıydı elbet.

Gecenin bir yarısında Patricia uyandı. Elizabeth'i dinlemek niyetindeydi ama daha gürültülü bir nefes sesi duydu. "Edward?" diye seslendiyse de cevap alamadı. Uyuyor olmalı, diye düşündü. Adamın hâlâ neden odada olduğunu ise düşünmedi bile. Tekrar uykuya dalmaya çalışırken içini beklenmedik bir memnuniyet hissi sardı. Bu yaşadıkları gerçekten o kadar korkunç muydu? Edward kibar bir adamdı ve kendisi de bebeği çok sevmişti. Belki de mücadeleyi bırakmalı ve içerisinde yer aldığı bu tabloyu benimsemeliydi. Bir yerlerde, boğulurken yapmanız gereken en akıllıca şeyin çırpınmamak olduğunu okumuştı. Sadece suda nefes al ve ciğerlerini doldur. Bunu mu yapmalıydı? Derin bir nefes çekip kendisini önündeki bu yeni yaşama mı bırakmalıydı? Bir şeyleri seçmiş gibi davranmak, o şeyi gerçekten istemekten çok mu farklıydı

sahiden? Daha sonra, Elizabeth'in ağlaması onu uyandırdığında başucu lambasını açtı ve odada ikisinin yalnız olduğunu fark etti.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Patricia yıpranmış birkaç sarı renkli toz bezi ve ahşap temizleyici ile donanmış, daha önce hiç adım atmadığı bir odayı temizlemek üzere hazırlanmıştı. Giriş holüne açılan odalardan biriydi ve muhtemelen bir yıldan uzun süredir de kullanılmıyordu. Pencere pervazlarında ölü sinekler birikmişti. Tahtakuruları odanın köşelerinde ve toz birikintilerinin üzerinde cansız yatıyorlardı. Elizabeth ağlamaya başlarsa diye kapı aralık bırakılmıştı.

Patricia itiraf etmek istemiyordu ama temizlik yapmak ona garip bir memnuniyet hissi veriyordu. Son derece sistemli ve titizdi. Önce pencere doğramalarına ve resimlere girişti. Peşinden zemini ve en sonunda da mobilyaları sildi. Elektrik süpürgesini kullanmasına izin verilmemesi onu sinirlendirmişti. Evde bir tane bulunduğuna emindi, sesini işitmişti daha önce. Her nedense makinayı kullanmak için yeterli bulunmamıştı demek. Bayan Foley acaba Patricia'nın elektrik süpürgesine binip evden kaçacağına mı inanıyordu?

207

Örümcek ağlarını perdelerin kıvrımlarından temizlemeye çalışırken pencere pervazına tırmandı ve dışarıya baktı. Evin önünde rüzgârın da etkisiyle neredeyse yana doğru yağın şiddetli bir yağmur vardı. Bugün kaçış denemesi için pek ideal bir gün sayılmazdı. Aşağı indi ve etrafına bakındı. Bu mobilya acaba ne kadar zamandır buradaydı? Minderleri altın süslemeli küçük kahverengi kanepeler o kadar eski görünüyordu ki Bayan Foley genç bir gelin olarak bu eve geldiğinde dahi yeni değildi muhtemelen. Yerdeki halı kale kalıntılarından çıkmışçasına yırtık pırtıktı.

Bir motor sesi! Patricia motor sesi gelen aracı görebilmek için elindeki toz bezini yere fırlatıp pencereye yapıştı. Koyu yeşil bir parıltı evin yan tarafında gözden kayboldu. Teddy'ydi bu. Acaba kendisi de tıpkı bu sinekler gibi pencere kenarında beklerken kuruyup kalmış bir kabuk olarak mı bulunacaktı?

Birkaç dakika sonra Edward'ın başı kapının ardında göründü.

“Sana bir mektup var.” Elinde bir zarf tutuyor ve gülüm-süyordu.

Patricia kapıya yürüdü ve tek kelime etmeden zarfı aldı. Bu durumun normal olmadığını ve asla normalleşemeyeceğini Edward’a hatırlatmak zorundaydı. Önceki gece hissettikleri onu rahatsız etmişti. Çözölmeye mi başlamıştı yoksa? Bayan Foley’nin planı işe yaramaya mı başlamıştı? Teslim olmayı aklından bile geçirmemeliydi! Edward onu yalnız bıraktı.

Zarfı çevirip baktığında mektubun Bayan Edward Foley’ye yazıldığını gördü. İçinden geçen ilk şey kâğıdı avucunun içinde buruşturup bir kenara atmak olduysa da üzerindeki el yazısının Rosemary’ye ait olduğunu fark etmesiyle bundan vazgeçti. Posta damgasını kontrol etti. Buncarragh postanesine aitti. Kalbi daha hızlı çarpıyordu. Olduğu yere oturup, zarfı yırtarak açtı.

*7 Connolly Rıhtımı,
Buncarragh*

Sevgili Patricia,

Sana daha erken yazmadığım için özür dilerim ama doğrusu sen de bana pek sık yazmış sayılmazsın! Bütün haberleri duymak istiyorum. Evlilik hayatı nasıl gidiyor? İnek sağmaktan sıkılmadın mı hâlâ? Umarım her şey çok iyi gider ve ikiniz çok mutlu olursunuz.

Benim büyük haberim, bu sayfanın en üst kısmında. Bir ev satın aldım! Kendimle gurur duyuyorum. Küçük bir ev ama sonuçta benim evim. Busteed’in yerinden hemen birkaç bina ötede ve nehir kıyısındaki ağaçlara bakıyor. Aileden kalan arazimi sattım. Elime geçen parayı pastalara ve köpüklü kahvelere harcamak yerine daha iyi bir şekilde değerlendirmek istedim. Artık resmen bir yetişkinim! Henüz kesinleşmedi ama galiba kendi dükkânımı da açacağım. Bayan Beamish şu sıralar tam bir sığır gibi davranıyor. Bir tane daha kabarık stilde saç kesmem istenirse sonum hapisane olabilir. Elimde makasla hiç güven vermiyorum artık. Geçenlerde şişko Bot’un annesi, elinde seninkinin resmiyle çıkageldi. Jane Fonda! Ona Dedektif Kojak tıraşı önermemek için kendimi zor tuttum... ha ha!

Mutfaktan gelen sesler Patricia'nın dikkatini dağıttı. Ses her neyse giderek yükseliyordu ve kulağa daha öfkeli geliyordu. Mektubu naylon sabahlığının cebine attı ve sesleri daha iyi duymak için kulağını kapıya yasladı. Bu Edward'ın sesiydi ama konuşmalar içerisinde sadece birkaç sözcüğü seçebilmişti.

“...gitmesi lazım...” ve sonra tam olarak anlayamadığı bir şeyler daha: “...asla mutlu olamaz.”

Bayan Foley öfkeli “Erkek ol, erkek! Sen her zaman...” dedi ve sonra yaşlı kadın arkasını dönmüş olmalı ki sözleri bir an daha az anlaşılır hâle geldi. Peşinden sesi tekrar yükseldi: “... o bebekle.”

Edward'ın sesi daha da uzaktan geliyordu. Sanki arka kapıya gidiyordu. “Anne! Yapılabilecek tek şey...” Patricia giderek boğuklaşan konuşmayı daha iyi takip edebilmek için odadan çıkıp koridor boyunca sürünerek mutfak kapısının önüne kadar geldi. Kapalı kapının ardında Bayan Foley'nin sesi gür-lüyordu. “Edward Foley! Şimdi beni dikkatle dinle. Kardeşini kaybettin, karını kaybettin ve şimdi de kızını kaybetmek istiyorsun! Sen bir aptalsın ve bunu yapmana izin vermeyeceğim!” Arka kapı şiddetle çarptı ve Patricia fark edilmeden, hızlıca görevli olduğu odaya döndü.

Sırtını kapıya yasladı; koşmaktan göğsü şişip iniyor, nefesini dengelemekte zorlanıyordu. Edward'ın daha önce böyle konuştuğunu duymamıştı. İçindeki bir şeylerin çatırdamak üzere olduğunu hissetti. Baskı yapmayı sürdürürse belki de o şey nihayet açığa çıkacak ve Edward annesine meydan okumaya cüret edebilecekti.

Üst katta Elizabeth ağlamaya başladı. Patricia toz bezini bıraktı ve bebeğin ihtiyacına bakmak için süratle yukarı tırmandı.

Öğleden sonra uzun ve karanlıktı. Rüzgâr çok şiddetliydi, yağmuru öfkeli dalgalar hâlinde pencereye çarpıyordu. Aslında tam Patricia'yı kötü bir sarmala çekecek, ona Buncarragh'ı ve onsuz akıp giden yaşamları düşündürecek bir gündü bu.

Fakat evi çevreleyen bu ıslak kasvet bile onu pek etkilemedi. Elizabeth'i beslemiş ve altını değiştirmişti. Neredeyse bir saat boyunca uyumasını izlemiş, peşinden bebek küçük bir çığlıkla uyandığında da onu hemen göğsüne alıp, odanın içerisinde yürüyerek daireler çizmişti. Patricia eğilip küçük kulağı öptü. Karşılığında bebeğin buruşuk ağzında bir gülümseme belirdi. Bebeği yatağa koydu ve karnını hafifçe gıdıkladı. Gülümsemeler bir kahkaha dalgası hâline geldi ve o küçük mutlu yüz Patricia'nın dünyası oldu. Elizabeth'in örme limon rengi patiklerini çıkardı ve mükemmel küçük ayaklarını inceledi. Öyle güzellerdi ki! Önce sağ ayağın sonra da diğerinin tabanına öpücükler kondurdu. Elizabeth hiçbir yetişkinin yapamayacağı gibi kıkır kıkır gülüyordu artık. Saf mutluluğun bir ifadesiydi bu. Kimseyi memnun etmek ya da bir şey göstermek için tasarlanmamıştı. Sadece ayaklarındaki his onu keyiften patlama noktasına getirdiği için böyle yapıyordu. Elizabeth'in bu hâli Patricia'yı derinden etkilemişti. Ömründe ilk kez bir annenin çocuğunu mutlu etmek için neler yapabileceğini yaşıyarak öğreniyordu.

Anahtar kilitte bir tur döndü ve Bayan Foley içeri girdi. Bebekle oynamanın doldurduğu o mutluluk balonu da anında söndü. Patricia yatağın yanında, yerde kaldı. Yaşlı kadının gözleri ağlamaktan kızarmış gibiydi. Pencereden gelen soluk ışıktaki, yorgun ve bitkin bir hâli vardı.

"Patricia," dedi selamlaşmak için. Patricia hiçbir şey söylemedi.

Bayan Foley yüksek sırtlı sandalyeye oturdu. İki kadın yataktaki bebeği izlerken Elizabeth, üzerindeki ilgiyi hissetmişçesine bacaklarını havada salladı.

"Ne tatlı çocuk," dedi yumuşakça.

Patricia "Evet," diyerek ona katıldı.

Odaya bir sessizlik hâkim oldu. Yaşlı kadın sanki az sonra bir ağıt yakacakmış gibi ellerini kalçalarına koydu. Patricia kadının gözlerinin kendi üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Karnında o tanıdık kaygı dalgalarını tekrar hissetti. İhtiyar kocakarı onun için acaba şimdi hangi planları yapıyordu?

"Teddy seninle konuştu mu?"

Patricia ziyaretçisine bakmak için döndü. “Neyi konuştu mu?”

“Yani, sana hikâyesini anlattı mı?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Bayan Foley bıkkın bir nefes verdi. “Hayatının her zaman sütlüman olmadığını biliyorsun, değil mi?”

“Evet, biliyorum,” dedi Patricia ihtiyatla.

“Peki o zaman, işlerin onun için hiç kolay olmadığını da biliyorsun.” Öne doğru eğildi. Karanlık gözleri Patricia’ya sert bir bakışla sabitlenmişti. Bayan Foley yavaş ve yumuşak bir şekilde, sözlerini özenle seçerek konuşuyordu. “O çocuğu daha fazla üzmeyeceksin.”

Patricia’nın ağzı kurudu. Olduğu yerde yaşlı kadından uzaklaşmaya çalışıyordu. Ne yapmayı planlıyordu acaba? Bayan Foley’nin onu öldürmeye teşebbüs etme ihtimali hiç olmadığı kadar gerçekçi geldi o an. Ayağa kalkıp yatağın ayak ucuna ilerledi.

“Beni anlıyor musun kızım?”

“Evet. Evet anlıyorum.” dedi Patricia alelacele. Bayan Foley’yi daha fazla kızdırmak istemiyordu.

“Eğer bu bebeğe bakmak istemiyorsan seni bunun için zorlamayacağım.” Bayan Foley ayağa kalktı ve Patricia’nın herhangi bir tepki vermesine fırsat tanımadan uzanıp bebek Elizabeth’i kollarına aldı. Kıvranan çocukla beraber kapıya gitti. “Mutlu musun şimdi?” diye öfkeyle sordu Patricia’ya.

İki kadının bakışları kesişti ve öylece kilitlendiler. Sadece bebek küçük bir hareket yaptı. O bile sanki ağlamak için doğru zaman olmadığının farkındaydı. Sonraki hamlesinin ne olması gerektiğini düşünmek Patricia’nın başını döndürüyordu. Bunun bir tür oyun olduğu aşikârdı. Fakat acaba kim, nasıl kazanacak ve buna kim karar verecekti? Bu kafa karışıklığının içerisinde emin olduğu tek bir şey vardı. Onun için kazanmak bebeği kaybetmek demekse kazanmakta hiç gözü yoktu.

“Bekle!” diye bağırdı Patricia. Bayan Foley’nin küçük bebeği bir eli kalçasındayken sanki çamaşır leğeni taşır gibi tutması bile Patricia’yı endişelendirmeye yetmişti. Bu odadan alınırsa Elizabeth’i ne gibi bir kaderin beklediğini hayal etmek

tüylerini diken diken etti.

“Evet?” Bayan Foley sakin, hatta ilgisiz gibiydi. Patricia bebeği almak için kollarını uzattı. Bir an korkunç bir bilinmezlik yaşandı. Sonra Bayan Foley büyüyü bozup Patricia’ya doğru yürüdü ve bebeği ona teslim etti.

Muzaffer bir gülümseme ile “Eğer eminsen,” dedi.

Elizabeth buraya neden geri geldiğine emin değildi. Son bir defa saygısını göstermek mi istiyordu yoksa yaşlı adamın aniden bilincine kavuşmasıyla geçmiş sırların açığa çıkmasını mı umuyordu? Arabasını Abbey Court'un dışındaki çakıllı alana park etti. Park yeri kalabalıktı; bu defa ziyaret için daha doğru bir zamanda gelmiş olabilirdi.

Kapıları ardına kadar açılmış dinlenme salonunda, sandalyelere serpiştirilmiş gibi oturan pek çok yaşlı insan vardı. Birkaçının ziyaretçisi gelmişti. Yakınlarıyla sohbet ediyor veya sessizliği paylaşıyorlardı. Kimse onu karşılamayınca Elizabeth doğrudan Edward'ın odasına gitti.

Son gördüğünden beri hiç kıpırdamamış gibiydi. Hâlâ yastıklara dayanmış, kolları göğsüne çapraz atılmış ve gözleri hafif kapalı vaziyetteydi. Uyuyor mu yoksa sadece dinleniyor mu olduğu belli değildi. İnce dudaklarının etrafında yediği şeyin yağından turuncu bir iz kalmış da olsa parşömen kâğıdını andıran derisi yakın zamanda yıkanmış gibiydi. Patricia bir an için kapıda durdu ve yatağında uzanan adamı izledi. Annesinin çocukluğundan sildiği bu adam artık geçmişiyle olan tek gerçek bağlantısıydı. Babasıydı. İleri doğru bir adım attı.

“Merhaba baba.” Elizabeth bunun aptalca olduğunu biliyor ama kendine engel olamıyordu. Bu sözcükleri söylerken kendisini duymak istemişti. Yatak tarafından yavaş ve hırıltılı bir nefes dışında hiçbir tepki gelmedi. Gidip Edward'ın yanına oturdu. Düğün resmi hâlâ ondaydı ve buraya gelirken aldığı yere geri koymayı planlamıştı. Gerçi artık bundan da pek

emin sayılmazdı. Bu fotoğraf, dünyada en çok Elizabeth için anlamlı olsa gerekti, öyle değil mi? Solmuş pijamaların içerisinde yatan bu ihtiyar kemik yığınının rahmetli eşinin yüzünü bir kez daha görmek isteyeceğine pek ihtimal vermiyordu. Tam bir sessizlik içerisinde bir süre oturdular. Yakınlarda bir yerde, elektronik bir vızıldama kesildi. Koridorun cilalı zeminini üzerinde ayak sesleri gıcırdadı.

Elizabeth ziyaretine bir amaç kazandırmak istermiş gibi uzanıp babasının elini tuttu. Eli beklediğinden sıcak, cildi sert ve çatlaktı. Parmakları birbirine dolandı. Elizabeth adamın tırnaklarını ve eklemlerini incelerken bu tuttuğu elin kendisine son defa dokunduğu zamanı hayal etmeye çalıştı. O zamanlar kendisi kim bilir ne kadar küçüktü.

Edward ansızın başını çevirdi ve ona baktı. Elizabeth ürktü ve hafifçe sıçradı. Ölü birisi hayata dönmüş gibiydi sonuçta. Koyu gözleri açık ve ona dikilmişti. Dilinin ucu kuru dudakları üzerinde hafifçe geziniyordu.

Telaşa kapılmamaya çalışan Elizabeth öne doğru eğildi.

“Merhaba.”

Babası usulca öksürüp gözlerini başucu dolabına doğru çevirdi. Elizabeth babasının baktığı plastik bardağı aldı ve ağzına tuttu. Adam üç defa küçük birer yudum aldıktan sonra başını geri çekti. Elizabeth bardağı aldığı yere bıraktı.

“Daha iyi mi şimdi?” diye sordu.

Bir öksürük daha işitildi.

“Elizabeth ben.” Kızı olduğunu da ekleyecekti aslında ama sonra söylemese daha iyi olacağını düşündü. Edward’ı sarsmak istemiyordu. Adamın hayata dönüşü, hayatının sonu anlamına gelmemeliydi.

Babasının yüzünde acı bir ifade belirdi ve peşinden bir şeyler söyledi. İyi ama ne demişti? Sanki “goril” gibi bir şey mi söylemişti?

“Üzgünüm, anlayamadım.”

Tekrar konuştu. Bu sefer farklı bir kelime çıktı ağzından. Tepe mi? Tapu, belki de?

“Sancın mı var? Hemşire çağırayım mı?”

Büyük bir çaba ile dilini çıkardı ve dudaklarını yaladı.

Elizabeth'in elini daha sıkı tutuyordu artık.

“Ne oldu? Neye ihtiyacın var?” Elizabeth odaya birinin girmesini ve kendine yardımcı olmasını umuyordu. Bu yaşlı adamla ilgilenmek için kendisini yetersiz hissediyordu. Acı ifadesi yüzünde tekrar belirdi. Elizabeth'in anlayamadığı başka bir şey söyledi. Sonra gözlerini iyice açtı ve diğer elini de tutması için Elizabeth'e uzattı.

“Mary!” diye cınlattı ortalığı.

Elizabeth adamın ellerini sıktı. İhtiyar adam Elizabeth'e bakınca annesinin yüzünü görmüştü!

“Hayır. Ben Mary değilim, Elizabeth'im ben.” diye açıklamaya çalıştıysa da Edward oralı olmadı. Sadece “Mary! Mary!” diye aynı ismi tekrar ediyordu. Dertli görünüyordu.

“Ne oldu Edward? Mary yok burada.”

Başını yastığa geri atıp şiddetle sarsılmaya başladı. Elizabeth ne yapacağını bilemiyordu. Bir tür spazm veya nöbet geçiriyor olmalıydı. Kapıya koştu ve koridora seslendi.

“Hemşire! Bir hemşire buraya bakabilir mi lütfen! Lütfen, bir hemşire lazım.”

Koridorun köşesinde hemşire üniforması içinde tombul, esmer bir kadınla önceki gün tanıştığı kızıl saçlı hoş çocuk belirdi. Hızlıca odaya daldılar.

“Ne olduğunu bilmiyorum. Bir an için iyiydi ama sonra...”

Hemşireler yatağın etrafında toplandı. Genç Gordon ona dönerek “İstersen gidip dinlenme salonunda bekle.” dedi. Kulağa ciddi ve sert geliyordu konuşması. Elizabeth kendisine denileni yaptı.

Yüksek sırtlı sandalyelerden birine oturduktan sonra titrediğini fark etti. Hemşire olamayacak kadar genç bir kız onu fark etti ve ona minnetle kabul ettiği bir bardak çay ikram etti. Böyle mi vedalaşacaklardı yani? Edward bunu mutlaka atlatmalıydı, bu her neyse artık. Onu üzmüş müydü? Yoksa bu kasılmalar daha önceden de oluyor muydu? Ellерinin titremesini durdurmaya çalışarak çayından bir yudum aldı.

Birkaç dakika sonra uzun boylu, kızıl saçlı Gordon ortaya çıktı. Elizabeth çok endişeli görünüyor olacaktı ki Gordon onu görür görmez, durumun sandığı kadar fena olmadığını

müjdelemek istercesine, gülümsedi.

“Durumu iyi. Sakinleştirici verdik ve doktor da birazdan yanında olacak.”

“Teşekkür ederim.”

Gordon Elizabeth’in yanına oturdu. “Bu tip şeyler, aslında olduğundan çok daha kötü görünürler. Her zaman yaşadığımız şeyler. Dışarıdan izlemek bence böyle krizleri yaşıyor olmaktan daha kötü.”

Elizabeth şüpheyle başını salladı.

“Geçen akşam senden bahsettim.”

“Öyle mi?”

“Patty halam Teddy ile aynı okuldaymış.”

“Senin halan, benim babamla aynı zamanda mı okumuş yani?” Pek olası gelmemiştii bu.

“Ah, sorma fena kalabalık bir evmiş. On iki çocuk. Babam en küçükleri, gibi.”

“Anladım.”

“Her neyse, bütün hikâyeyi biliyor halam. Duyduklarıma inanamadım. Ne dram ama? Çok acayip. Yani demek istediğim biz bu yaşlı insanları burada öylece otururken görüyoruz.”

Odanın diğer sakinlerini ima ediyordu. “Yarısı bunamış da olsa onların uzun birer ömür yaşadıklarını bazen unutuyoruz. Mesela bir ağabeyi olduğunu biliyor muydun?”

“Boğulanı mı diyorsun?”

“Evet o. Çok üzücü değil mi?”

“Evet, öyle.”

“Sonra da karısı. Senin annen o muydu?”

“Öyleydi, evet.” Elizabeth rahatsız hissetmeye başlamıştı. Edward’ın hayatından sanki boş bir dedikodudan bahsediyormuş gibi söz etmek istemiyordu.

“Patty halam da öyle tahmin etmişti zaten. Yetmezmiş gibi hepsinin üstüne bir de annesi. Felaket gerçekten.”

Elizabeth Gordon’ın neden bahsettiğini biliyormuş gibi davranmak niyetindeydi ama merakı galip geldi.

“Anne mi? Ne demek istiyorsun?”

“Şey, bilirsin. Şu fena ölüm.”

“Fena ölüm mü?”

“İntihar gibi olan.”

“Edward’ın annesi kendisini mi öldürmüştü?”

“Kusura bakma, bildiğini sanmıştım. Patty halama görevden çıkmış ve kendisini meyve bahçesindeki bir ağaca asmış. Onu orada sallanırken bulan da zavallı Teddy olmuş.”

Elizabeth Gordon’a bakakaldı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Bu doğru olamazdı. Yoksa olabilir miydi? Öyle olsa birileri, mesela Bayan Lynch ona mutlaka bundan bahsederdi. Değil mi?

“Ben bunun pek—” diye başlamıştı ki kollarında kalın bir dosya yığını taşıyan Sarah Cahill belirdi kapıda.

“Hasta bakıcı, vardiyan bitti mi senin?”

Gordon ayağa fırladı.

“Özür dilerim, ben—”

“Bir dakikanı rica edebilir miyim?” Sarah gergin bir gülümseme ile sözünü kesti.

“Elbette.” İkiisi beraber salondan ayrıldılar.

Elizabeth çay için genç kadına teşekkür etti ve resepsiyon alanına çıktı. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Edward uyuyor olmalıydı. Patty halanın yaşından dolayı hikâyeyi karıştırdığına kesin gözüyle baksa da hiçbir şüphesi kalmasın istiyordu. Patty halanın anlattıklarını kontrol edebileceği kişi Bayan Lynch’ten başkası olamazdı. Fakat şimdi tekrar Muirinish’e giderse bu gece Buncarragh’a dönemeyecekti. Dışarı çıkmış arabasına yürüyordu ki telefonu çaldı. Arayan Brian’dı.

“Alo?”

“Merhaba. Neredesin?”

“Abbey Court’tan ayrılıyorum.”

“Harika. Öğle yemeğine var mısın hâlâ?”

Elizabeth’in canı sıkıldı. Aptal bir flört yemeği havasında değildi hiç. Kararını verdi.

“Gerçekten üzgünüm ama bir şeyleri kontrol etmek için Muirinish’e dönmem gerekiyor.”

“Ah.” Sesinin neşesi kaçmıştı. “Her neyse, boş ver. Benim de zaten halletmem gereken işlerim vardı.”

“Teşekkürler.” Çok az tanıdığı bu adamla öğle yemeği randevusuna çıkmak istemediği için kendisini neden bu kadar

kötü hissetmişti? “Seni tanımak güzeldi.”

“Evet, seni de. Her şey için teşekkürler. Hoşça kal.”

“Güle güle.” Telefonu kapatırken birisini terk etmiş gibi hissediyordu.

Muirinish’te, Bayan Lynch’in küçük beyaz saçlı figürü buzlu camın ardında belirmeden önce kapının önünde çok beklemişti ve neredeyse gitmek üzereydi. Yaşlı kadın ziyaretçisinin kim olduğunu görünce pek sevinmedi.

“Söz veriyorum bu defa gözyaşlarına boğulmayacağım!”

Bayan Lynch yarım ağızla kıkırdadı.

“Kusura bakma. Sanırım sandalyede uyuyakalmışım. Bir şeyler mi unuttun burada?”

“Hayır. Sadece sizden teyit etmem gereken bir şeyler var. Aslında muhtemelen önemsiz bir şey.”

“İçeri girsen iyi olur. Bacaklarım pek sağlam sayılmaz.” Evin kasvetinde mutfığa doğru ilerlerken “Aslında hiçbir yanı sağlam sayılmaz,” diye söyleniyordu yaşlı kadın.

“Çay içer misin?” diye sorarken sesinin tonundan olumsuz bir yanıt umduğu anlaşıyordu.

“Hayır, teşekkür ederim. İyiyim böyle.”

Bayan Lynch yine sabah oturduğu sandalyeye geçti. Büyük siyah-beyaz kedi, bir yere gidecek gibi görünmüyordu, Elizabeth de mecburen onun yanına oturdu.

“Pekâlâ, senin için ne yapabilirim?” Bayan Lynch ellerini masaya koymuş, kendisine profesyonel bir hava vermişti. Bu hâli Elizabeth’e bir banka ya da okul müdürünü çağrıştırdı.

“Muhtemelen bir yanlış anlaşılma var ama yine de emin olmak istedim. Birisi bana, Edward’ın annesinin, şey, Edward’ın annesi kendi canına kıymadı, değil mi?”

Yaşlı kadının yüzündeki ifade Elizabeth için yeterliydi. Bayan Lynch’in konuşmasına fırsat tanımadan “Peki bunu bana niye anlatmadınız?” dedi.

Yaşlı kadın sol eliyle boynundaki küçük altın zinciri büküyordu. “Çok üzülmüştün. Sana söyleyecektim aslında ama sonra bu kadarını da kaldıramayacaksın gibi geldi.”

Hâlâ biraz öfkeli de olsa yaşlı kadına hak vermişti.

“O an sanki çok da önemli değildi. Yani senin açısından. Foleyler’in üzerine karabasan gibi çöken başka bir trajedi daha.”

Elizabeth koca Castle House’ta bir başına kalan zavallı Edward’ı düşündü.

“Ne zaman oldu bu?”

“Ah, Tanrım. Çok uzun zaman önceydi. Edward’ın ikinci eşinin seni alıp buralardan gittiği günlerdi diye hatırlıyorum.”

Elizabeth annesinin Castle House’tan gitmesi ile Bayan Foley’nin intiharı arasındaki ilişkiyi anlamaya çalışıyordu. “Bu olay annem gitmeden önce mi oldu? Yani bu olay yüzünden mi terk etti Castle House’u?”

Bayan Lynch üzgün bir şekilde başını salladı. “Kusura bakma. Gerçekten bilmiyorum. Yani annem dediğin o kadını hiç görmedim bile. Hiçbir haber verilmedi. Ne zaman geldi, ne zaman gitti; hiçbir bilğim yok. Kulaktan kulağa yayılan söylentiler vardı sadece. Toprağı bol olsun, zavallı ihtiyar Bayan Foley’nin durumu bambaşkaydı. Polisler geldi. Orada burada yanıtlarını herkesin bildiği sorular sordular.”

“Ve...” Elizabeth tereddütle “meyve bahçesinde bulmuşlar onu?” diye sordu.

Bayan Lynch’in yüzü ekşidi. Belli ki çok fazla ayrıntıya girmek istemiyordu. “Bildiğim kadarıyla öyle.” Elizabeth’in zihnini okuyormuş gibi devam etti: “Onu bulan da Teddy’ydi.”

“Demek öyle.”

“Onu görmeye gittin mi?”

“Ah, evet gittim.”

“Nasıl peki?”

Elizabeth ne diyeceğini bilemedi. “İyi gibi. Yani, demek istediğim, pek şey sayılmaz...” Sesi giderek kısıldı.

“Anlıyorum. Bunlar senin anıların olsaydı sen de onları unutmak istemez miydin?”

Elizabeth’in yanında uyuklayan kedi abartılı bir şekilde gerindi ve arka patilerinden birini yalamaya başladı.

Patricia Edward'ı en son iki gün önce görmüştü. Ondan kaçıyor muydu yoksa? Kulak misafiri olduğu tartışma, Patricia'nın serbest kalması için Edward'ın yürüttüğü mücadelenin sonu muydu? Annesi onu Patricia'nın kalmaya karar verdiğine mi inandırıyor? Bebeğe bakmak istediğini söylediğinden beri Bayan Foley'nin davranışları da epey değişmişti. Artık Patricia'nın her adımını izlemiyor, hatta odanın kapısını bazen kilitlemeden bırakıyordu. Elizabeth'e mama yedirmeye çalışan Patricia'yı izlemiş, bebeğin ağzından taşan turuncu şeyi silmesinde ona yardımcı olmuştu. Patricia hâlâ kaçmak istiyordu. Mecburdu buna. Ne var ki işlerin şimdi eskisinden daha karmaşık olduğunu da anlıyordu. Çıplak ayaklarıyla gecenin karanlığında dışarıda dolaşamazdı. Zayıf bedeniyle ne kadar uzaklaşabileceğini kestiremiyordu. Üstelik, hâlâ Edward'dan yardım alma ihtimali varken neden bu fırsatı tepsindi? Sonra denkleme bir de bebek katılmıştı artık. Gerçekten Elizabeth'i ardında bırakıp burayı terk edebilir miydi? Elizabeth onun bebeği değildi. Kendisine bunu sürekli hatırlatıyordu ama yavrucağın başka bir annesi de yoktu. Ona Patricia'dan başka kim bakar ve evet, onu başka kim Patricia gibi sevebilirdi? Patricia içindeki hisleri tam olarak ifade edemiyordu ama kendisine ihtiyaç duyulması iyi hissettirmişti. Yatak odasında yukarı aşağı yürürken kolları arasındaki sıcak ve küçük şeyin ağırlığını hissetmeye bayılıyordu. Küçük kız Patricia'dan bile savunmasızdı ve bu durum da Patricia'ya daha önce hiç tatmadığı bir sabır ve kuvvet veriyordu. Artık düşünmek zorunda

olduğu başka birisi daha vardı. Düşüncesizce ve acele kararlardan kaçınmalıydı.

Bayan Foley aşağıdan seslendi. Yardıma ihtiyacı varmış. Patricia gözlerini devirdi ve yakında kadının elleri ve dizlerinin üzerine çökmüş, yanarken hiç görmediği bir şöminenin çubuklarını temizlediğini hayal etti. Çıkmadan önce son kez Elizabeth'i kontrol etti. Yemeğini yemiş, altı da değişmişti. Ellerini battaniyesinin üzerinde yumruk yapmıştı ve ağzının iki kenarında baloncuklar şişiyordu. Patricia gülümsedi ve sabahlığını giymeye gitti. Kapının üstündeki askıda olmadığına göre Bayan Foley onu yıkamak üzere almış olmalıydı. Gardıropta başka bir tane daha olduğunu anımsadı. Gardıroptan çıkardığı sabahlığı sırtına geçirirken cebinde bir şey hissetti. Rosemary'nin mektubuydu bu! Kavgayı duyduktan sonra mektup aklından çıkmıştı. Yatağın üstüne oturdu ve buruşuk kâğıdı kucağında düzeltmeye çalıştı. Okumayı bıraktığı yeri buldu.

...ona Dedektif Kojak tıraşı önermemek için kendimi zor tuttum... ha, ha!

Fiona Dunn, Tony'den ayrılmak istiyormuş. Büyük Skandal! Annesi bizim salondaydı geçenlerde, bütün hikâyeyi anlattı. Görünüşe göre tatil için Lanzarote'a gitmişler ve orada Dublinli bir çiftle tanışmışlar. Her neyse, Dublinli adam karısını terk etmiş ve bizimki de Tony'den kurtulmanın peşindeymiş. Tony'nin annesi ağzına geleni sayıyor Fiona için. Sanırım herkes Fiona'nın Tony ile ilişkisinin nasıl başladığını unuttu. Zavallı John Hickey'yi fena bırakmıştı. John o zamanlar Fiona'ya evlilik teklif etmek için yüzük filan almak peşindeymiş meğer. En azından çocukları yok. Ne skandal ama!

Kardeşinle görüşüyor musunuz bilmiyorum. Sana söylemediyse de benden öğrenmiş ol, Bayan Cronin birkaç hafta önce öldü. Annenin arkadaşı olduğunu biliyorum. Önce felç geçirdi ve sanıyorum kalpten gitti. Muhtemelen en iyisi buydu onun için.

Evinizin önündeki 'Satılık' tabelasını görmek beni çok üzdü.

Patricia durdu. Son cümleyi tekrar okudu. ‘Evinizin önündeki Satılık tabelası’ mı? Ne saçmalıyordu bu kız?

Biliyorum artık Cork’ta bir hayat kurdun ama o tabela çok geri dönüşsüz göründü.

Hayır. Bir hata filan olmalıydı.

Umarım bunu söylediğim için bana kızmazsın ama seni gerçekten özledim. Seni tekrar görmeyi çok isterim. Yazın belki birkaç gün tatil yapıp yanına gelirim ve meşhur Edward’la da tanışırım!

Kâğıdın üzerindeki kelimeler titremeye başladı. Bu doğru olamazdı! O ev kendisine aitti. Annesine bakmanın, yaptığı onca fedakârlığın ödülüydü o. Satış talimatını veren Jerry olmalıydı. Onun aklına giren de Gillian’dan başkası olamazdı. Şu aşağılık Avukat Murphy’ye güvenmemesi gerektiğini en başından hissetmişti. İşi kapmak için Jerry’nin söylediği her şeyi yapardı elbet. Bu doğru olamazdı. Onları durdurması lazımdı.

Mektubu elinde tutarak kapıya gitti. Kilitli değildi. Merdivenlerden hızlıca indi.

“Edward! Neredesin Edward?” diye bağırdı.

Bayan Foley ellerini bir beze silerek mutfaktan çıktı.

“Ne oldu? Bebek iyi mi?”

Yaşlı kadının yanından geçip mutfağa girerken “Evet, evet,” dedi Patricia sabırsızlıkla. “Edward nerede? Onunla konuşmam lazım!” Sesi şimdi daha yüksek çıkıyordu. Histeri krizine girmek üzere gibiydi. Çok kötü bir şey oluyordu ve Patricia’nın buna mâni olması lazımdı.

“Dışarıda, çalışıyor. Öğle yemeğinde burada olur.” Bayan Foley’nin bu davranışa daha fazla müsamaha göstermeye niyeti yoktu. “Sakin olmalısın, kızım!” dedi sertçe. Bu sırada pencereden bakan Patricia dışarıda Edward’ı görmüştü. Bahçenin uzak tarafında, sağımhaneye doğru yürüyordu. Arka kapıya atıldı. Kilitli değildi. Dışarı çıktı ve bağırdı: “Edward!”

Sesin geldiği yöne dönen Edward Patricia'yı dışarıda görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Engebeli arazide çıplak ayak koşmaya başladı kadın.

Bayan Foley de kapıya çıkmış, peşinden hışımla bağıırıyordu. "Patricia! Buraya dön çabuk!" O da kararsız adımlarla Patricia'nın peşinden gitti.

Edward da Patricia'ya doğru koştu. Avlunun ortasında yüz yüze duruyorlardı. Rüzgâr Patricia'nın ince sabahlığını havalandırıyor ve eteklerini boşlukta uçuşturuyordu.

"Ne oldu?" diye sorarken Patricia'nın titremesini engellemek için ellerini genç kadının omuzlarına koydu Edward. Patricia'nın yanaklarından gözyaşları süzülüyor, ağzından dökülen sözcükler de anlaşılmıyordu.

"Jerry. Kardeşim Jerry, evimi satmaya çalışıyor!" Delil olarak uzattığı mektubu Patricia'nın elinden kapan rüzgâr onu kale kalıntılarına doğru uçurduktan sonra gri gökte kaybetti. Edward onu tutmaya çalışırken Patricia dizlerinin üzerine bıraktı kendini.

Bu sırada Bayan Foley de yanlarına ulaştı. Tek eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Ne oldu? Nesi var kızın?"

"Bilmiyorum ki. Kötü haberler."

Patricia Edward'ın bacaklarına sarıldı ve yalvardı. "Lütfen. Eve gitmem lazım. Gitmeliyim!" Başını Bayan Foley'ye doğru çevirdi. "Bırakın telefonu kullanayım. Birilerini aramam lazım! Mecburum buna!" Çaresizlik ve panik içerisinde katılarak ağlıyordu. "Lütfen, Edward! Yalvarırım!" Edward'ın yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Patricia'yı bir kolundan tutup ayağa kaldırdı. Annesi de diğer kolunun altına girdi.

"Onu yatağa götürmeliyiz." Konuşan Bayan Foley'ydi ama Edward da itiraz etmiyordu. Patricia çılgına döndü. Ona bunu yapıyor olamazdı.

"Edward, gidebileceğimi söylemiştin. Bana yardım edeceğimi söylemiştin. Lütfen. Lütfen gitmeme izin ver. Gitmem lazım!"

Bayan Foley sol yanağına bir tokat atınca Patricia ani ve keskin bir acı hissetti.

“Sakinleşmen lazım.” Yarı taşıyarak yarı sürükleyerek tekrar eve sokuyorlardı onu. Patricia nafile mücadele etti. Önce avluda sonra mutfakta çekiştirilirken ayaklarının yırtıldığını ve çizildiğini hissetti. Feryat figan ediyor, avazı çıktığı kadar çığlıklar atıyordu. Sözcükler bir kez daha onu yüzüstü bırakmıştı.

Merdivenlerden de sürükleyerek çıkardıkları Patricia’yı patates çuvalı gibi yatağın üzerine fırlattılar.

Bayan Foley “Tut onu!” diye emretti ve Edward, onun Edward’ı, sanki acı çekermişçesine gözleri kapalı bir hâlde, Bayan Foley odanın öteki ucuna yürüyüp Patricia ile ahenkle ağlayan Elizabeth’i sepetinden alana dek Patricia’yı yatağına mıhladı.

Kapıya yürürken omzunun üzerinden sert bir bakışla “Bırak şimdi!” diye talimat verdi ve oğlu da yaşlı kadının peşinden gitti. Kapı sert bir şekilde çarpılıp kilitlendi.

Patricia yataktan fırlayarak kapıya vurmaya başladı.

“Edward! Lütfen! Bana bunu yapma!” Elleri acıyana kadar yumrukladı kapıyı. “Sadece bir arama yapmak istiyorum! Lütfen! Lütfen!” Yere çöktü ve başını dizlerinin arasına gömdü. Vücudu hıçkırıklara ve yorgunluğa teslim olmuştu. Annesinden kalan ev, bu hayatta sahip olduğu yegâne şeydi. Yavaş yavaş dünyadan siliniyormuş gibi hissetti. Yakında ondan hiçbir iz kalmayacaktı.

Saatler ağır da olsa akıp gitti. Ara sıra Elizabeth’in evin başka bir yerinde ağladığını duyabiliyordu. Onu sepetinden çıkaran, kucağına alan, kafasının tatlı yumuşak tepesine öpücükler konduran kendisi olmalıydı. Patricia uyumaya çalıştı ama ayaklarındaki kesikler sızım sızım sızılıyordu. Yaraların enfeksiyon kapıp kapmayacağını ve vücuduna yayılan enfeksiyonla bu odada, bir başına ölüp ölmeyeceğini merak etti. Yine ağlıyordu.

Çok sonra -arada uyumuş muydu?- anahtarın kilitte döndüğünü işitti. Patricia yüzünü duvara çevirdi.

“Patricia?” Edward’ın sesiydi bu. Fısıldayarak konuşuyordu.

Yüzünü kapıya döndü ve Edward’ın sahanlık ışığının önündeki silüetini gördü. Bebek yanındaydı. Patricia kollarını

uzattı ve Edward bebeği ona teslim etti. Patricia bebeğe sıkıca sarıldı. Yanağını yanağına bastırıp derin bir nefes aldı.

Işık hâlâ odaya doluyor ve Edward kıpırdamadan duruyordu.

“Üzgünüm.”

Patricia ona dik dik baktı ve bebeğin kafasının üzerinden tısladı: “Üzgün müsün? Bana arkadaşım olduğunu ve yardım edeceğini söyledin. Ama yok! Sen de onun kadar kötüsün!”

“Hayır. Ben... Lütfen, Patricia. Sana yardım etmek istiyorum. Edeceğim de. Sana söz veriyorum.”

“Sana inanmıyorum. Neden inanayım ki?” Gözlerini kapattı. Adamın odadan gitmesini diliyordu.

“Sıcak su getirdim.”

“Ne?” Patricia anlam verememişti.

“Ayakların için. Temizlenmeleri lazım.”

Çıglık atmak istedi. Kucağında Elizabeth olmasa bir tane patlatacaktı. Onu kendi iradesi dışında tutan, önceki yaşamına dair ne varsa elinden alan bu adam, aynı zamanda onu önemsiyor, onun için kaygılanıyor da olabilir miydi?

“Edward, lütfen beni anladığını söyle.”

“Neyi anladığımı?” Bu sırada sahanlıktan üzeri tüten bir leğeni içeri alıyordu.

“Benim buradan gitmek zorunda olduğumu. Beni burada tutamazsın. Telefonu kullanmama izin ver. Lütfen, Edward.” Olduğu yerde doğrulmuş, Edward’ın yüzünden ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu.

“Telefon yok evde.”

“Var, biliyorum. Çaldığını duydum.”

“Annem söktü onu. Hem de haftalar önce.”

Patricia afallamıştı.

“Sen de ona izin mi verdin?”

“Bana sökeceğini söylemedi ki.” Annesi henüz okunmamış bir gazeteyi atmış gibi makul bir olaydan bahsediyordu sanki.

“Tamir etmesi için birilerini çağırmak gelmedi mi aklına?”

Edward bir an için ona boş boş baktı ve gözlerini kırptırdı.

“Bu annemin hiç hoşuna gitmezdi.”

Patricia uzun bir iç çekti. Faydasızdı bu.

Edward dizlerinin üzerine çökmüş, sıcak su leğeninde bir el bezi yıkıyordu. Patricia'nın sağ bileğini nazikçe tuttu ve cildindeki yırtıkları dikkatlice silmeye koyuldu.

“Çok mu sıcak?”

Patricia mağlup hissetti; Edward'ın annesine, Edward'a ve onun nezaketine karşı. “Hayır. Böyle iyi.”

Gözlerini kapattı. Sıcak bez önce bir ayağında sonra diğerinde usul usul geziyordu; ayak tabanında, parmaklarının arasında, bilek kemiğinde ve topuklarında. Edward'ın dizlerinin üzerine çökmüş, hasta bir buzağıya yardım ettiğini veya yeni doğmuş bir kuzuyu temizlediğini hayal etti. Bu adamda gerçekten de vardı o şefkat. Fakat her ne hikmetse Patricia'da sebep olduğu acıların farkında değil gibiydi.

Ayaklarını yıkamayı bitirip onları eski bir havluya sardı ve hafifçe kuruladı.

“İşte. Şimdi daha iyi oldu.”

Edward içten bir şekilde gülümsedi. Patricia da teşekkür mahiyetinde engelleyemediği bir gülümseme ile ona karşılık verdi.

Edward havluyu katladı ve ayağa kalktı. Hüzünlü görünüyordu. Onu hiç bu kadar üzgün görmemişti. Hayattayken Mary'nin ayaklarını hiç yıkamış mıydı, merak etti. Leğeni dışarı koydu ve dönüp Patricia'ya baktı.

“İyi geceler, o hâlde.”

“İyi geceler.”

“Patricia?”

“Evet?”

Işık arkadan geldiği için Patricia Edward'ın yüzünü seçemiyordu ama adamın sesi çatlayacak kadar gergindi.

“Sana yardım edeceğim.”

Tabii ki yer tanıdıktı ama bundan fazlası da vardı. Elizabeth Buncarragh'a dönerken, yol üzerindeki Renault bayisinin önünden geçtiği sırada yüzünde aptalca bir sırıtiş olduğunu fark etti. Onun için hiçbir gizem taşımayan bir dünyaya dönmek, büyük bir rahatlamaydı. Muirinish'te Pandora'nın kutusu açıldıktan sonra burası onun için bir sığınak sayılırdı.

Noel ışıkları hâlâ yanıyordu. Ne var ki kasaba önceki hafta New York'tan ilk geldiği zamanki kadar melankolik gelmemiştii gözüne. Dükkânlar açık, sokaklarda bir yerlere giden, komşularını selamlayan, biraz dedikodu yapmak için duraklayan insanlar vardı. Elizabeth kasabada durmamaya, doğruca Convent Hill'e gitmeye karar verdi. Park yeri bulabilmek için arabasını biraz ileri bırakması gerekti. Arabasından inip eve doğru yürürken bütün manzara ayaklarının altındaaydı. Şapel, kilise, nehir yatağı boyunca uzanan ağaçlar. Buncarragh. Burada büyürken kendini hep bir yabancı gibi hissetmiş, uzaklara taşınmak için çok acele etmişti. Nihayet bütün bu yabancılığın ve aceleciliğın kaynağı açığa çıkmıştı. Ta en başında, başka bir yerden gelmişti o. Büyüdüğü evin önünde durup annesini düşündü. Hep çok muhafazakâr bulduğu ve her şeyden önce "Aman el âlem ne der?" diye düşündüğüne inandığı kadın, aslında bambaşka birisi çıkmıştı. Her şeyini riske atarak bir koca bulmak için Buncarragh'taki yaşamını terk etmiş ve sonunda, yanında bir başka kadının bebeğiyle geri gelmişti. Elizabeth annesini son bir defa daha görüp kendisine sağladığı yaşam ve yaptığı bütün fedakârlıklar için ona teşekkür edebil-

meyi ama aynı zamanda gerçekleri neden sonuna dek sakladığını sorabilmeyi çok istedi. Neden Muirinish'e hiç dönmemiş, Edward'ı çiftlikte yalnızlığa terk etmişti? Belki de bir yalanı o kadar uzun süre sürdürmüştü ki sonunda gerçeğin ne olduğunu kendisi de unutmuştu. Elizabeth kararmış kapı tokmağına baktı. Annesi bir kutu Brasso ve eski bir bezle saatlerce uğraşıp pırıl pırıl ederdi bu tokmağı.

Buncarragh'tan yarın ayrılacaktı. Doğrusunu söylemek gerekirse buraya tekrar geleceğini de sanmıyordu. New York. Eve dönmeyi ve tekrar işe başlamayı dört gözle bekliyordu. Ne var ki Zach ve karnı burnundaki Michelle ile buluşma anlarını hayal etmek dahi karnını ağrıtıyordu. Bir gece önce, Cork Havalimanı Otelindeki yatak odasında otururken oğluyla nihayet hiç de kolay olmayan bir konuşma yapmıştı. Onunla yeniden bir araya geldiklerinde neler olacağını dahi kestiremezken ona nasıl iyi annelik yapacaktı? Bir yanı bu kadar aptal ve sorumsuz olabildiği için Zach'e bağırarak istiyordu. Fakat becerikli ve olgun davranmaya çalışan Zach'in sesindeki korkuyu sezmek, oğluna sıkı sıkıya sarılıp hayatını raydan çıkaracak bu büyük olay karşısında onu koruma arzusunu da tetikliyordu. Michelle'in bebeği tek başına büyütme niyetine ilişkin Elliot'a ve Elizabeth'e verdiği güvenceye rağmen Zach'in bu sürecin dışında kalmak gibi bir niyeti yok gibiydi. Babalık rolüne dair fikirlerini uzun uzadıya anlatmıştı telefonda. Elizabeth oğluna e-postadan bahsetmedi. Bebeğe ebeveynlerden çok bir arkadaş olmaya ilişkin naif arzusunu dinlerken Elizabeth'in kalbi sızladı. Başına geleceklerden öylesine bihaberdi ki daha kendisi bir çocuk sayılırdı. Emin olduğu bir şey varsa o da bu durum düzelmeden önce daha da beter olacaktıydı. Zach'ten sonra Elliot'la da konuşmuştu. Görünüşe bakılırsa son günlerde yaptığı babalık ona fazla gelmişti. Will ona yeni yıl hediyesi olarak bir Weimaraner yavrusu almıştı. Dolayısıyla doğum için doğu kıyısına gelmesi de artık imkânsızdı. Gerçi Elizabeth bunun için Will'e minnettardı ya, neyse.

Buncarragh'a giden uzun yolda bazı kararlar almıştı. Bunlardan ilki ve en önemlisi Convent Hill'in bir önemi olmadığıydı. Elizabeth çekmeceleri karıştırmayı bırakacak, New

York'a götürmek için daha fazla eşya ayırmayacaktı. Gillian yengesi ve Noelle'in evden istediklerini almalarına göz yumacak, sonra da evi satışa çıkaracaktı. Bu kararı alınca üzerinden bir yük kalktığını hissetti. Ayrıca Castle House'un da satılmasına karar vermişti. Orayı satmak yerine tutmak, restore etmek ve emekliliğinde oraya yerleşmek gibi küçük, duygusal bir istek vardı içinde ama bunu yapabilmesi için piyangodan büyük ikramiyenin kendisine çıkması lazımdı. Bunun yanı sıra ev onun kişisel hikâyesinin bir parçası olabilirdi ama bu parça öyle karanlık öyle üzücüydü ki onu arkada bırakmak daha mantıklı olacaktı.

62 numaraya girince Elizabeth usul usul odaları gezdi. Mavi ve beyaz renkli fare zehirleri evin köşelerine serpiştirilmişti. Elizabeth hiçbir kemirgenle karşılaşmadığı için mutluydu tabii. Evi tekrar gezmenin, hiçbir şeyi saklamama yönündeki kararını değiştirebileceğini düşünmüştü. Ne var ki odaları dolduran süs eşyalarını, resimleri ve mobilyaları tekrar görünce bunlara hiç ihtiyacı olmadığını bir kez daha anladı. İleride bir Patricia Keane müzesi açmayacaksa bunların hiçbirini ona lazım olmayacaktı. Annesi bu eşyaların hepsini severdi elbet. Fakat onlara tutunmak annesini geri getirmeyecek, onu var etmeyecekti. Hatta tam aksine annesinin dikiş sepetini veya içi rastgele düğmelerle dolu şekerleme kutusunu görmek yokluğunu daha da canlı hâle getirecekti.

En son annesinin odasına girdi. Burada uyuduğu gece kapattığı perdeleri tekrar açtı. Pencereden gördüğü manzarayı gözlerini bağlasalar tarif edebilirdi. Telgraf direği. Karşıdaki evin çatı penceresine baktığında aklına hep dağ evleri gelirdi. Bitişindeki evin duvarında bulunan o uzun çatlak da kendini bildi bileli oradaydı. Elizabeth geçmişinin bu işaretlerini bir daha asla görmeyeceğini, bunların kendisine şimdiden hiçbir şey hissettirmedeğini fark etti. Bunlar onun için sadece tanıdık görüntülerdi, daha ötesi değil. Bu kadar kayıtsız kalabildiği için kendisine şaşıtı. Evi şimdi beraber gezebilecekleri bir kardeşi, anılarını paylaştığı birileri olsa belki de daha farklı duygular içerisinde olacaktı. Gerçi, ne fark ederdi? Derken bu odaya neden geldiğini anımsadı. Dolabı açıp tahta kutuyu

çekti. Mektupları almak için kaldırdığı kapağın altındaki bebek patiği çekti dikkatini. Çoktan unutmuştu bunu. Kendisine ait olmalıydı. Minik yün örgüyü kokladı ve gülümsedi.

Elizabeth geldiğinde Noelle dükkânın vitrin dekorunu değiştirmekle meşguldü. Camın ardından hararetle el salladı. Elektrik süpürgeleri ve çim biçme makinalarının arasından sıyrılmaya çalışıyordu. Jerry dayısına ve Gillian yengesine veda etmek için merdivenlere yöneldi. Batı Cork seyahatiyle ilgili soruları çabucak savuşturduktan sonra Convent Hill'den istediklerini alabileceklerini söyledi. İşleri bittikten sonra Elizabeth bir şirket ayarlayıp evi temizletecekti. Gillian yenge mutluluğunu gizleyemezken Noelle, orada kendi zevkine hitap eden bir şey yokmuş gibi kayıtsız davranmaya çalıştı. Elizabeth'in tahmin ettiği gibi Paul balıklama atlayıp evi kendisi satmayı teklif etti. "Böylece emlakçı komisyonlarından kaçınmış olursun," diye de açıklamasını yaptı. Elizabeth kararlıydı. Paul'a nazik teklifi için teşekkür etti. Ne var ki her şeyi sistematik bir şekilde yürütmek niyetindeydi ve aile ilişkilerini bu işe karıştırmak istemiyordu. Paul hayal kırıklığını gizledi ve evi satması için Donal Fogarty'yi yetkilendirmesini önerdi.

"Bu senin sağdıcin olan Donal mı?"

"Ta kendisi."

Elizabeth gülümsedi. "Kesinlikle değerlendireceğim o hâlde."

Gece orada kalmasını teklif ettiler ama Elizabeth dosdoğru Dublin'e gidip arabayı akşamdan teslim etmeye karar vermişti. Böyle yaparak ertesi gün trafiğe yakalanmaktan kurtulmayı planlamıştı.

Buncarragh ile işi bitmişti artık.

Keane ailesi Elizabeth'i yolcu etmek için kaldırıma dizildi. Bağlantıyı koparmamak için sözler verildi ve "Yakında görüşürüz!" diye bağırmaları neredeyse samimi göründü. Elizabeth el salladı ve gaza bastı. Çok geçmeden sinyal verip sola, bir sokağa daldı. Busteed'in barından geçip Connolly Rıhtımı'na çıktı. Durup durmayacağından emin değildi ama Rosemary'nin evinin hemen dışında boş bir park yeri vardı. Elizabeth bunu bir işaret kabul etti.

Rosemary kapıyı açana dek köpekler içeride heyecanla havladılar. Üzerindeki uzun, siyah, kadife palto ve kafasındaki mor bere ile ABBA'nın bir albüm kapağından fırlamış gibiydi. Kapının önünde Elizabeth Keane'i bulmak onu pek şaşırtmamıştı.

“Döndün demek.”

“Öyle. Aslında şimdi de havaalanına gidiyorum.”

“Anlıyorum. Cork nasıldı?”

Soru imalı gibiydi. Bu yüzden Elizabeth de imalı bir yanıt vermenin yerinde olacağına karar verdi.

“Biliyor muydun?”

Rosemary dudaklarını büktü.

“Cevabını almak için benimle kısa bir yürüyüşe çıkman gerekecek.” İçi kitap dolu, kırmızı ve mavi renklerde bir sırt çantası tutuyordu elinde. “Bunları bugün iade etmezsem ceza-ya gireceğim.”

“Harika.” Kütüphane pek uzak sayılmazdı.

Rosemary şaşırtıcı bir hızla hazırlanıp kendisini dışarı attı. Öyle ki Elizabeth ona yetişmek için birkaç hızlı adım atmak zorunda kaldı.

“Dinliyorum?”

Rosemary dosdoğru karşıya bakıyordu. Cevap vermeden önce birkaç adım daha attı.

“Bu sırrı paylaşmak bana düşmez diye düşündüm. Anne-nin gizlemeyi tercih ettiği gerçeği açığa çıkarmak bana düşmezdi.”

“Neler olduğunu sana anlatmış mıydı?”

“Evet. Yani, en azından çoğunu. Orada çok kötü günler geçirmiş. Anladığım kadarıyla basbayağı bir mahkûmmuş.”

“Mahkûm mu?” Elizabeth endişelenmişti. Oysa kendisinin bütün sırları öğrendiğini sanıyordu. “Babam mı hapsedmiş onu?”

“Hayır. Sanmıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse Edward hakkında sadece iyi şeyler söylerdi. Suçlu olan Edward'ın annesiymiş. Akli dengesi yerinde değil dedikleri cinsten. O zamanlar dümdüz deli derdik. Patricia'nın anlattığına göre kaçığın tekiymiş. Gerçi onunla tanıştığında bunu tahmin etmen olanaksızdı. Beni kandırmayı başarmıştı mese-

la. Annen ayrıntıları hiç anlatmadı ama senden ve annenin aslında kim olduğundan bahsetti.”

Sokağın köşesine varmışlar ve karşıya geçmek için bekliyorlardı.

“Peki ya babam?”

Rosemary’nin kafası karışmış gibiydi. “Baban mı?”

Elizabeth bir an gerçeğin ne kadarını paylaşacağına karar vermek için durakladı. En iyisinin tam açıklık olacağına karar vermişti.

“Babam yaşıyor. Yani, hâlâ hayatta.”

Rosemary şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı.

“Ah bu senin annen, tam bir kapalı kutu, değil mi? Oysa bana her şeyi anlattığına inanmıştım. Tanıştın mı peki onunla?” Aceleyle karşıya geçti. Bu haber bile onu vazifesinden alıkoymayacak gibiydi.

Elizabeth başını salladı. “Evet ama şimdi bir bakım evinde. Ondan geriye pek bir şey kalmamış. Herhangi bir tepki vermiyor.” Koyu renk gözlerini kendi gözlerine dikip annesinin adını sayıkladığı o ânı hatırladı.

“Acaba Patricia bunu neden benden sakladı?”

“Buncarragh’a geri döndüğünde hâlâ arkadaş mıydınız?”

Rosemary tereddüt etti. “Evet.” Sesi kuşkulu gibiydi. “Yani en azından bir süre için.”

“Sonra ne oldu peki?”

Yaşlı kadın aniden durdu ve Elizabeth’e, gözlerinin içine baktı.

“Pardon,” dedi Elizabeth. “Bana bunları anlatmak zorunda değilsin.”

“Hayır. Mesele sendin, aslında.”

“Ben mi?”

“O zamanlar takındığım tavırla gurur duymuyorum. Çok gençtim. Bulabildiğim mazeret bu.” Rosemary hüznle gülmüseddi ve yürümeye devam etti. “Annen geri döndüğünde işler onun için hiç kolay olmadı. Değişmişti. Çok zayıflamış ve başına gelenlerden ötürü sarsılmıştı. Kolay değildi tabii. Dayın Jerry, Convent Hill’i satmaya kalktı ve sonra tabii herkes hem bebek hakkında hem de orada yaşananlar hakkında daha çok

şey öğrenmek istedi. Arsız bu millet. Durduk yere annenin kapısını çalıp seni görmek istediler. Gerçi bu fasıl da çok uzun sürmedi. Hikâye kulaktan kulağa yayıldı.”

“Hangi hikâye?”

“Sana daha önce anlattığım. Buncarragh’tan ayrıldığında hamile olduğuna dair. Annenin hakkını da vermek lazım. Kendi hikâyesinden hiç sapmadı. Kendi anlattığı hikâyeye göre baban ölmüş ve annen de seni alıp eve dönmüştü. Rahip bile olaya dâhil olmaya çalıştı. Ortalıkta sinsice sorular sorarak dolandığını hatırlıyorum. Ölü baban için bir anma töreni düzenlemeyi bile önerdi. Patricia onu reddedince bayağı bozulmuştu. Muhtemelen hatırlamıyorsundur ama küçükken şapele hiç gitmedin sen.”

“Öyle mi?” Elizabeth annesinin onu kendisiyle birlikte şapele sürüklediğini farz etmişti hep.

“Hayır. Rahip Lawlor ölene kadar yani. Uzun zaman sonra, yavaş yavaş skandal kokusu dağılmaya başladı. Başka ve daha hayret uyandırıcı şeyler yaşanmaya devam etti ve annen aynı suçu tekrar işlemek için çok özen gösterdi.” Postanenin de önünden geçip sonunda kütüphanenin bulunduğu tepeciği tırmanmaya başladılar. “Kolay olmadı ama sonunda itibarını geri kazanmayı bildi.”

“İyi ama sizin neden aranız bozuldu?”

“Bunu söylemekten utanıyorum ama galiba seni kıskanmıştım. Sen onun her şeyiydin. Tüm ihtiyacının sen olduğunu anlayamayacak kadar gençtim. Üzerine titriyor, senden başka hiçbir şeyden konuşmuyordu. Varsa yoksa bebek Elizabeth. Her neyse, sonunda bir gün kendimi kaybettim. Lütfen çok yargılama beni. Bir gün artık dayanamadım ve senin başka bir kadının çocuğu olduğunu üstüne basa basa onun yüzüne söyledim. Geriye dönüp baktığımda, ona zarar vermeye çalıştığımı ve bunu da başardığımı sanıyorum. O günden sonra bir daha hiç konuşmadık. Bir kelime bile.”

Elizabeth nasıl tepki vereceğini bilemedi.

“Üzüldüm,” diyebildi sessizce.

“Hayatımda pek az pişmanlığım var ve bu da onlardan biri.” Kütüphanenin önüne varmışlardı.

Elizabeth uzanıp Rosemary'nin elini tuttu.

"Teşekkür ederim."

"Gerek yok teşekkür etmene. Hiç gerek yok. İyi yolculuklar." Veda etmek için çantasını yukarı kaldırdı ve bütün kasaba işi gücü bırakmış, onun kitapları teslim etmesini bekliyormuş gibi aceleyle kütüphaneye daldı.

Sanki saatlerdir çanı sallıyordu. Neden kimse gelmemiştir? Edward şimdiye süt sağmayı bitirmiş, annesiyle beraber aşağıda oturuyor olmalıydı. Acilen tuvalete yetişmesi gerekiyordu. Sızlanmaya ve ağlamaya başladı. Patricia merdivenlerdeki kuvvetli ayak seslerini duyunca durdu. Kapı açıldı. Edward'dı bu.

Patricia çok şaşırılmıştı. Berbat görünüyordu. Kan ter içinde, nefesi kesilmişti. Giysileri yağmurdan sıırıslıkm olmuş ve pantolonunun paçalarına çamur sıçramıştı. Gözlerindeki kızarıklığa bakılırsa az önce ağlamış olmalıydı. Bir kolunda bir palto, diğer elinde ise ağır görünen büyük bir çanta vardı.

Edward gri yün paltoyu uzatırken "Buna ihtiyacın olacak," dedi usulca.

"Tuvalete gitmem gerekiyor."

"O hâlde acele et!"

"İki dakika bebeği tut o zaman."

Patricia Elizabeth'i uzattı. Edward onu almadan önce çantayı ve paltoyu yatağa attı. "Acele et!" diye tekrarladı.

Banyodan çıktığında Edward sahanlıkta, merdivenlerin başında onu bekliyordu. "Giy bunu." Patricia paltoyu giyerken Edward odaya dalıp çantayı aldı. "Birkaç bebek bezi ve biberon hazırladım. Yeterli olmalı." Elizabeth'i yeniden Patricia'nın kollarına bırakıp koşarcasına merdivenleri indi.

Peşinden koşturan Patricia "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Buncarragh!" Edward ardına bakmadan yanıtlamıştı. "Eve gidiyorsun."

Patricia duyduklarına inanamıyordu. Olduğu yerde kala-

kaldı. “Ne?”

Edward mutfak kapısının önünde durup bağırdı. “Acele et!”

Bir eliyle merdiven korkuluğunu diğer eliyle Elizabeth’i tutan Patricia, merdivenlerden cesaret edebildiği son süratle indi. Mutfakta ışıklar yanıyor ama akşam yemeğine dair bir iz göremiyordu.

“Annen nerede?”

“Boş ver şimdi. Bunları giy.” Edward koyun derisi kaplı bir çift fermuarlı çizme ittirdi ona doğru. Patricia Bayan Foley’nin sık sık giydiği bu çizmeleri hatırladı.

“Annen ne olacak peki?”

“Dert etme onu sen. Acele etmelisin. Haydi!” Edward arka kapıyı açık tutarken gece soğuğu Patricia’nın geceliğine doldu. Paltosunun önünü ilikledi, ayaklarını çizmelere geçirdi ve Edward’ın peşinden avluya çıktı. Arabaya doğru gidiyorlardı. Edward hızla yolcu kapısını açtı ve koşarak sürücü koltuğuna geçti. Patricia Elizabeth’i göğsüne bastırıp arabaya atladı ve kapıyı kapattı. Soğuk esen rüzgârdan nihayet kurtulmuştu. Motor çalıştı, yanan farlar önlerindeki yolu aydınlattı ve hareket ettiler. Patricia’nın nefesi heyecandan ve yorgunluktan dolayı hızlanmıştı. Sahiden eve mi gidiyordu? Kâbusu nihayet sona mı eriyordu? Edward aniden üzerine atılıp Patricia’nın başını eğdi.

“Aşağıda kal!” diye çıldırmışçasına bağıırıyordu. Patricia denileni yaptı. Araba evin önündeki çukurlu yoldan ana yola hopluya zıplaya çıkarken konuşmadılar. Evin bahçe kapısından çıkmaları ile Edward hızlandı.

“Şimdi kalkabilirsin,” dedi ve Patricia koltuğunda doğruldu. Bebeği rahatlatmak istercesine başını öptü.

“Elizabeth için battaniye var mı?”

Üzgün görünüyordu. “Hayır. Unuttum. Aklıma gelmedi. Üzgünüm. Çok üzgünüm.”

Patricia Edward’ın stresli görüntüsü yüzünden arabayı bir yerlere çarpmasından korktu. Edward’ı sakinleştirmeye çalışarak “Endişelenme, onu paltoya sararım,” dedi ve öyle yaptı.

Araba farlarının aydınlattığı gecede, önce şosenin üzerin-

den sonra ağaçlı bir yoldan geçtiklerini gördü. Castle House’u artık geride bırakıyorlardı. Patricia Bayan Foley’nin önlerindeki bir hendekten fırlayıp onları gerisin geri eve götürmesinden korkuyordu hâlâ. Edward’a baktı. Direksiyonu sıkıca kavramış ve öne doğru eğilmiş hâldeydi. Pür dikkat araba kullanmak bu olsa gerekti. Edward hâlâ nefes nefeseydi ve araba göstergelerinin cansız ışığında dahi alnındaki ter damlacıkları seçilebiliyordu. Elizabeth ağlamaya başladı.

“Altını değiştirmem lazım sanırım.”

“Henüz duramayız. Bandon’da benzin alacağız. Orada değiştirirsin. Özür dilerim.”

Aklında bazı sorular olsa da Edward’ın dikkatini dağıtmak istemiyordu. Edward onu Muirinish’ten alıp Buncarra-gh’a geri götürüyordu ve bu Elizabeth’in Bandon’a kadar ağlaması gerektiği anlamına geliyorsa da Elizabeth istediği kadar ağlayabilirdi.

Karanlıkta hızla giderlerken Edward’ın aklından neler geçtiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Patricia yanlarından geçip gittikleri evlerin pencerelerinde yanan sıcak ışıklara baktı. Kimisi yol kenarında, kimisi geride yeni binalar, küçük evler, büyük kır evleri. Hayat her birinde devam ediyordu. Masalara akşam yemekleri konuyor, insanlar televizyonun karşısında toplanıyordu. Mutlu muydular? Perdelerinin arasından dışarıya ışık sızan odaların birinde ağlayan birileri de var mıydı? Gecenin karanlığını delerek ilerleyen arabanın içerisindeki bu üçlüyü görseler ne düşünürlerdi?

Bandon’dan sonra Elizabeth uyudu. Başlarda köylerdeki barların dışında bekleyen insanlar, pencerelerden dışarı süzülen ışıklar vardı ama ilerledikçe ve vakit geç oldukça barlar karanlığa gömüldü, lokantalar da son müşterilerini yolcu ettiler. Bütün ülke terk edilmiş gibi gözüküyordu. Arabanın dışında telgraf direkleri ve çitler hızla akıp geçerken içeride işitilen yegâne ses Elizabeth’in sıcak ve düzenli nefesiydi.

Patricia’nın aklına Edward’ın onu Cork’tan alıp çiftliğe götürdüğü zaman geldi. Ah o yolculuğun ıstırabı. Saçının görüntüsüne ve eteğinin ütüsüne dair nasıl da endişelendiğini hatırladı. Şimdi yine aynı arabada oturuyor ama bu defa nasıl

görüldüğüne veya en son ne zaman banyo yaptığına dair endişelenmiyordu. Hatırladığı o ilk yolculuk sanki bir asır önceydi. Edward'a kaçamak bir bakış attı. Henüz yolu yarılama-mışlardı ve Edward'ın bir anda vazgeçip Muirinish'e dönme ihtimali onu ürkütüyordu. Annesinin iradesi onu karanlık ve boş yollarda yeniden ele geçirip gerisin geri Foley kalesine çekebilirdi. Sonunda Edward biraz daha sakin görünmeye başladığında Patricia ona bir soru sorma riskini göze alabildi.

"Planın nedir?"

Edward tepki vermeyince Patricia adamın kendisini duymamış olabileceğinden kuşkulandı.

Gözleri hâlâ yolda "Ne planı?" dedi.

"Geri mi döneceksin?"

"Elbette."

"Annen ne olacak peki? Benim peşime düşmeyecek mi? Peki..." Gelecek yanıtta çok korksa da dayanamadı: "Peki Elizabeth benimle mi kalacak?"

"Annem hakkında endişelenme sen. Düşünme."

Bebeğe dair bir şey söylemedi. Patricia korkmaya başladı. "Elizabeth, Edward. Elizabeth'e ne olacak?"

Tuhaf, kuru bir öksürüğün peşinden cevap verdi:

"Ben, biz, ona bakamayız. Sana para göndereceğim."

Para mı? Bu tür şeyler için endişelenmesi gereken gerçek dünyaya geri dönüyordu. Hâlâ başını sokabileceği bir evi olup olmadığını merak etti. Bebeği biraz daha sıkı tuttu.

"Teşekkür ederim."

Clonmel'in kuzeyinde bir yerlerde, yol kenarındaki ke-digözleri ile arkalarındaki ağaç gövdeleri Patricia'nın uykulu gözlerinde iyice bulanıklaşırken Edward'ın kendisine seslendiğini duydu.

Dönüp adama baktı.

Hâlâ direksiyona yapışmış ve bütün dikkatini yola vermiş hâldeydi.

"Sana değer verdim. Umarım bunun farkındasıdır." Sözcükler boğazında düğümleniyordu.

Patricia gözlerini kapattı. İçinde hâlâ çok fazla öfke vardı. Gerçekten önemsemiş olsa bütün bunların yaşanmasına

ve bu kadar uzun sürmesine izin verir miydi? İnsan hoşlandığı birine karşı nasıl bu kadar zalim olabilirdi? Sonra bir de Edward'ın yerine koydu kendini. Patricia'yı bıraktıktan sonra Castle House'a yalnız dönecekti. Sonsuza dek annesi ve onun dinmeyen öfkesi ile yaşamak zorundaydı. Edward'ın bundan kaçması mümkün değildi. O da tıpkı kendisi gibi bir kurbandı aslında. Bebeğin kafasını yüzüne yaklaştırdı. Saç tutamlarının yanağında bıraktığı his hoşuna gitti.

“Biliyorum Edward. Kötü bir adam değilsin sen.” Aslında içinden daha fazlasını, annesinden kurtulmak zorunda olduğunu veya en azından bu konuda mutlaka yardım alması gerektiğini, söylemek geçtiyse de tuttu kendini. Onu daha fazla üzmenin yeri yoktu.

Patricia'nın Buncarragh'a dönüşünü ilk gören, kasaba çöplüğüne giden yolun sonunda bekleyen bir tilki oldu. Araba sokak ışıklarının altına kayarken Patricia nefesini tutmuştu. Her şey tıpkı gittiği zamanki gibiydi ama daha ıssız ve hareketsiz. Saf ve temiz bir genç kadın burayı terk edeli o kadar uzun bir zaman geçmişken nasıl olur da her şey neredeyse aynı kalabilirdi? Yapay ışık, şehri neredeyse iki boyutlu gösteriyordu. Kelimeler daha önce birçok kez tekrarladığı bir büyü gibi döküldü ağzından. “Şurada arkadaşım çalışıyor. Ailemin dükkânı burası. Bunlar yeni trafik ışıkları. Düz devam et. Çatalın solundan devam. Tepeden yukarı.”

Varmışlardı işte. Araba altmış iki numaranın dışında durdu. Dikkatini çeken ilk şey dışarıdaki ‘Satılık’ ilanıydı.

“Şuna bak!” derken parmağıyla tabelayı işaret ediyordu.

Edward “Daha satılmamış,” dedi basitçe.

“Haklısın.”

Motor sustu. Arabada sessizce oturdular. Patricia hâlâ son anda bir engel çıkmasından veya bir felaket gerçekleşmesinden korkuyordu. Adam uzanıp bebeği almaya çalışabilir ya da ansızın arabayı çalıştırıp bir duvara girebilirdi.

“Anahtarın var mı?” diye sordu.

“Saksının altında.”

“Elbette.”

Edward derin bir nefes aldı ve kapısını açtı. Patricia

da kendi kapısını aralamışken arabanın etrafından dolanan Edward yetişip inmesine yardım etti. Edward arka koltuktan çantayı alırken kaldırımında bekledi.

Çantayı getirip kadının önüne bıraktı. “Teşekkür ederim.”

Patricia gece ayazında titremeye başlamıştı.

“İçeri gersen iyi olur.”

“Doğru.” Fakat kıpırdamadı.

Nefeslerinden çıkan buhar birleşip aralarından tek bir bulut gibi süzülüyordu.

Edward bebeğin çenesinin altına elini koydu, yüzünü kendisinininkine doğru kaldırdı ve kendisi de Elizabeth’e doğru eğildi. Patricia kızına fısıldadıklarını duyuyordu.

“Şimdi uslu bir kız ol bakalım. En iyisi bu. Hepimiz için en iyisi.”

Başını kaldırdığında Patricia’ya bakamıyordu. Edward’ın ağzı aşağı bükülmüş bir pembe kurdeleyi andırıyordu.

“Hoşça kal, madem.” Sesi yüksek ve gergindi. Aceleyle uzaklaşıp arabaya girdi.

Patricia aniden kendini çok kötü hissetti. Bugüne dek yalnızca kendisini ve Elizabeth’i düşünmüş ve en iyi şeyleri istemişti. Bunların ne pahasına gerçekleşeceğini ise hiç düşünmemişti. Şimdi ise yanaklarından gözyaşları dökülen Edward’ın arabayı çalıştırmak için uğraşmasını dehşet içerisinde izliyordu. Düşünmeden ileri atılıp arabanın camına vurdu. Edward arabadan tekrar çıktı ve Patricia’nın yanına gitti. Bedenleri arasında sadece bebek vardı. Patricia parmak ucunda yükseldi ve Edward onu dudaklarından öptü. Sessizce dururlarken ağırlığını iyice adama verdi. Şehvet ve tutku içermeyen, yumuşak bir kucaklaşmaydı bu. Dudakları hayal ettiğinden çok daha yumuşaktı ama çenesindeki fırça gibi sakallar yüzünü acıttı. Bir adım geri çekilerek adamın gözyaşlarını silmek için elini yüzüne uzattı.

“Teşekkür ederim Edward. Kendine iyi bak.”

Hiçbir şey söylemedi. Sadece eğildi ve bebeğin kafasını öpüp arabaya bindi.

Affetmenin gücü.

Başka bir kadına ait paltoyu başka bir kadına ait bebeğin tepesinden kaldırdı ve hiç evlenmediği adamın uzaklaşmasını izledi.

Arabanın kırmızı stop lambaları tepeden aşağı inip kaybolduktan sonra Patricia Elizabeth'i kaldırıp yanaklarından öptü.

“Evdeyiz artık, bebeğim!”

Anahtar tam da bulmayı umduğu yerdeydi. Kapıyı araması ile burnuna o tanıdık kokular doldu. Koridora adım atmanın bu kadar harika hissettireceği aklına gelir miydi hiç?

Oturma odasına girip Elizabeth'i kanepeye yatırdı ve iki minder arasına sıkıştırdı. Ocağın yanından en büyük demir çubuğu aldı ve tekrar dışarı yürüdü. Ağır demir çubuğu hışımla 'Satılık' yazısının üzerine indirip levhayı ortadan ikiye ayırırken onu gören olmadı.

1

Kendini aldatılmış hissediyordu biraz. Uzaktayken başından çok fazla şey gelip geçmişti ama New York'un bunlara aldırış ettiği yoktu belli ki. Reklam panolarında hâlâ aynı film afişleri asılı, 33. Cadde'nin köşesindeki *Inspirations* adlı garip mağazanın vitrininde hâlâ aynı çirkin kırmızı elbise duruyordu. D'Agostino'nun şarküteri reyonundaki Armando onu sanki daha dün görmüş gibi karşıladı. Komşusu Linda Jetter'ın getirip geri teslim ettiği kedisi Shelly bile ilgisiz davranmıştı. Elizabeth ertesi sabah uyandığında kendinden şüphe ediyordu. İrlanda çok geçmişte kalmıştı sanki. Penceresinin dışında günlük korna ve siren orkestrası mesaiye başladığında o hâlâ yatağında ve gerçekten Castle House'ta duvarın üzerine oturup denizi izleyip izlemediğini hatırlamaya çalışıyordu. Babası elini sımsıkı sıkmış mıydı? Şimdi kendisi yatak odasında, tavanındaki çatlakları izlerken Gillian yenge ve Noelle Convent Hill'de ava çıkmışlar mıydı acaba? Yataktan güçlkle kalkarken İrlanda gezisini daha fazla kurcalamamaya karar verdi. Bugün artık geçmişle ilgili olamazdı. Burada ve şimdi yaşadığı hayata odaklanmak zorundaydı. Zach yakında eve dönecekti ve bundan sonrasının nasıl olacağını hayal etmekte güçlük çekiyordu. Bundan daha bir hafta önce üniversite başvuruları ve ödevler hakkında sohbet ederlerken gündem bir anda babalığa gelmişti. Of! Yakında bir bebeğin babaannesi olacaktı. Çılgınlıktı bu. Duşa doğru giderken gizleyemediği şaşkınlığını

manik bir çığlıkla dışa vurdu.

Zach'in eve dönmesi, beklediği veya umduğu gibi olmadı. Sırtında kocaman bir çanta ve peşinde karnı burnunda Michelle ile beraber geldiler. Daire üç kişi için fazla ufak kalmıştı. Elizabeth, Michelle'in hamileliğini aralık ayında fark edemediğine inanamıyordu. Bunu nasıl gözden kaçırabilmişti? Oturma odasına sıkışıp buldukları yerlere oturdular. Zach kasvetli gözlerini yere dikerek annesinin yolculuğu hakkındaki sorularına kısa cevaplar vermekle yetindi. Zach'in suskunluğunu telafi etmeye uğraşan Michelle kocaman gülümsüyor ve Elliot'ın kendilerini San Francisco'da götürdüğü bir vejetaryen lokantası ile ilgili ayrıntılardan bahsediyordu. Elizabeth odadaki fil hakkında ne zaman konuşacaklarını merak etti.

"Eşyalarımı bırakayım." Zach ayağa kalktı ve bavulunu da yanında götürdü. Odada Elizabeth'le yalnız kalmayı fırsat bilen Michelle öne doğru eğildi. Pişman bir ifade ve komplocu bir fısıldama ile "Korkarım Zach benimle pek mutlu değil," dedi.

"Al benden de o kadar!" diye içinden geçirdi Elizabeth. "Öyle mi?" Daha fazlasını sormak içinden gelmedi.

"Bebekle ilgili fikirlerimi açıkladım."

"Fikirlerini mi açıkladın?"

"Evet, yani çocuğun birinci ebeveyni ben olacağım. Bu olayın hayatını altüst etmesini istemiyorum. Bunları açıkladım." Bu konularda hemfikir olduklarını ima eden bir gülümseme takındı.

"Bizi yalnız bırakırsanız daha iyi olabilir. Konuşacağımız çok şey var ve sanırım, biz—"

Kendisi kadar hamile bir kadın için beklenmedik bir süratle kanepeden kalkarken "Ah, elbette!" dedi Michelle. "Gideyim ben."

Öylece çıkıp gitti. Ne Elizabeth'e ne de Zach'e veda etti.

Ön kapı kapandığı an Zach yatak odası kapısından başını uzattı. "Michelle gitti mi?"

"Evet, evet. Gitti."

Zach'in yüzü karardı. "Ona gitmesini sen mi söyledin?"

"Hayır, ben söylemedim. Emin ol, gerçekten ben söyle-

medim Zach. Herhalde ikimizin konuşacak şeyleri olduğunu düşündü.”

Kapısının kenarına yaslanmış, annesinin yüzüne bakmıyordu.

“Hadi ama,” dedi Elizabeth nazikçe. “Gel, otur şuraya. Özledim seni. İrlanda oldukça çılgındı.”

Zach annesine yaklaştı ve sarıldılar. Oğluna sarılmak, onu hissetmek Elizabeth’e çok iyi geldi.

“Aç mısın?”

Elizabeth’in omzuna yasladığı başını salladı. “Açlıktan ölüyorum.”

Annesi bir sandviç hazırlarken Zach mutfaktaki yüksek taburede oturdu.

“Turşu?”

“Yok, sağ ol.”

“Mayonez?”

“Evet, lütfen.”

Elizabeth kalçasını lavaboya yasladı ve oğlunun yemek yemesini izledi. Sandviçini iştahlı ısırmalarla yuttu ve sonra bir bardak süt almak için buzdolabına gitti.

“Ellerine sağlık.” Koluyla ağzını sildi.

Karşılıklı güleştüler. Oğluna kızgın olmak istemiyordu.

“Michelle sana söylediklerini anlattı bana.”

Zach bardaktaki süte baktı. “Bu bana hiç adil gelmiyor. Nasıl olur da tek başına karar verebilir?”

Elizabeth bu konuşmayı dikkatlice yürütmesi gerektiğini hissetti. Mesele belli ki sadece kendisinin baba olmasıyla ilgili değildi. Zach ebeveynlerinin ayrılmasından sonra bu durumun kendisini nasıl etkilediğini de anlatıyordu. Büyürken babası yanında olmadığı için eksik hissettiğini düşünmesi Elizabeth’i yaralıyordu. Onun düşüncelerine göre anne-oğul yalnızken her şey çok daha iyi olmuştu.

“Bebek tabii ki bir babası olsun isteyecek ama şimdi alacağın kararlar onun ileride nasıl bir babaya sahip olacağını da etkileyecek.”

Zach gözlüğünü çıkarıp tezgâha koydu. Savunmaya geçerek “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Elizabeth düşüncelerini toplamak için biraz bekledi ve sözlerini dikkatle seçerek konuştu.

“Üniversiteye gidersen eğer...”

“Ama anne!”

“Eğer üniversiteye gidersen,” diye tekrar etti. Zach sözünü kesmesine rağmen devam ediyordu: “Çocuğuna daha iyi bir gelecek sağlamak için gerekli imkânlara sahip olabilirsin. Çocuğunun büyüdüğünde olmak isteyeceği gibi birisi ol.”

“Olmak isteyeceği gibi biri mi?”

“Evet.” Makul ve sakin kalmaya gayret ediyordu.

Zach’in gözleri öfkeyle parladı. “Ve sanırım senin gibi biri olmak istediğimi sanıyorsun benim!” Mutfağı terk edip kendi yatak odasının kapısını çarpmadan önce annesine acıma ve tikslenme karışımı bir bakış attı.

Elizabeth içini çekti ve yüzünü lavaboya dönüp Zach’in süt bardağını yıkadı.

Aynı gece ilerleyen saatlerde oturma odasında oturmuş, işe dönüş için hazırlanıyor ve bazı şiirleri işaretliyordu. Zach’in kapısı aralandı.

“Özür dilerim anne.”

Gözlüklerini çıkardı ve kitabı yanına bıraktı.

“Sorun değil. Ama Zach, sana bunu söylediğimde lütfen kızma, tamam mı?” Cevabı görmek için oğluna baktı. Zach başını sallıyordu.

“Kapıları çocuklar çarpar, ebeveynler değil. Lütfen Michelle’e kulak ver.”

Zach odayı birkaç adımda geçti ve annesinin dizlerinin dibine çöktü. Başını kucağına koydu ve küçük bir çocukken yaptığı gibi kollarını annesinin bacaklarına doladı. Elizabeth oğlunun saçlarını okşadı ve ona sarılmak için öne doğru eğildi. Zach çocukluğunun son anlarını doya doya yaşamak istiyordu sanki.

Sonraki haftalarda olağanlık, hayatlarına bir uyuşturucu gibi yavaş yavaş sızdı. Zach okula, Elizabeth de derslere ve fakülte toplantılarına geri döndü. Bu arada Laura’nın ve Jocelyn’in kafasını İrlanda’da başından geçenlerle şişirmeyi ihmal etmedi. Sanki başka birinin, yeni tanıştığı çılgın bir ka-

dınla onun çığırından çıkmış ailesinin hikâyesini anlatıyordu. Mutfak alışverişleri yapıldı, sınav kâğıtlarına notlar verildi, karneler görüldü ve çamaşırlar yıkandı. Bazen iki hatta üç gün boyunca Michelle'in ismi dahi anılmadı. Elizabeth İrlanda'daki emlakçılarla e-posta yoluyla yazıştı. Ne var ki metro merdivenlerini omzunda kitap dolu bez çantalarla tırmandığı, koridordaki ampulü değiştirmesi için ev sahibini aradığı gerçek yaşamı ile İrlanda'daki meseleler birbirlerine çok uzak ve birbirleriyle bağlantısızlardı.

Şubat ayının başlarında, hava tahminlerinde bahsedilen kar fırtınası henüz başlıyordu. Pencerenin önüne kocaman kar taneleri düşüyordu. Üçüncü Cadde'deki trafiğin gürültüsü ürkütücü bir şekilde kesildiğine göre kar daha şimdiden tutmuş demektir. Odasına daha yeni geçmişti ki kapısı çalındı.

“Evet?”

Kapı aralandı ve Zach odaya süzüldü. Yüzü bembeyaz, elinde tuttuğu telefonda habersiz gibiydi.

“Michelle aradı. Suyu gelmiş. Doğuma alıyorlarmış.”

Elizabeth yataktan fırladı. Demek zamanı gelmişti.

“Pekâlâ. Sorun yok Zach. Sorun yok. Şu an nerede peki?”

“Hastanede.”

“Evet, bu iyi haber ama hangisinde? Dışarıda fena kar yağıyor.”

“Murray Hill Tıp Merkezi'nde.”

“Tamam, çok iyi. Hatta harika. Yürüyerek gidebilirsin oraya.”

Oğluna baktı. Gidip paltosunu ve botlarını giymesini bekliyordu ama Zach hareketsizdi.

“Gidecek misin peki?”

“Sanırım.” Telefonunu sıkı tutarsa elini yakacakmış gibi bir elinden ötekine atıp duruyordu. “Anne?”

“Evet?”

“Benimle gelir misin?”

Oğlunun alt dudağının titremeye başladığını görebiliyordu. Elizabeth kararlı duruşunu bozmadı.

“Hayır Zach, sanırım bunu kendin yapmalısın. Öyle değil mi?”

Zach “Sanırım,” diye yanıtladı ama hâlâ kıpırdamıyordu.

“Evet, madem öyle, hadi bakalım!” dedi gülerek ve Zach’i küçük koridora doğru itti. Paltosunu kaptı ve bağciksız uzun kar botlarını ayağına geçirdi. Kapıda dönüp annesine baktı. Elizabeth uzanıp oğluna sarıldı. “Baba olduğunda beni ara!”

Telefonu onu uyandırdığında saat sabah yediyi henüz geçmişti. Zach. Eli ayağına dolaşarak açtı telefonu.

“Alo, alo! Her şey yolunda mı?”

“Evet. Burada her şey yolunda. Oğlun baba oldu!”

Elizabeth gözlerinin dolduğunu ve hemen peşinden göz yaşlarının yanaklarına aktığını hissetti. Bütün olumsuz koşullara rağmen öyle büyük bir sevinç içindeydi ki! Yeni ve minicik bir yaşam.

“Cinsiyeti?”

“Erkek!” dedi gururla. “Anne, bir torunun var artık. Gelip onu görmelisin!”

Elizabeth bir kahkaha patlattı. “Geleceğim, geleceğim. Hemen bir duşa gireyim, peşinden çıkıyorum. Yarım saat ver bana.”

Karlı sokak köşelerinden patinaj çekerek ve henüz tuzlanmamış kısımlarından ilerleyerek Zach’in yanına ulaşması kırk beş dakikayı buldu. Küçük, sıradan bir bekleme alanındaydı oğlu. Sandalyelerden birinde otuzlu yaşlarında, ince ve kel bir adam uyukluyordu. Zach annesini görünce koridora çıkıp el salladı ve sıkıca sarıldılar.

“Torununu görmek ister misin?”

“Tabii ki! Michelle nasıl?”

“İyidir herhalde. Yani her şeyi takip edemedim.”

Elizabeth soru sormaktansa tahminde bulunmayı tercih etti. Tüm bu yaşananların oğluna fazla geldiğini tahmin ediyordu. On yedi yaşında bir ergenin çocuk doğumunu tecrübe etmesi doğru muydu? Bu tecrübe onun geri kalan yaşamı boyunca kadınlarla kuracağı ilişkiyi etkileyecek miydi? Bu tip kaygıları kafasından atıp koridorda oğlunu takip etti.

“Yeni doğan ünitesine koydular.”

“Çocukları artık anneleriyle tutuyorlar sanıyordum.”

Zach büyük bir pencerenin önünde durdu ve sabırsızlıkla

işaret etti. “Bak, bu o. Sağdaki işte.”

Elizabeth camdan baktığında görebildiği, üzerinde mor lekeleri olan kızarmış bir surat ve sessiz bir çığlıkla ardına kadar açılmış küçük bir ağızdı.

“Ah, Zach. Muhteşem bir bebek.” Oğluna tekrar sarıldı.

İki kanatlı kapıdan gelen gürültü ile dikkatleri dağılmadan önce Elizabeth isim konusunu açmak üzereydi. Elizabeth’in doktor olduğunu tahmin ettiği, orta yaşını geçkince bir adam kendilerine doğru yürüyordu. Ünitenin dışında duran ve çift olması pek muhtemel görünmeyen ikiliye doğru ilerlerken bağı gözlüğünü çıkardı ve sol elini ağarmış saçlarına götürdü. Ciddi görünüyordu.

“Bay Kleinfeld?”

“Evet,” diye yanıtladı Zach.

“Ben Doktor Rice. Alan. Dün gece tanışmıştık.”

“Evet. Ben de Zach.

İki adam tokalaştı.

“Ben de annesiyim,” diye kendisini tanıttı Elizabeth.

Üçü sessizce durdular. Bir şeylerin doğru gitmediği seziyordu. İnsanlar sadece kötü haberleri vermeden önce böyle beklerler. Zach annesinin eline uzandı.

“Belki de aile odalarımızdan birine geçmeyi tercih edersiniz.” Doktor koridorun az ilerisinde bir kapıyı işaret ediyordu.

“Olur. Hayır,” Zach kendisini düzeltti. “Burada söyleyin.” Sesi ince ve yüksekti. Elizabeth oğlunun elini sıktı.

“Gerçekten daha rahat bir ortamı tercih edebileceğinizi...”

“Lütfen ama!” Zach’in sesi bir sürprizi veya bir bulmacanın cevabını öğrenmek için yalvaran küçük oğlu gibi geldi Elizabeth’in kulağına.

Doktor Rice dilini alt dudağında gezdirdi ve konuşmaya başladı.

“Henüz emin olmamakla birlikte, Bayan Giardino’nun epidurale olumsuz reaksiyon verdiğini sanıyoruz. Tahliller bize daha kesin sonuçlar verecek.” Kısaca öksürüp devam etti. “Oğlunuz doğduktan kısa bir süre sonra, annede solunum yetmezliği baş gösterdi. Hayata döndürmek için uğraştıysak da maalesef çabalarımız sonuçsuz kaldı.”

Zach annesine baktı. Bakışları Elizabeth'in daha önce görmediği kadar korku doluydu.

“Çok üzgünüm ama Michelle'i kaybettik ne yazık ki.”

Zach bembeyaz oldu ve bir kurşunla vurulmuş gibi geriye doğru şiddetle sarsıldı. Düşmesini engellemek için Elizabeth kolunu oğlunun sırtına doladı. Annesinin desteğini hisseden Zach onun omzuna kapandı. Elizabeth Zach'in ılık gözyaşlarını ve iniltilerini boynunda ve paltosunun üzerinde hissedebiliyordu.

Doktor Rice yanlarında anlamsızca bekliyordu.

“Kolay bir durum değil. Dediğim gibi, dilerseniz aile odamızı kullanabilirsiniz.”

Elizabeth doktorun artık uzaklaşmasını umuyordu.

“Herhangi bir sorunuz olursa lütfen çekinmeyin. Buyurun kartım. Dilediğinizde arayabilirsiniz.” Kısa bir duraklamanın ardından tekrar “Çok üzgünüm,” dedi ve nihayet yanlarından ayrıldı.

Elizabeth “Teşekkürler doktor,” diye mırıldandı ve kartviziti sol eline aldı. Diğer eli hâlâ aşağı ve yukarı hareketlerle oğlunun sırtını sıvazlıyordu. Oysa hiçbir şeyin o an Zach'i rahatlattığı mümkün değildi. Bu doğru olamazdı. Oğlu böyle bir acıyı kaldırmaya henüz hazır değildi. Elizabeth ansızın korkunç bir öfkeyle dolduğunu hissetti. Bu lanet olası dünyanın çivisi mi çıkmıştı? Neden? Tanrılar neden biricik oğlunu bu şekilde sınamaya hükmetmişlerdi?

Zach'in omzunun üzerinden, torununun sıkıca sarıldığı örtünün içinde mücadele ettiğini görebiliyordu. Yüzü eskisinden bile daha çok kızarmıştı. Sanki bu küçük insan da babaannesi gibi öfkelenmişti. Dünyaya karşı duydukları kızgınlık, ikisini birbirine bağlamıştı adeta. Elizabeth ne yapması gerektiğini biliyordu.

Hatıralar öylece kaybolmaz, saklanırlar. Fırtınalı bir denizde küçük bir teknenin azgın dalgalar arasından kıyının görüntüsünü yakalamaya çalıştığı anlardaki gibi bazen geçmiş anlık olarak belirir. Ama bazı günler rüzgâr azalır, bulutlar aralanır ve kara kesintisiz bir açıklıkla görülür.

Abbey Court Bakımevi'nde, şafaktan hemen önceki dakikalarda Edward Foley yatağında her zaman olduğu gibi boylu boyunca yatıyordu ki yavan hayatının çorak manzarası yaşlı adamın gözlerinde aydınlanıverdi. Anılarını şöyle bir ayıklamaya, içlerinden daha mutlu olanları ayırmaya gayret etti; bir yaz akşamı inekleri geri getirmek, kahvaltı için tavada kızaran uskumrular, düğün günündeki Mary. Faydası yoktu. Ne yaparsa yapsın kaçamıyordu. Manzarayı yalnızca bir karanlık gün işgal ediyordu.

Mutfak tezgâhının üzerinde, annesinin Patricia için yaptığı gibi, kaşığın arkası ile hapları eziyor ve sonra çaydanlığın içine atıyordu. Bunlar James öldüğü zaman doktorun annesi için yazdığı fakat annesinin kullanmayı seneler önce bıraktığı ilaçlardı. Annesi Patricia için bir ya da iki hap eziyordu ama Edward'ın şimdi emin olması lazımdı. Bu yüzden çaydanlığa altı tane birden attı.

“Çay mı demliyorsun?” Mutfağa giren annesiydi.

“Canım bir fincan istedi. Sorun olur mu?”

“Ben sana mâni olmayayım. Kırk yılın başı bir çay demlemişsin. Heyecanla bekliyorum.”

Su kaynayınca Edward demliği doldurdu. Masanın üzerine kendisi için bir kupa, annesi için de bir fincan ve fincan altlığı koydu.

“Yukarıdaki hanımefendi peki?”

“Ona da birazdan sorarım.”

Birkaç dakika demlenmesini bekledikten sonra çayı doldurdu.

Kupasını eline alıp tüten çayına üfledi ama bir yudum olsun almadı. Sezdirmeden annesini izlemeye çalışıyordu. Bayan Foley ağzını şapırdatarak çayını bitirdi.

O esnada annesiyle bir şeyler konuştuklarına emindi ama şimdi konuyu ve konuşulanları hatırlayamıyordu. Acaba ne hakkındaydı o sohbet? Bütün konuşmaları arasında, sadece o an cereyan eden konuşmayı hatırlamıyor olması tuhaftı doğrusu.

Annesinin esnediğini ve “Neyim var bilmiyorum ama gözlerimi açık tutamıyorum,” dediğini iyi anımsıyordu.

Annesi Edward’ın ne yaptığını anlamış mıydı o anda? Bunu ima eden bir bakışı olmuş muydu? Edward öyle bir bakışın olmadığını, annesinin başına gelenleri hiç anlamadığını umuyordu.

Başı göğsüne düşmüş ve vücudu sandalyeden aşağı kaymıştı. Edward annesini kolundan dürtmeden önce birkaç dakika bekledi. Hiçbir karşılık yoktu. “Anne?” Bayan Foley yığılmış hâlde, tepki vermiyordu.

Arka kapıya gidip ceketini giydi ve atkısını boynuna doladı. Dışarıda gün batıyordu. Avluyu hızlıca geçip karşı taraftaki ek binaların içinden el arabasını aldı. El arabası önünde olanca hızıyla arka kapıya koştu. Ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu.

İçeri girince annesini kollarından kaldırıp dışarı taşıdı ve olabildiğince nazik bir şekilde el arabasına koydu. Yağmur başlamıştı. Yükünü evin etrafından araba yoluna doğru itti. Bozuk yolda hızlı gittiği için el arabasının içerisindeki Bayan Foley’nin kolu dışarı düştü ve taş duvara sürtündü. Edward, kanı görünce annesinin vereceği tepkinin beklentisi ile dondu; yüzü hareketsiz, gözleri kapalı ve ağzı açıktı. Yükünün ağırlığı ile mücadele hâlindeki Edward, keskin bir şekilde sola dönüp meyve bahçesine yöneldi. Burada, uzun ıslak çimler arasında ve yumuşak zeminde ön tekerleğin rahat hareket edebilmesi için yavaşlamak zorunda kaldı. Patricia’nın başarısız kaçışını örtbas etmek için ateşe verdiği ağaçların kararmış gövdelerinin arasından geçtiler. İleride, en yüksek elma ağaçlarından birinin dibinde sarılmış bir halat yatıyordu. Sokmaya hazır bir yılan misali kıvrılmış halatı görmek, Edward’ı durdurmaya yetti. Nefes nefese kalmıştı ve aralık ağzından çıkan buhar havaya karışıyordu. Doğru şeyi mi yapıyordu? Tek çözüm sa-

hiden bu muydu? Tekrar önüne baktığında annesinin başının bir yana düştüğünü, dilinin de alt dudağının üzerine sarktığını gördü. Edward ağlamaya başladı. Hayır. Devam etmeye mecburdu. Tasarladığı plan buydu ve bu işi sonlandırmak adına aklına daha iyi bir fikir gelmemiştir. Yalnız Elizabeth ve Patricia için değil, annesi için de daha iyi bir seçenek yoktu.

Annesinin planının yürüme ihtimali yoktu. Ona en başında söylemişti bunu. O mektuplar. Annesine “Gerçeği öğrendiğinde ne olacak?” diye sormuştu.

Bayan Foley endişelerini savuşturmuştu. “Oraya geldiğinde iş işten geçmiş olacak,” demişti annesi ama öyle olmamıştı işte. İş ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı ve hep birlikte, annesinin yarattığı bu bataklıkta boğuluyorlardı.

Halatın bir ucunu yüksekteki sağlam bir dala attı ve diğer ucunu da ağacın gövdesine bağladı.

Annesinin uğradığı başarısızlıkla yüzleşecek cesareti yoktu. Edward annesinin hayal kırıklığını kendi içinde taşımaya razıydı. Zaten hayatının çoğu bu yükün ağırlığı altında geçmişti. Ne var ki Bayan Foley işleri yoluna koyamadığı bir gelecekle yüzleşmeye hazır değildi. Yaşanan bunca şeye rağmen annesi hâlâ olayların akış yönünü değiştirebileceğine ve Edward’ı kurtarabileceğine inanıyordu. Edward annesinin bunca hayal kırıklığı ile başa çıkabileceğinden şüpheliydi. Yapabileceği en merhametli şey buydu aslında. Bundan seneler evvel tüfeği çıkarıp, bacağı kırılan düveyi nasıl vuracağını gösteren de yine annesi değil miydi? Annesiyle beraber çayırda durduklarını, tüfeğin gürültüsü karanlıkta yankılanırken gözyaşlarını gizlemeye çalıştığını iyi hatırlıyordu. Annesi ona dönüp bunun herkes için en iyisi olduğunu söylemişti. Eğildi ve el arabasının içerisinden annesinin bedenini kucakladı. Evet, herkes için en iyisi buydu. Kesinlikle buydu.

Annesini ıslak çimlerin üzerine koydu. Yağmur damlaları yüzüne sıçradı. Daha iyi görebilmek için gözyaşlarını silerek duvara gitti ve elmaları toplarken kullandıkları küçük ahşap merdiveni aldı. Merdiveni açtı ve eğri büğrü zeminde ayaklarını sabitleyebilmek için elinden geleni yaptı. Annesini kaldırıp merdivene yasladı. İlmige uzanmaya çalıştı ama fazla

yüksekte kalmıştı. Yukarı uzanmak için ağırlığını merdivene verince annesinin ıslak vücuduna neredeyse yapıştı. Bayan Foley'nin zayıf nefesini yüzünde hissetti. Annesinin devrilmemesine dikkat ederek birkaç basamak tırmandı ve halatın ucunu nihayet yakaladı. Sonra tüm gücüyle annesini havaya kaldırdı. Bilinçsiz bedenın ağırlığı karşısında zorlandı ve iniltiler çıkardı. Bu sırada annesi ıslak ellerinden kurtuldu ama son anda tekrar yakaladı onu Edward. Merdiven sallanmaya başlanmıştı ki son bir çaba ile ilmiği annesinin boynuna geçirmeyi başardı. Bir an için yüz yüze geldiler. Bir veda öpücüğü vermeyi düşündüyse de hemen vazgeçti.

Başını ters tarafa çevirip annesini boşluğa bıraktı. Kadının serbest kalan vücudu merdivene çarptı ve dengesini kaybeden Edward'ı yere serdi. Merdiveni olduğu yerde bıraktı ve ayağa kalktı. Annesi ipin ucunda seğirip havayı tekmelerken Edward onu aşağıdan dehşet içerisinde izledi. Neler oluyordu böyle? Şimdiye bitmiş olması lazımdı her şeyin. Bayan Foley'nin vücudu boşlukta bir sarkaç gibi dönüp ona yaklaştı. O anda Edward annesinin gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görüp biraz olsun rahatladı. El arabasına doğru sarsak sarsak yürüdü. Daha yapması gereken çok şey vardı. Annesinin ayakları hâlâ boşluğu tekmeliyordu. Ayakkabılarından biri gevşemiş ve rüzgârın etkisiyle dalından kopan bir elma misali çimlerin üzerine düşmüştü. Edward ne yapacağını bilmiyordu. Kafasında bu planı kurgularken tam olarak böyle olacağını düşünmemişti.

El arabasını eve doğru iterken usulca inliyordu Edward. Kapıya ulaştığında geriye baktı. Annesinin sağ bacağı titriyordu. Daha fazla dayanamadı. Koşup annesini indirmeye karar verdi. Ağaçtan sallanan kadına doğru koşmaya başlamıştı ki her şey bir anda durdu. Halat hâlâ yavaşça sallanıyor ve yağmur suları ağaç dallarından yere damlıyordu ama annesi artık gitmişti. Edward dizlerinin üstüne çöktü. Bir ipin ucunda sarkan annesinin cesedi önünde başını eğdi ve rahatladı. Devasa, hayat değiştiren türde bir rahatlamaydı bu. Bitmişti işte, nihayet bitmişti. Acıları, hayal kırıklıkları, özlemleri; hepsi sona ermişti. Sonunda huzur içindeydi.

Bu esnada gece olmuştu. Edward ayağa kalktı ve boş el arabasını karanlıkta avluya geri itti. Eve girmeden önce bile Patricia'nın elinde salladığı çanın gecenin sessizliğinde sabırsızlıkla çınladığını duyabiliyordu.

Şimdi, aradan kırk yıldan fazla bir süre geçmişken, Clon-teer'daki yaşlı bir adam, sabahın ilk ışıklarında yatağında uzanmış, bu sesi bir kez daha duyduğunu sanıyordu. Belki sahiden o sesi duyuyordu veya sadece koridordan geçen kahvaltı arabasının patırtısıydı bu. Patricia'nın mektubunu alıp almadığını merak etti. Kendi yazdığı yegâne mektubu. Ancak iki başarısız denemenin ardından yazabilmişti. Mutfak masasına oturmuş, tükenmez kalem bir kaşık gibi tutuyor, Bayan Lynch'in kendisi için yazdığı kâğıt parçası üzerinden sözcükleri kopyalamaya çalışıyordu. Zarfın üzerine adresi, postanede çalışan Bayan Buggy yazdı onun yerine. Günlerce Patricia'nın cevap yazması hâlinde ne yapacağını düşünüp kaygılandı. Mektubu okuması için kime gidecekti? Hiçbir yanıt gelmeyince boşuna kaygılandığı ortaya çıktı. Üç, belki dört yıl sonra ise işten eve döndüğünde kendisini bir zarf bekliyordu. İçinden küçük bir kızın fotoğrafı dışında hiçbir şey çıkmadı. Beyaz önlüklü kırmızı bir elbise giymiş ve fotoğrafta görünmeyen birine doğru gülümsemişti. Elizabeth. Neşeli fotoğrafı masanın üzerine bırakıp etrafına bakındı; köşelerde karanlık nem bulutlarının büyüdüğü krem rengi duvarlar, kapıya doğru iyice eriyip altındaki döşeme taşlarını ortaya çıkaran yıpranmış marley zemin kaplaması, ona zamanın akıp gittiğini anımsatan saat tıklaması. Edward bunları hatırlayınca gülümsemi. Herkes için en doğru olanı yapmıştı.

Dinlenme salonunun mutfak tarafında iki hemşire şakalaşıyor, şen kahkahaları Edward Foley'nin odasına kadar ulaşıyordu. Göz kapakları titredi ve nefesi düzensizleşti. Kalbi göğüs kafesinin içerisinde çırpındı ve sonra, tıpkı olmasını istediği gibi, her şey bitti. İşte bu kadardı.

Gelgit en yüksek seviyede ve gökyüzü masmaviydi. Elizabeth her şeyin bu kadar farklı görüldüğüne inanamıyordu. Şoseden geçerlerken üzerine güneş ışıkları düşen sular parıltıyordu. Elizabeth yapması gereken şeyin ne olduğunu gayet iyi biliyordu. “Geldik sayılır!” diye seslendi arkada oturan oğlanlara. Kendi oğlanları. Onlara böyle sesleniyordu; oğlanlar. Zach ne kendisinin ne de Elizabeth’in düzgün bir şekilde yerleştirildiğine ikna oldukları bir bebek koltuğuna bağlanmış oğlunun yanında oturuyordu.

Muirinish’i son ziyaretinden bu yana geçen iki yıldan biraz daha uzun sürede, hayat büyük ölçüde değişmişti. Hiç kolay olmamıştı tabii. Michelle’in ölümünden sonra Elizabeth ne yapması gerektiğine dair güçlü ve sarsılmaz bir inançla donanmıştı. Aklındakileri Zach’le paylaşmış ve o da bu plandan heyecan duymuştu. Michelle’in ailesini ikna etmek biraz daha uzun sürdü fakat onlar da bir bebek bakımı için fazla yaşlı olduklarından, torunlarının başka bir yetişkinin gözetimindeki babası ile kalmasını kabul ettiler. Elliot Elizabeth’in çıldırmış olduğunu düşünmüştü, gerçi o bir köpek yavrusuna bakmayı bile başaramamıştı. Sevgilisi Will ve Weimaraner yavrusu Elliot’ı terk etmişlerdi.

Başta her şey çok zordu; Zach’i okula devam etmeye ikna etmek ve kendisi adına da Hunter’dan izin koparmak ama her şey hallolmuştu. Sınav kâğıtlarını değerlendirmiş ve hâlâ satılmamış da olsa Convent Hill’e kiracı bulmuştu. Derken beklenmedik fakat son derece hoş bir olay gerçekleşti. Giardino

ailesi, doğumun gerçekleştiği tıp merkezi ile başarısız epidural uygulaması nedeniyle mahkeme dışı uzlaşmaya vardı. Elleri-ne geçen meblağın yarısını torunları için açtıkları bir hesaba koydular ve geri kalanını da çocuğu yetiştirirken kullanması için Elizabeth'e verdiler. Bu para tam anlamıyla devlet kuşuy-du. Yarı-zamanlı da olsa Hunter'a döndü. Williamsburg'un kahverengi tuğlalı binalarından birinin üst iki katındaki mü-tevazı iki katlı bir daireye taşındılar.

Elizabeth tekrar anne olmayı sevmiştir. İkinci defa anne-lik yapmak, ilkinden çok daha kolaydı. Bunun tek nedeni El-liot'ın ortalarda olmaması da değildi. Elbette bazı geceler ken-disi uyuyamıyor ya da torunu uyumayı reddediyordu. Böyle zamanlarda bebeği kucağına alıp Michelle'i düşünüyordu. Zavallı kadın. Elizabeth tarihi yeni baştan yazmıyordu. Mi-chelle ölmeden önce onun hakkındaki hislerini inkâr edecek hâli yoktu. Ne var ki Michelle'in bebeği ile vakit geçirememiş olması kalbini kırıyordu. Büyülü bir küçük çocuktu bu. Eli-zabeth zaman zaman kendi annesini de düşünüyordu. Başka bir kadının bebeğine bakmanın, Patricia Keane'in aklından geçenleri anlayabilmesine yardımcı olup olmadığını anlama-ya çabalıyordu. Fakat kendi tecrübesi ona tam aksini hissetti-riyordu. Elizabeth torununa annesini anlatmak, onun fotoğ-raflarını göstermek ve torununun kendi annesi hakkındaki sorularını yanıtlamak için sabırsızlanıyordu. Annesi acaba Elizabeth'e gerçeği söylemek istemiş miydi hiç? Kendini buna mecbur hissetmiş miydi? O zamanlar her şey çok farklıydı muhtemelen. Böyle düşünmek bile Elizabeth'in huzursuzlu-ğuna mâni olmuyordu. Gerçek her zaman, her şeyin üzerinde değil miydi? Yoksa o zamanlarda başka şeylerin mi önceliği vardı? Mutlaka öyleydi. Aksi hâlde sırlar nasıl yaşam biçimine dönüşebilirdi?

Castle House'a bir alıcı çıktı ve evin yeni sahibi, arabaları bozuk yolda hoplara zıplara gelirken onları evin önünde bek-liyordu. Saçlarını arkaya yapıştırmış ve ütülü bir gömlek giy-miş Brian uzaktan el salladı. El değiştirme işlemleri son derece kolay olmuştu. Brian kendi arsasına bitişik bir bahçe istiyordu ve makul fiyatlı bir tane buluvermişti işte. Evle ne yapacağına

henüz karar vermemiştir. Muhtemelen evi hiç kullanmayacak ve kale harabelerine katılmasını bekleyecekti. Elizabeth, babasının ölümü hakkında bilgilendirme mesajı gönderene dek alıcının Brian olduğunu bilmiyordu. Vasiyetname ile bırakılacak hiçbir şey kalmamıştı. Arazi yıllar önce Brian'a satılmış ve ev de Elizabeth'e kalmıştı. Geriye kalan tek konu, Edward'ın cansız bedenine ne olacaktı. Yetkili avukat Brian'ı arayıp evin kendisinden önceki sahibinin telefonunu sormuştu. Haber alan Elizabeth babasının cenazesine dair ne yapacağına karar verememiştir. Çok uzakta olduğundan bir cenaze töreni düzenlemesi mümkün değildi. Mary'nin nereye gömülü olduğunu da bilmiyordu. Elinden gelen tek şey, Cork'taki krematoryumda küçük bir merasim tertip etmektir. Bugünkü mesele tamamen küllerle ilgiliydi.

Elizabeth arabadan indi ve Brian'ın yanına bir öpücük kondurdu.

“Seni yeniden görmek harika.”

“Evet, seni de. Doğrusu muhteşem bir gün seçmişsin.”

“Evet, değil mi?”

Her ikisi de dönüp harabelere doğru baktılar. Yıkık duvarların üzerindeki dar ve biçimsiz pencere boşluklarından masmavi gökyüzü görülüyordu. Bir çarpma sesi dikkatlerini arabaya çekti.

Zach arabanın camını yumrukluyordu.

“Anne, çıkar bizi buradan!”

Elizabeth güldü. “Pardon, pardon.”

Arabanın çocuk kilidi olan arka kapısını açtı. Ardından Zach'le beraber çocuk koltuğu ile uğraştılar.

Bu sırada beyaz renkli kocaman bir Range Rover yaklaşıyordu. Sanki bütün yolu kaplamış gibiydi. Elizabeth o tarafa bakıp el salladı. “Oh, çok iyi. Demek gelebildiler.”

Range Rover diğer iki arabanın yanına park etti. Sürücü kapısı açılınca Cathy Crowley yere sıçradı ve annesi Ann Lynch'in inmesine yardımcı olmak için arabanın diğer tarafına dolandı.

“Yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Bir merdiven bulsanız fena olmaz. Bu arabadan nefret

ediyorum.” Sonunda ihtiyar kadının ayağı yere bastı ve kendilerini bekleyen küçük topluluğun yanına yürüdüler. Elizabeth Lynch kadınlarının çok zarif giyindiklerini fark etti. Resmi bir tören veya ilk töreni takiben küçük bir yemekli anma filan beklemediklerini umdu.

“Her ikinizi de yeniden görmek çok güzel. Gelebilmeye çok sevindim.” Elizabeth gülümsedi ve tokalaşmak için elini uzattı.

“Bu benim oğlum Zach. Cathy Crowley, Bayan Lynch.” Tanıştırma faslını sorunsuz atlattığını sanıyordu. Zach beceriksizce öne çıktı ve tokalaşmak için elini uzattı.

Bayan Lynch “Peki bu küçük adam da kim?” diye sordu. Zach’in tuttuğu bebeğin kendi yüzüne doğru uzanan küçük ayağını eline almıştı.

“Bu benim torunum. İsmi Foley.”

Bayan Lynch gülümsedi. “Demek Foley. Ne hoş bir isim bu böyle.”

“Hepimiz burada olduğumuza göre gidip arabadan büyük-büyükbabasını alayım.”

Elizabeth vidalı kapağı olan, büyükçe bir plastik kutuyla geri döndü.

Bayan Lynch “Daha önce bunlardan hiç görmemiştim,” dedi gururla.

Kızı “Ben de ilk kez görüyorum,” diye ekledi. “Evet, şimdi ne oluyor?”

Elizabeth belki bir şey söylerler diye umutla Zach’e ve Brian’a baktı ama onlar da aynı beklentiyle Elizabeth’i izliyorlardı.

“Tam olarak emin değilim. Yani katı ve acele etmemizi gerektiren kurallar yok. Küllerini denize serperiz diye düşünmüştüm sadece. Birisi bir şey söylemek isterse tam sırası. Yok mu? Pekâlâ, sanırım bu kadar,” dedi ve omuzlarını silkti.

“Söyleyeceğim ilk şey, bunu buradan yapmamamız gerektiği olurdu.” Brian evin önündeki küçük çayırı işaret ediyordu. “Rüzgâr dosdoğru denizden esiyor. Eğer küllerini buradan serpersen baban hepimizin üstüne yapışır.” Bayan Lynch bu neticeden pek hoşlanmayacağını çağrıştıran bir ses

çıkardı. “Şu taraftan dolaşıp harabelerin altına gidelim. Orası biraz daha korunaklı olur.”

Elizabeth Bayan Lynch’e baktı. “Oraya kadar gidebilecek misiniz?”

Cathy annesinin yerine yanıtladı: “Bastonu yanında, sorun olmaz.”

Kale duvarlarının altında Elizabeth plastik kutunun kapağını açtı ve tereddütle içine baktı.

“Herkes bir parça serpmek ister mi?” diye sordu ve kutuyu uzattı.

Kadınlar biraz kararsızlardı ama Elizabeth’in önerisine uydular.

Havaya beş avuç kül savruldu. Rüzgâr bunun bir kısmını aldı, havaya kaldırdı ve sonra denize attı. Bir kısmı ise ayaklarının dibine, otların arasına düştü.

Bayan Lynch içini çekti ve istavroz çıkarttı. “Zavallı Edward, nihayet özgür.”

Yetişkinler, ihtiyar kadının sözlerine katıldıklarını göstermek için hüznle salladılar başlarını.

Minik Foley sanki bu kasvetli havayı dağıtmak istiyormuş gibi karanlık kül bulutu havada uçuşurken boğum boğum kollarını sallamaya ve gülücükler saçmaya başladı. Elizabeth gülümseyerek döndü ve torununa baktı. Pamuk teninin üzerine küçük kül taneleri düşüyordu.

Yazmanın en çok keyif aldığım yanı, onun yalnızlığı dayatan doğasıdır ve bununla birlikte, elinizde tuttuğunuz bu kitap, varlığını sayısız kişinin yeteneğine, çabasına ve sabrına borçludur.

Her şeyden önce editörüm Hannah Black'e borçluyum. Bitiş çizgisini geçmem için tam da ihtiyacım olan disiplin ve anlayış karışımını sundu bana. Benimle paylaştığı notlar son derece faydalı oldu. Onun övgüsünü kazanmak, şüphe ve umutsuzluk dolu bütün o günlerin sıkıntısına değer.

261

Hodder'daki tüm ekip olağanüstü bir destek sağladılar ve kendimi olgun bir romancı gibi hissettirdiler. Carolyn Mays, Lucy Hale, Alice Morley, Louise Swannell, Emma Herdman ve Ian Wong'a içten teşekkürler. Claudette Morris olmasa bu kitap da olmazdı. Alasdair Oliver ve Kate Brunt da güzelleştirdi. Ben bu kitabı yüksek sesle okurken elimi Dominic Gribben tutuyordu. Eğer onu Birleşik Krallık dışında bir yerlerde keşfettiyseniz hepimiz Joanna Kaliszewska'ya teşekkür etmeliyiz.

İlk okurlarım Gill, Jonothan, Niall, Paula ve Rhoda'ya da teşekkür ederim. Keskin gözleri ve rasyonel zihinleri paha biçilmezdi.

Melanie, Dylan ve Hannah üçlüsüne ihtiyacım olduğunda beni oyaladıkları ama bu kitabı yazmama engel olacak kadar da meşgul etmedikleri için minnettarım.

Becky ve Kelly'e hayatımı bu kadar sorunsuz yönettikleri için sonsuz teşekkürler.

Ve son olarak, anneme, evet, ona pek çok şey için teşekkür-

kür borçluyum elbette. Bu defa bana bu kitapta yeşeren hikâyenin tohumlarını verdiği için teşekkür ederim.

Muirinish'te ve Buncarragh'ta vakit geçirmeyi çok sevdim ve umarım siz de sevmişsinizdir.